

Giới thiệu Tìm Lại Em

Đoan Uất Liễm kết hôn với Nghiêu Cảnh Hiên đã ba năm, thế nhưng trong lòng anh ta lại chưa từng có hình bóng cô.

Không chỉ tình cảm, mà kể cả việc cố gắng hoà hợp với anh trong sinh hoạt, vun vén chăm sóc cho gia đình, cô đã rất nỗ lực, cô đã hết lòng giữ lại anh... Nhưng đổi lại, vẫn chỉ là trống rỗng. Lòng anh ta chỉ có mỗi mình cô ấy....

Cô quá mệt mỏi rồi, cho nên cuối cùng vẫn phải buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

“Liễm Nhi, chúng ta trở về nước có được không? ”.

Nghiêu Cảnh Hiên ôm lấy cô, đầu vùi vào mái tóc cô, thấp giọng nói.

“Sao thế? Từ trước đến giờ chúng ta không phải vẫn ở đây sao? ”.

Đoan Uất Liễm cười khẽ, tâm tư tựa như bị câu nói kia của Nghiêu Cảnh Hiên khẽ động, những lớp sóng nhẹ nhàng lăn tăn.

Nghiêu Cảnh Hiên không đáp, dường như không biết trả lời thế nào cho cô hiểu. Anh chỉ biết, bản thân bây giờ rất muốn về nước.

“Có phải cô ấy kêu anh về không? ”.

Trên gương mặt xinh đẹp nhỏ nhắn ấy vẫn là nụ cười dịu dàng như đợt gió đầu xuân, đẹp đến bất mắt. Chỉ là trong nụ cười ấy có chứa bi thương.

“Liễm Nhi ”.

“Nếu cô ấy muốn anh về vậy anh đi đi. Em luôn tôn trọng quyết định của anh ”.

Đoan Uất Liễm lúc này cũng vòng tay đặt lên hông anh, ôm thật chặt lấy anh tựa hồ muốn gồng mình níu giữ hương thơm trên người Nghiêu Cảnh Hiên.

Cô biết, biết rằng anh không thuộc về cô!

[...]

“Liễm Nhi ”.

Cửa phòng bị đẩy ra, Nghiêu Cảnh Hiên cả người lao đảo bước vào, một thân nồng nặc mùi rượu. Anh ôm lấy Đoan Uất Liễm đang ngồi trước bàn trang điểm, đầu gục vào hõm cổ cô.

Mùi rượu trên người anh khiến cô nhũn mảy, ấn đường trở nên không thoải mái nhưng Đoan Uất Liễm vẫn không đẩy anh ra.

“Sao lại uống nhiều rượu thế này? ”.

Đáp lại cô chỉ là một mảng tĩnh lặng. Nghiêu Cảnh Hiên không nói, đưa tay nghịch mấy lọn tóc của cô.

“Có phải cô ấy lại làm tổn thương anh không? ”.

Đoan Uất Liễm vừa dứt lời, cả người anh liền run nhẹ lên một cái, cô biết, bản thân lại đoán đúng rồi.

Cô khẽ xoay người, vùi đầu vào vòm ngực vững chắc của anh, tay đặt trên hông anh, thấp giọng nói.

“Đừng sợ ”.

Một Nghiêu Cảnh Hiên bất lực thế này trái tim Đoan Uất Liễm tựa như bị người ta cào xé. Đau lắm, anh liệu có biết không?

Kể từ khi trở về nước, số lần anh tìm cô cũng ít hẳn. Nếu như có trở về cũng là trong bộ dạng say khướt. Khi ấy cô biết, anh và cô ấy đã cãi nhau.

Đoan Uất Liễm nhìn anh nằm trên giường lớn, ngay lúc này một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống, nhưng giọt nước mắt tiếp theo cũng nhanh chóng nổi

đuôi.

Cảnh Hiền à Cảnh Hiền, anh có biết hiện tại trong lòng em đau đến nhường nào.

Kết hôn đã ba năm, cô cũng có thai đã hai tháng nhưng suy cho cùng vẫn không có được trái tim anh. Ngày ngày ở bên cạnh chỉ nghe anh thao thao bất tuyệt về nữ nhân khác.

Cảnh Hiền ơi, em cũng biết đau.

Tất cả những thứ này... Đủ rồi!

Đặt lên trán anh một nụ hôn, Đoàn Uất Liễm để đơn ly hôn cạnh tủ gỗ bên đầu giường.

“Em cuối cùng cũng có dũng khí nhường anh cho kẻ khác rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Phải rồi, cuối cùng Đoàn Uất Liễm cô cũng có thể buông tay. Đau khổ ba năm hiện giờ cũng có thể chấm dứt.

Người ta đồn, Đoàn Uất Liễm cô là người phụ nữ hạnh phúc nhất. Muốn có dung nhan trời liền ban, muốn có chồng tốt trời cũng thuận ý. Nhưng họ không hề biết cuộc hôn nhân ba năm này đã biến một trái tim lành lặn trở thành một trái tim chứa đầy vết tích.

Nghiêu Cảnh Hiền, anh từng nói, em một khi đã muốn có thứ gì nhất định sẽ nắm thật chặt. Nhưng anh sai rồi, em muốn có anh, nhưng vẫn lựa chọn buông bỏ đấy thôi.

Đoàn Uất Liễm nhắm mắt, một giọt nước mắt rơi xuống trên gò má tinh tế của cô.

Đi thôi, đã đến lúc rời xa nơi này rồi!

[...]

Rời khỏi Nghiêu Cảnh Hiền đã hai năm, cuộc sống của Đoàn Uất Liễm cũng chuyển mới, có màu sắc phong phú hơn. Cô hiện tại đã tự mình mở một tập đoàn thời trang, tự thiết kế trang phục, hơn nữa thương hiệu của cô cũng đã có danh tiếng.

“Đoàn tổng, vị khách thần bí kia đã về nước, cũng đã đồng ý sẽ gặp mặt chúng ta. Bên kia gửi lịch hẹn lúc sáu giờ tối, nhà hàng Quán Hương”.

Bàn tay đang lật bản vẽ của Đoàn Uất Liễm chợt dừng lại. Trong lòng chợt dâng lên một thứ xúc cảm kỳ lạ. Nhà hàng Quán Hương, đây không phải nhà hàng trước kia cô và Nghiêu Cảnh Hiền hay ghé ăn hay sao?

[...]

Sáu giờ tối, nhà hàng Quán Hương.

Đoàn Uất Liễm bước vào bên trong. Từ nhân viên phục vụ đến khách hàng không thấy một ai, cả nhà hàng rộng lớn không một bóng người. Cô bất giác rung mình một cái.

“Liễm Nhi, lâu rồi không gặp”.

Từ phía phòng bếp của nhà hàng đột nhiên có tiếng động, một người đàn ông đẩy xe chở đồ ăn ra.

Giọng nói kia lọt vào tai Đoàn Uất Liễm cả người cô bất giác lạnh buốt. Hân khí từ trên người của người đàn ông kia rất nhanh đã phủ lấy thân thể nhỏ bé của cô.

Là anh. Là Nghiêu Cảnh Hiền.

Nghiêu Cảnh Hiền bất chợt ôm lấy cô, cánh tay mạnh mẽ siết chặt eo cô khiến Đoàn Uất Liễm vì đau mà kêu lên một tiếng.

“Con tôi đâu?”.

“Chết rồi”.

“ Cô phá, đúng không? ”.

“ Phải! ”.

“ Đoàn Uất Liễm, cô nói lại một lần nữa cho tôi ”.

Nghiêu Cảnh Hiền quả nhiên đã bị cô làm cho tức giận. Anh đưa tay bắt lấy cằm cô, dùng sức bóp chặt tựa như muốn nghiền nát nó.

“ Tôi nói, tôi phá thai rồi ”.

Đoàn Uất Liễm cười khê, cố nén cơn đau nuốt xuống lồng ngực. Anh có tư cách gì hỏi về đứa bé, rốt cuộc anh lấy tư cách gì?

“ Đoàn Uất Liễm, cô mở miệng nói yêu tôi thế nhưng lại bỏ đi, còn nhẫn tâm sát hại đứa nhỏ vô tội ”.

Nghiêu Cảnh Hiền buông cô ra, phui phui tay tựa hồ động vào người cô là cảm thấy dơ bẩn. Người phụ nữ trước mặt từ bao giờ đã trở nên tuyệt tình?

“ Anh tin tôi thật sự yêu anh ư? ”.

Đoàn Uất Liễm nhếch mép, lộ rõ nụ cười khinh bỉ. Kể từ cái đêm hôm ấy, cô đã không dám yêu anh. Nghiêu Cảnh Hiền giống như một con quỷ, không xứng có tình yêu.

“ Cô... ”.

“ Đoàn Uất Liễm, được vậy cô dùng mạng cô trả lại mạng cho con tôi ”.

Con thịnh nộ trong người Nghiêu Cảnh Hiền đã đem lý trí nghiền nát. Anh với lấy chai rượu vang, đập vỡ, rồi nhặt lấy mảnh thủy tinh sắc nhọn cứa lên cổ Đoàn Uất Liễm một đường.

Tách! Một giọt máu đỏ rơi xuống...

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Cổ Đoàn Uất Liễm bị rạch một đường khá dài, nhưng vết thương cũng không được tính là sâu lắm. Con dao truyền đến đại não, cả người Đoàn Uất Liễm nhện không được mà run lên từng cơn.

“ Tôi hỏi cô một lần nữa, đứa nhỏ đâu? ”.

Nghiêu Cảnh Hiền nhìn cô, nơi đáy mắt sớm đã bị sự thịnh nộ chiếm giữ. Trên tay anh vẫn còn cầm lấy mảnh thủy tinh dùng để cứa vào cổ Đoàn Uất Liễm, trên đó vẫn còn lưu lại máu của cô.

“ Chết rồi ”.

Đoàn Uất Liễm nín đau, nhất quyết không kêu lên một tiếng. Cô siết chặt tay, cố điều chỉnh giọng nói của mình trở nên bình thản.

“ Đoàn Uất Liễm ”.

Nghiêu Cảnh Hiền hét lên một tiếng, vứt mảnh thủy tinh trong tay xuống đất. Anh túm lấy bả vai cô, bóp mạnh.

“ Tôi cho cô cơ hội cuối cùng, đứa nhỏ đâu? ”.

Mấy chữ này, Nghiêu Cảnh Hiền tựa như dùng sức mà nói. Từng chữ từng chữ đều nhuốm đậm hân khí từ cơ thể anh.

Nhưng Nghiêu Cảnh Hiền càng như vậy, Đoàn Uất Liễm lại càng cố chấp.

“ Chết rồi ”.

“ Tôi nhất định sẽ không tha thứ cho cô, sẽ không tha thứ cho cô ”.

Dứt lời, anh liền xoay người rời đi. Bỏ lại mình Đoàn Uất Liễm ở đó. Bóng lưng người kia vừa khuất dạng, cơ thể cô tựa như không còn sức lực mà ngã

xuống. Nước mắt cũng thoát khỏi sự không chế nổi đuổi nhau chảy dài.

Anh có tư cách gì nói về đứa bé? Rốt cuộc là Nghiêu Cảnh Hiền lấy tư cách gì?

Hai năm trước, sau cái đêm cô rời đi ấy không phải anh cho người cưỡng ép cô tới bệnh viện, không phải anh cho người bỏ đứa bé trong bụng cô đi ư?

Nực cười thay, hiện tại anh lại hỏi cô đứa bé ở đâu?

Nghiêu Cảnh Hiền quả như là một con quái vật biết đổi trắng thành đen. Quả nhiên là một con quái vật đáng sợ.

Đoan Uất Liễm với lấy khăn giấy, đưa lên bịt chặn miệng vết thương. Cô vừa mới đứng dậy, nhà hàng liền xuất hiện hai người đàn ông lạ mặt.

Hai người kia một người giữ chặt lấy cô, người còn lại lấy dây xích trói chặt lấy cổ chân cô.

“Mấy người là ai?”.

“Mấy người tính làm gì?”.

Đoan Uất Liễm hét lên, cả người sợ hãi đến run lấy bầy.

“Nghiêu tổng nói, đem cô xích lại”.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Đoan Uất Liễm sửng sốt, hoàn toàn không nói được gì nữa. Cô chỉ cười khẽ, nuốt toàn bộ cảm giác đau đớn vào bên trong.

Người đàn ông này rốt cuộc có tư cách gì đối với cô tàn nhẫn như thế? Rốt cuộc là anh lấy tư cách ở đâu?

Đoan Uất Liễm không phản kháng, nhất thời đứng bất động để mặc hai người đàn ông lạ mặt kia đem cô ‘xích’ lại. Hoàn thành xong mọi công việc, họ đưa cô ra xe mà Nghiêu Cảnh Hiền đã ngồi sẵn ở trong đó.

“Lên xe”.

Nghiêu Cảnh Hiền thấy cô đột nhiên dừng bước, hàng lông mày nhíu chặt, tâm trạng trở nên phức tạp. Anh đưa tay mở cửa xe, hạ lệnh.

“Anh rốt cuộc muốn làm gì? Nghiêu Cảnh Hiền, anh định bắt tôi đi đâu?”.

Nỗi sợ hãi vô hình đặt lên người Đoan Uất Liễm. Hân khí từ cơ thể anh khiến cô nhìn không được mà run nhẹ lên. Anh hiện tại đã không còn là Nghiêu Cảnh Hiền ngày trước cô biết. Đối với Nghiêu Cảnh Hiền ở hiện tại, cô chỉ có thể cảnh giác.

“Về Nghiêu gia”.

“Tại sao phải về đó? Đó vốn không phải nhà tôi”.

“Bắt đầu từ bây giờ cô trở thành tình nhân của tôi. Tôi sẽ khiến cô phải trả giá cho tất cả những gì mình đã làm với con của tôi”.

Đoan Uất Liễm dường như không thể khống chế cảm xúc của mình nữa, cô cười lớn. Nực cười thay, hai năm trước cô trở thành người vợ danh chính ngôn thuận của anh, hai năm sau lại trở thành tình nhân của anh. Chỉ có thân phận là thay đổi, cái duy nhất giữ nguyên chính là không có được trái tim anh.

“Tôi không làm. Nghiêu Cảnh Hiền, anh thả tôi ra”.

Cô vốn dĩ không sai, vì sao phải ôm lấy sự uất ức này?

Ấn đường của Nghiêu Cảnh Hiền nhíu chặt lại. Anh bước xuống xe, đứng đối diện cô. Hai người đàn ông đang giữ chặt lấy Đoan Uất Liễm cực kỳ tự giác lui sang một bên.

“Nếu cô muốn tập đoàn thời trang của mình sụp đổ, muốn toàn bộ nhân viên dưới trướng của mình thất nghiệp thì có thể lựa chọn không làm”.

Đoan Uất Liễm tròn to mắt, hoàn toàn không dám tin Nghiêu Cảnh Hiền lấy tập đoàn ra uy hiếp cô. Người đàn ông này, quá đáng sợ!

Dù cho không phải vì bản thân cô, tập đoàn thời trang kia cũng không thể sụp đổ, nó là miếng ăn của hàng trăm, hàng nghìn nhân viên.

Đoan Uất Liễm siết chặt tay, cắn môi nói.

“Được. Từ giờ tôi là tình nhân của anh. Đúng ý anh rồi chứ? ”.

Nghiêu Cảnh Hiền gật đầu, tránh đường cho cô lên xe trước.

Cửa xe đóng lại, xe bắt đầu lăn bánh chuyển động. Nghiêu Cảnh Hiền lấy ra một ống tiêm, bên trong có chứa chất lỏng màu trắng đục. Anh đưa cho cô, giọng nói vẫn lạnh nhạt không thay đổi.

“Tiêm nó vào người”.

“Đây là gì?”.

“Ma túy”.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

“Anh điên rồi”.

Đoan Uất Liễm hét lên, theo phản xạ đưa tay muốn mở cửa xe chỉ là mọi hành động của cô sớm đã bị người đàn ông kia nhìn thấu, cửa xe khoá lại mà Đoan Uất Liễm cũng không còn đường trốn thoát.

Nghiêu Cảnh Hiền không nói gì, anh vẫn giữ nguyên tư thế đó, đưa ống tiêm đến trước mặt Đoan Uất Liễm.

Chỉ trong vòng hai năm ngắn ngủi, người phụ nữ này có thể đứng ra phát triển một tập đoàn thời trang có danh tiếng vững chắc, lại cộng thêm chuyện cô dám giết đi đứa con của anh nên để không chế cô anh không thể không dùng thủ đoạn này.

“Thả tôi ra, tôi không muốn, không muốn. Nghiêu Cảnh Hiền, tôi đã trở thành tình nhân của anh rồi, anh còn muốn gì nữa? ”.

Đoan Uất Liễm dường như bị bức cho phát điên, cô không dám quản nhiều chuyện, cũng không bận tâm đến việc không chế cảm xúc trước mặt Nghiêu Cảnh Hiền. Thứ cô quan tâm bây giờ chính là thứ chất lỏng kia có hay không sẽ vào người cô.

Nghiêu Cảnh Hiền nhún mày, có lẽ không hài lòng với việc cô lớn giọng quát mắng. Một tay anh giữ lấy hai tay của cô, cũng không tốn quá nhiều sức liền đem ống tiêm kia trực tiếp tuôn vào người Đoan Uất Liễm.

Chất lỏng màu trắng đục từng giọt từng giọt chảy vào bên trong mà Đoan Uất Liễm lại không có cách nào phản kháng.

“Cách vài tiếng sẽ có người đến tiêm cho cô. Đoan Uất Liễm, nếu cô còn không nghe lời, cơ thể sẽ rất khó chịu đó”.

Nghiêu Cảnh Hiền lạnh nhạt buông một câu rồi im lặng, Đoan Uất Liễm cũng chẳng còn sức mà lên tiếng. Không khí trong xe liền trở nên ngột ngạt.

Cô của bây giờ sẽ sớm thôi sẽ biến thành một kẻ nghiện ma túy. Vì muốn không chế cô, thủ đoạn không một chút tình người này Nghiêu Cảnh Hiền cũng dám dùng.

Haha, người đàn ông này vì đứa con mà sai người giết chết nên mới đối xử tàn nhẫn với cô. Nực cười.. Nực cười!

Đưa Đoan Uất Liễm trở về biệt thự, Nghiêu Cảnh Hiền cũng không ở lại, chẳng biết xảy ra chuyện gì mà vội vàng nói tài xế quay đầu xe, đi tới tập đoàn.

[...]

Nghiêu gia.

Đoan Uất Liễm không vào bên trong, cô ngồi xuống cái xích đu lớn ở dưới gốc cây cổ thụ, đón từng đợt gió nhẹ.

Nơi này hai năm trước và hai năm sau đều không thay đổi. Từ kết cấu cho đến phong cách thiết kế vẫn vẹn nguyên y như khi cô mới đến làm dâu.

Lấy trong túi một tấm ảnh nhỏ, hốc mắt Đoan Uất Liễm sau khi nhìn thấy nó liền đỏ hoe, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Đây là tấm ảnh bác sĩ đưa cho cô, khi ấy thai nhi mới tròn hai tháng tuổi. Đoàn Uất Liễm siết chặt lấy bức ảnh, nơi đáy mắt đã sớm bị sự thịnh nộ chiếm giữ.

Nghiêu Cảnh Hiền không chỉ khiến con cô biến mất, anh còn khiến cô thân bại danh liệt. Huy đi tự tôn của cô vẫn chưa đủ, lại còn biến cô thành một con ma nghiện ma túy.

Những món nợ này, cô không nhịn nữa, tính từng cái rõ ràng với anh. Người xưa có câu, tức nước thì vỡ bờ.

[...]

Nghiêu Cảnh Hiền ngồi trước bàn làm việc, tìm kiếm thông tin trong vòng hai năm trước của Đoàn Uất Liễm, những tất cả đều trống rỗng.

Điện thoại đột nhiên vang lên, Nghiêu Cảnh Hiền nhủ mảy, đưa tay với lấy.

“Có chuyện gì?”

“Đoàn tiểu thư đã châm lửa phóng hỏa toàn bộ Nghiêu gia”.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Nghiêu gia.

Đoàn Uất Liễm đứng nhìn cả ngôi biệt thự đang chìm trong biển lửa, cười lớn. Đêm đến, gió thổi càng nhiều, ngọn lửa ban đầu mới chỉ bé bằng đầu ngón tay nương theo chiều gió thổi mà trở nên lớn dần, rực sáng cả một khu.

Nghiêu Cảnh Hiền đi tới, biệt thự vẫn cháy, khói càng lúc càng trở nên dày đặc. Đoàn Uất Liễm đứng ở dưới gốc cây cổ thụ đã nhiều năm tuổi, dường như là đang đợi anh.

“Cô bị điên rồi phải không? Có biết trong Nghiêu gia còn có bao nhiêu người không?”

Nghiêu Cảnh Hiền từng bước từng bước đi đến chỗ cô, đem con thịnh nộ trút hết thảy lên đầu Đoàn Uất Liễm. Giọng nói anh lạnh lẽo, khác hẳn với sức nóng từ ngọn lửa kia.

“Biết. Nghiêu gia có rất nhiều người làm, việc này tôi rõ”.

Đoàn Uất Liễm cười khê. Toàn thân bắt đầu cảm thấy khó chịu, cổ họng khô rát, có lẽ là vì chất lỏng màu trắng đục mà Nghiêu Cảnh Hiền đưa vào người cô.

“Vậy mà cô còn dám phóng hỏa?”

“Tôi không tàn nhẫn như anh, trước khi châm lửa đã sớm kêu bọn họ rời đi. Nghiêu Cảnh Hiền, anh cứ nghĩ anh cũng độc ác, không tính người giống anh sao?”

Đoàn Uất Liễm kiềm chế sự khó chịu trong người. Cô bước ra chỗ khác, tránh đi ánh nhìn của Nghiêu Cảnh Hiền.

“Một người đàn ông đến con mình cũng dám giết, có tư cách gì ở đây chỉ trích tôi?”

“Nơi này từng có hồi ức của hai chúng ta, à không là hồi ức của một mình tôi mới đúng. Đoàn ký ức ấy chứng minh cho sự ngu ngốc khi cố chấp giữ chặt lấy anh, cố chấp yêu anh. Tôi phải hủy, hủy bỏ toàn bộ”.

Từng câu từng chữ Đoàn Uất Liễm nói, anh chỉ nghe lọt câu cô nói anh giết chính con ruột của mình. Người phụ nữ đáng chết này, tự mình chạy đến bệnh viện phá thai bây giờ còn dám đổ mọi tội lỗi lên đầu anh.

Haha!

“Đoàn Uất Liễm, cô điên đủ chưa?”

“Trong mắt anh tôi chỉ là một kẻ điên ư? Vậy tôi nói cho anh biết, tôi điên chưa đủ. Nghiêu Cảnh Hiền, anh trả lại con cho tôi... trả lại con cho tôi”.

Lửa càng cháy càng dữ dội, khói cũng đã trở nên dày hơn. Hô hấp của Đoàn Uất Liễm ngày một trở nên khó khăn.

Hai năm nay cô chịu bao nhiêu uất ức cuối cùng cũng không nhin nổi nữa. Cô vốn không muốn tính toán gì với anh, không muốn dây dưa gì với người đàn ông này. Rõ ràng là anh sai, vì sao lại trách cô?

Nghiêu Cảnh Hiền nhú mồm, hô hấp của anh cũng đã trở nên không ổn định. Anh chạy tới vác Đoàn Uất Liễm ném lên xe rồi cho chạy đi.

“Đoàn Uất Liễm, tất cả những gì ngày hôm nay cô làm, cô nhất định sẽ phải trả giá”.

Nghiêu Cảnh Hiền nắm lấy cổ cô, bóp mạnh.

Đoàn Uất Liễm không nói gì, cô hạ cửa kính để gió lùa vào bên trong. Hôm nay cô phóng hoả Nghiêu gia chỉ đơn thuần muốn xoá sạch hết thảy ký ức của cô và Nghiêu Cảnh Hiền, cũng là muốn chấm dứt đoạn tình cảm này.

[...]

”Đuổi theo chiếc xe kia đi”.

Nghiêu Cảnh Hiền và Đoàn Uất Liễm vốn không biết xe của hai người vừa chạy không lâu đã bị một chiếc xe khác bám đuôi.

“Đừng rút dây động dưng. Cứ bám chặt trước đã, tôi không muốn tổn thương Liễm Liễm”.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Chiếc xe của người đàn ông kia vẫn bám sát lấy xe của Nghiêu Cảnh Hiền. Cả hai chiếc xe một trước một sau nối đuôi nhau, đi đến đoạn đường vắng, chiếc xe phía sau bất ngờ vọt lên, chặn đầu xe của Nghiêu Cảnh Hiền.

“Nghiêu tổng, có kẻ tìm đến gây sự”.

Sắc mặt người tài xế chuyển lạnh, không có một chút vội vã tựa như đã sớm quen với hoàn cảnh này. Anh ta từ tốn báo với Nghiêu Cảnh Hiền.

“Biết rồi”.

Nơi đây mất Nghiêu Cảnh Hiền có chút phức tạp. Kỳ thực, anh sớm đã đoán được có kẻ bám theo sau, chỉ là không đoán được kẻ kia rốt cuộc là nhắm vào anh hay là Đoàn Uất Liễm.

Nghiêu Cảnh Hiền và người kia đồng thời bước xuống xe.

“Tôi muốn cô gái đang ở trong xe anh”.

Người đàn ông kia cười khê, nhưng ngữ khí lại cứng rắn vô cùng. Cô đương nhiên không hề hay biết, khi hắn nhận được tin cô đi gặp Nghiêu Cảnh Hiền, trong lòng có bao nhiêu lo lắng, một khắc ấy hắn tựa như đã ngồi trên đồng lửa, bốn chوں vô cùng.

“Cốt Tư Nặc, là em lựa chọn theo anh ấy”.

Nghiêu Cảnh Hiền còn chưa kịp lên tiếng, Đoàn Uất Liễm đã thần nhiên chặn lời. Cô đứng cạnh Nghiêu Cảnh Hiền, đưa tay khoác lấy tay anh, hành động thân mật vô cùng mà Nghiêu Cảnh Hiền cũng tuy ý phối hợp với cô.

Chuyện giữ cô và người đàn ông họ Nghiêu này, cô không muốn lôi Cốt Tư Nặc vào cuộc. Hơn nữa, cô càng không muốn anh biết trong người cô có dính tới ma tủy.

“Em nói gì?”.

Cốt Tư Nặc không dám tin từng câu từng chữ cô nói. Hai năm nay cô chịu bao nhiêu cực khổ, hẳn là người chứng kiến. Hẳn biết cô hận Nghiêu Cảnh Hiền ra sao thế nên làm gì có chuyện có nguyện ý ở bên cạnh anh ta.

“Em nói là em tình nguyện đi theo anh ấy. Tư Nặc, bọn em lại làm lành rồi”.

Đoàn Uất Liễm cố gắng nặn ra một nụ cười hạnh phúc để che giấu toàn bộ bi thương. Hai năm nay Cốt Tư Nặc giúp cô rất nhiều thứ, cô không muốn hẳn vì cô mà đối đầu với Nghiêu Cảnh Hiền, vì nếu có đối đầu Cốt Tư Nặc sẽ rất bất lợi.

“Em đói rồi, chúng ta đi ăn thôi”.

Đoan Uất Liễm quay đầu, nhìn lên gương mặt anh tuấn của Nghiêu Cảnh Hiên, nũng nịu nói. Hành động kia hoàn toàn gạt được Cốt Tư Nặc đang đứng kia.

“Được, đưa em đi ăn”.

Nghiêu Cảnh Hiên đưa cô lên xe, bản thân cũng không nhiều lời với Cốt Tư Nặc, chỉ nhìn hắn ta một cái, là dùng ánh mắt để cảnh cáo.

Chiếc xe vượt qua xe của Cốt Tư Nặc, tiếp tục lăn bánh. Một mình Cốt Tư Nặc đứng đó, lẳng lặng dõi theo chiếc xe đang dần dần rời khỏi tầm mắt của chính mình.

Hắn vốn tưởng là Nghiêu Cảnh Hiên ép buộc, uy hiếp cô. Nhưng một khắc nhìn thấy ánh mắt tràn ngập hạnh phúc kia, hắn đã hiểu rồi.

Hai năm dài như vậy, dù cho hắn có ở bên cạnh bầu bạn với cô, giúp đỡ, chăm sóc cô cũng vĩnh viễn không thể đập đi bức tường là Nghiêu Cảnh Hiên trong tim cô.

[...]

Chiếc xe của Nghiêu Cảnh Hiên cũng chỉ đi có một đoạn rồi dừng lại. Con đường này trước nay đều vắng người, Nghiêu Cảnh Hiên sau khi rót xong rượu vang liền bảo tài xế xuống xe.

“Cô không có gì muốn nói với tôi?”.

Nghiêu Cảnh Hiên ngẩng đầu, uống một hớp rượu.

“Anh muốn tôi nói gì?”.

“Người đàn ông kia, Cốt Tư Nặc. Đoan Uất Liễm, cô và hắn rốt cuộc có quan hệ gì?”.

Đoan Uất Liễm vẫn đặt tầm mắt ở ngoài cửa xe, sau khi nghe xong lời Nghiêu Cảnh Hiên nói, cô đột nhiên xoay người, nhìn thẳng vào mắt anh.

“Tôi và Tư Nặc có quan hệ gì cũng chưa đến lượt anh quản”.

Nghiêu Cảnh Hiên siết chặt tay, hiển nhiên anh tức giận rồi, bị lời nói của Đoan Uất Liễm làm cho tức giận. Hai chữ ‘Tư Nặc’ thoát ra từ miệng cô, nhẹ nhàng, dịu dàng đến thế nhưng lọt vào tai anh chẳng khác nào châm dầu vào lửa. Trong lòng Nghiêu Cảnh Hiên hiện tại rất không thoải mái.

“Không liên quan, cô đội lên đầu tôi cả một vùng cỏ xanh còn nói không liên quan? Đoan Uất Liễm, hôm nay cô phải nói cho tôi biết cô và hắn là quan hệ gì?”.

Khoé miệng Đoan Uất Liễm nhếch lên, lộ rõ nụ cười trào phúng. Đội lên đầu anh một vùng cỏ xanh? Haha, rõ ràng cô và anh đã chia tay hai năm, đã ly hôn từ hai năm trước rồi.

Đoan Uất Liễm cũng bị chọc giận, buột miệng nói.

“Là quan hệ vợ chồng”.

Choang...

Dứt lời, Nghiêu Cảnh Hiên không kìm nén được cơn tức giận, đem ly rượu đang cầm trong tay đập mạnh vào đầu cô.

Thái dương Đoan Uất Liễm chảy máu, còn ly rượu thì vỡ tung...

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Không kìm nén được cơn thịnh nộ trong người, Nghiêu Cảnh Hiên lấy ly rượu vang đang cầm trong tay, đập mạnh vào đầu Đoan Uất Liễm. Thái dương cô chảy máu, ly thủy tinh kia vỡ tung, từng mảnh thủy tinh rải rác dưới chân.

Đau, rất đau. Nhưng trước sau Đoan Uất Liễm đều không lên tiếng. Cô đưa tay lên cố gắng cầm máu, chỉ là máu càng lúc chảy càng nhiều, nhuộm đỏ cả

bàn tay cô.

Nghiêu Cảnh Hiền cũng ý thức được bản thân mình có chút quá đáng. Máu của Đoàn Uất Liễm rơi xuống gò má xinh đẹp kia, chân tay anh luống cuống.

“Liễm Nhi, tôi... Không cố ý”.

Phải, anh đích thực không cố ý muốn ra tay làm hại cô. Nhưng mỗi khi nghĩ tới việc Cốt Tư Nặc với cô là quan hệ vợ chồng, anh lại không kiềm chế được sự tức giận.

Nghiêu Cảnh Hiền muốn giúp cô cầm máu, nhưng Đoàn Uất Liễm đã nhanh chóng hất tay anh ra.

“Đừng động vào người tôi”.

Nghiêu Cảnh Hiền không làm gì nữa, anh ngồi cách xa cô một khoảng, rồi gọi tài xế lái xe đến bệnh viện.

Đoàn Uất Liễm rất nhanh đã được xử lý vết thương. Sau khi hoàn tất toàn bộ các công việc, vị bác sĩ lớn tuổi nhìn Nghiêu Cảnh Hiền, bắt đầu trách móc.

“Anh làm chồng cô ấy kiểu gì vậy? Có biết là vết thương nặng lắm không? Nếu không xử lý kịp thời thì sẽ xảy ra chuyện gì? Đợi cô ấy kiểm tra toàn bộ rồi hãy đưa cô ấy đi”.

Nghiêu Cảnh Hiền cũng không phản bác lại. Anh nhìn Đoàn Uất Liễm đang nằm trên giường bệnh, trong lòng đột nhiên dâng lên thứ cảm xúc kỳ lạ.

Người phụ nữ này từng danh chính ngôn thuận là vợ anh, nay lại trở thành tình nhân của anh. Người phụ nữ từng là chỗ dựa mỗi khi anh yếu lòng nay lại coi anh như kẻ thù, hận anh.

Nhưng Đoàn Uất Liễm à, em có biết rằng bản thân em là người sai trước hay không? Nếu như em không giết đi đứa nhỏ trong bụng, chuyện giữa chúng ta đâu đi đến bước này.

Đoàn Uất Liễm có lẽ đã mệt, cô nằm trên giường bệnh ngủ thiếp đi. Y tá đến gọi cô đi kiểm tra cũng bị Nghiêu Cảnh Hiền ngăn lại. Anh đưa tay chạm lên vết thương của cô, thở dài.

“Liễm Nhi, xin lỗi”.

[...]

“Nghiêu tổng, anh gọi tôi”.

Bối Kiệt, thư ký riêng của Nghiêu Cảnh Hiền nhận được lệnh triệu tập liền chạy đến.

“Cho người trông coi Đoàn Uất Liễm, mỗi ngày đưa ma túy vào người cô ấy bốn lần”.

Bối Kiệt sững người, có chút chấn kinh. Anh biết Đoàn Uất Liễm từng là vợ của Nghiêu Cảnh Hiền. Trong thời gian ấy, quan hệ của hai người cũng không tồi sao hiện tại phải làm đến mức này?

“Đã rõ”.

“Còn nữa, tìm người đi giết Cốt Tư Nặc”.

Dù lời cô nói là thật hay giả, anh cũng không thể để Cốt Tư Nặc tiếp tục sống. Một người có tâm tư muốn động vào người phụ nữ của anh, có tâm tư muốn đoạt lấy đầu anh cả vùng thảo nguyên, không đáng sống!

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Khi Đoàn Uất Liễm tỉnh lại, bản thân cô đã ở biệt thự gần với nơi làm việc của Nghiêu Cảnh Hiền. Nghe từ người làm nói, trong hai năm nay đây là biệt thự mà anh thường xuyên lưu lại nhất.

Đoàn Uất Liễm có chút giật mình. Ngôi biệt thự này nhìn qua không có bất kỳ đồ dùng dành cho phụ nữ, hai năm qua Nghiêu Cảnh Hiền thường xuyên ở đây, chẳng nhẽ anh với cô ấy không còn quan hệ nữa?

Cô nhìn đồng hồ, chợt nhớ hôm nay tập đoàn có cuộc họp hội ý cho việc tung sản phẩm mới, liền vội chạy đi.

[...]

Tập đoàn thời trang Đoàn thị.

Đoan Uất Liễm tới nơi, mọi người đã có mặt trong phòng họp, ngồi ngay ngắn. Hơn nữa, Nghiêu Cảnh Hiên cũng ở đó, ngồi ngay cạnh cô.

“Anh đến đây làm gì?”.

Đoan Uất Liễm nhìn thấy anh, cả người run rẩy tựa như nhìn thấy quỷ. Cô không biết người đàn ông này tìm đến đây là có việc gì? Có phải muốn đứng trước mặt mọi người công khai dấn lên sự tự tôn của cô ư?

“Tôi là nhà đầu tư. Hôm nay có cuộc họp thảo luận về sản phẩm mới, sao lại không thể đến?”.

“Đoan thị từ khi nào đã chấp nhận anh là nhà đầu tư?”.

Cô nhớ bản thân mình chưa từng ký bất kỳ văn kiện nào với Nghiêu Cảnh Hiên, cũng chưa từng thừa nhận anh là nhà đầu tư.

Nghiêu Cảnh Hiên cười khế, anh đứng lên, đi đến trước mặt cô, ghé vào tai cô, nói nhỏ.

“Hoặc là để tôi là nhà đầu tư hoặc là tập đoàn thời trang Đoàn thị sụp đổ”.

Gương mặt Đoan Uất Liễm nhất thời trắng bệch, cô theo bản năng lùi về sau một bước né tránh phạm vi của người đàn ông kia.

“Cuộc họp bắt đầu”.

Đoan Uất Liễm biết bản thân không thể phản kháng, chỉ có nước chấp thuận. Cô ngồi xuống ghế ở vị trí chính giữa, khế mở lời.

[...]

Kết thúc cuộc họp, toàn bộ nhân viên đều đã rời đi, chỉ còn lại mình Đoan Uất Liễm và Nghiêu Cảnh Hiên. Không khí nhất thời trở nên tĩnh lặng.

“Bắt đầu từ bây giờ sau khi tan ca phải về biệt thự, nếu muốn đi gặp khách hàng cũng phải được sự cho phép từ tôi”.

Nghiêu Cảnh Hiên nhìn cô, ánh mắt không một chút xao động.

“Được”.

“Đây là thuốc của ngày hôm nay, tiêm vào đi”.

Nghiêu Cảnh Hiên vút lên bàn một lọ thuốc chứa chất lỏng màu trắng cùng một ống tiêm mới toanh. Không nóng không lạnh mở lời. Chỉ cần là có thể không chế cô, dù cho có là biệt pháp đề tiện đi nữa, anh cũng sử dụng.

“Tôi không tiêm. Nghiêu Cảnh Hiên, anh đừng có quá đáng”.

Kể từ khi cuộc họp bắt đầu cho đến khi cuộc họp kết thúc cơ thể cô cực kỳ khó chịu. Đoan Uất Liễm đương nhiên biết đây là con thèm ma túy. Nhưng cô phải dằn bản thân kiềm chế... phải kiềm chế...

“Được. Tùy cô thôi”.

Nghiêu Cảnh Hiên cười nhạt. Từ trong túi áo lấy ra một tấm ảnh, ném lên mặt bàn.

“Nếu cô lựa chọn không làm, người trong ảnh - Đoan Bảo Cường sẽ chết”.

Đoan Uất Liễm sửng sốt, sống lưng lạnh buốt tựa hồ như có dòng nước lạnh chảy qua. Người trong tấm ảnh là ba cô. Nghiêu Cảnh Hiên lấy người thân uy hiếp cô, haha!

“Được, tôi làm”.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Đoan Uất Liễm cắn chặt răng, đem chất lỏng màu trắng đục kia đưa vào cơ thể của chính mình. Không thể phủ nhận, sau khi đưa thứ đó vào người, thân thể trở nên dễ chịu hẳn, mọi cảm giác khó chịu ban nãy hoàn toàn bị xoá bỏ.

Nổi oán hận Nghiêu Cảnh Hiền trong lòng Đoan Uất Liễm lại càng tăng cao. Cô đã đồng ý ở bên cạnh làm tình nhân của anh, vì sao còn tàn nhẫn dùng cách này không chế cô?

Đoan Uất Liễm ngược lên nhìn anh, nơi đáy mắt vì có sự tác dụng của thuốc mà biến đổi hẳn, không còn trong vắt như trước nữa.

“Vừa lòng anh chưa?”.

Nghiêu Cảnh Hiền không đáp, anh khẽ gật đầu. Sau đó đứng dậy rời đi. Bàn tay đang vận tay nắm cửa chợt khựng lại. Anh xoay người nhìn Đoan Uất Liễm ngồi ở đó, đột nhiên gọi tên cô.

“Liễm Nhi”.

Đoan Uất Liễm sửng sốt, giọng nói kia chẳng khác nào một dòng nước ấm chảy tới trái tim cô, xoa dịu cho sự khó chịu của nó.

Đã bao lâu rồi cô không được nghe anh gọi cái tên này? Đã bao lâu rồi không được cảm nhận sự dịu dàng ấy?

“Thai là cô phá đúng không?”.

“Phải”.

Đoan Uất Liễm vẫn chắc nịch đáp. Nghiêu Cảnh Hiền sau khi nhận được câu trả lời của cô, nét mặt cũng không quá nhiều biến đổi.

Anh đi rồi, phòng họp kia chỉ còn lại mình cô.

[...]

Tập đoàn Nghiêu thị.

“Nghiêu tổng, Trần tổng và Triệu tổng vẫn chưa hồi đáp lại chúng ta, dường như không có ý định đầu tư vào tập đoàn”.

Bối Kiệt báo cáo với Nghiêu Cảnh Hiền, nét mặt cực kỳ nghiêm túc. Trước khi tới văn phòng này, anh đã vận dụng tất cả các cách để khiến hai người kia rót vốn đầu tư vào Nghiêu thị, dỗ ngọt có, răn đe có, nhưng tất cả đều bằng không.

Hiện tại Nghiêu thị còn tồn đọng một dự án, mà dự án ấy nếu được tiến hành khai thác lợi nhuận kiếm về cho tập đoàn có thể lên tới hàng trăm tỷ, chỉ là vẫn chưa có người chịu đầu tư vào đây.

Nghiêu Cảnh Hiền day day hai huyệt thái dương, gương mặt anh tuần không giấu nổi sự mệt mỏi.

“Họ muốn gì?”.

Bối Kiệt bậm môi, tựa như muốn nói lại tựa như không muốn.

“Nói ra”.

Nghiêu Cảnh Hiền hiển nhiên không có một chút kiên nhẫn, trực tiếp quát lớn khiến Bối Kiệt đã căng thẳng nay lại càng căng thẳng.

“Trần tổng và Triệu tổng nói trừ khi anh đưa phụ nhân tức Đoan tiểu thư lên giường họ một đêm, tiền vốn ắt được rót vào tập đoàn”.

Hai năm nay, việc Đoan Uất Liễm và Nghiêu Cảnh Hiền ly hôn chưa được công khai ra bên ngoài, thế nên mọi người trong thương trường vẫn tưởng rằng cô là vợ anh.

Nghiêu Cảnh Hiền cười khinh, dường như đối với yêu cầu kia có chút khinh bỉ. Chỉ là hai nhà đầu tư nhỏ bé mà dám giành người phụ nữ với anh sao? Không biết lượng sức!

“Cho người giết chết hai tên khốn đày cho tôi”.

Bất kể là ai có ý muốn động tới Đoan Uất Liễm cô, anh đều đem ra lấy mạng!

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Cốt Tư Nặc đứng trước cửa sổ sát sàn, nhìn xuống con đường dưới chân tập đoàn thời trang Đoàn thị. Con đường này vào bất cứ giờ nào cũng xảy ra tình trạng tắc nghẽn giao thông. Một hàng xe ô tô lớn nhỏ nối đuôi nhau kèm theo những tiếng còi ỉng ỏi. Bên dưới sôi động là thế, trên này thì lại là một mảng tĩnh lặng.

Đoan Uất Liễm đứng phía sau nhìn bóng lưng đơn độc của hân, không lên tiếng. Nghiêu Cảnh Hiên vừa rời đi chưa lâu, Cốt Tư Nặc đã đến đây. Đối với sự xuất hiện của hân, cô chẳng hề bất ngờ.

“Liễm Liễm”.

Cốt Tư Nặc xoay người, gọi tên cô. Giọng nói hân chẳng khác gì với trước đây, vẫn âm áp như thế, vẫn tràn ngập sự bao dung, âu yếm đối với cô.

“Sao thế? ”.

“Em thật sự quyết định qua lại với Nghiêu Cảnh Hiên ư? ”.

Hân suy nghĩ cả một đêm chung quy vẫn nghĩ không thông. Đoàn Uất Liễm có bao nhiêu hận Nghiêu Cảnh Hiên, hân là người rõ nhất. Nhưng đêm ấy cô đứng trước mặt hân, nói bản thân đã làm lành với người kia, hân đến bây giờ vẫn không dám tin.

“Phải”.

Đoan Uất Liễm di chuyển đến sô pha rồi ngồi xuống. Chắc nịch đáp. Cốt Tư Nặc là ân nhân cứu mạng của cô, cũng là người cô coi như người thân, vậy nên vạn nhất cô cũng không thể để hân chịu bất cứ thương tổn.

Việc cô bị ép trở thành tình nhân của Nghiêu Cảnh Hiên, việc cô bị khống chế bằng ma túy tuyệt nhiên không thể nói ra. Cô không mong Cốt Tư Nặc vì cô mà đương đầu với nguy hiểm.

Kỳ thực trong hai năm nay cô biết rõ tình cảm của Cốt Tư Nặc giành cho mình. Không đơn thuần là sự chiều cố của tình bạn, mà là tình yêu, hân muốn một đời sau này bảo vệ cô. Cô rõ, cực kỳ rõ chỉ là không có cách nào đáp trả.

“Em điên rồi phải không? Liễm Liễm, là anh ta khiến em phải đau khổ”.

Cốt Tư Nặc lớn tiếng, dường như đã không thể khống chế được cơn thịnh nộ trong người.

“Chuyện đã qua nên để nó qua. Quá khứ là quá khứ, hiện tại là hiện tại. Con người phải sống vì hiện tại, tương lai chứ không phải vì quá khứ”.

“Nhưng anh ta giết con em, anh ta ép em phải vào bệnh viện tâm thần. Đoàn Uất Liễm, em chẳng nhẽ đã quên? ”.

Đoan Uất Liễm nhất thời á khẩu. Từng câu từng chữ muốn nói ra lại chẳng có cách nào tạo thành tiếng. Những thứ Cốt Tư Nặc nói cô chưa từng quên, thậm chí là không dám quên.

Phải, Nghiêu Cảnh Hiên khiến cô tổn thương sâu sắc. Cô vốn dĩ không muốn ở bên cạnh anh. Nhưng nếu như làm trái ý anh, những người cô yêu thương sẽ ra sao đây?

Khi Cốt Tư Nặc xoay người, Đoàn Uất Liễm nhìn thấy sau lưng anh có một dấu chấm đỏ. Nơi đấy mắt kia liền có sự xao động, nó nổi lên những gợn sóng.

Dấu chấm đỏ ấy là biểu tượng của súng bắn tia. Có người muốn giết Cốt Tư Nặc!

Một khắc ấy, Đoàn Uất Liễm không dám nghĩ ngợi nhiều liền xông đến, ôm lấy Cốt Tư Nặc. Cứ thế viên đạn kia đâm xuyên qua người cô.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

“Người đâu? ”.

Bối Kiệt nói Đoàn Uất Liễm bị trúng đạn, máu chảy rất nhiều, tình trạng nguy kịch, hiện đã được đưa đến bệnh viện. Nghiêu Cảnh Hiền sau khi nhận được tin tức này liền gấp gấp chạy đến.

Anh đứng đối diện với Bối Kiệt, giọng nói trở nên lạnh buốt. Chính bản thân Nghiêu Cảnh Hiền cũng không biết trên gương mặt anh tuần kia đã nhuốm đậm sự lo lắng.

“Ồ bên trong. Bác sĩ đã tiến hành phẫu thuật lấy đạn ra bên ngoài. Ca phẫu thuật thành công, sức khoẻ của Đoàn tiểu thư cũng không có gì đáng ngại. Một vài giờ nữa sẽ tỉnh”.

Bối Kiệt một lần nữa thuật lại lời bác sĩ nói cho Nghiêu Cảnh Hiền. Chính anh sau khi nhận được tin Đoàn Uất Liễm trúng đạn nhập viện cũng cảm thấy toàn thân rét buốt.

“Tại sao lại trúng đạn?”.

Lời kia của Bối Kiệt đã chấn an không ít cho sự lo lắng của Nghiêu Cảnh Hiền. Gánh nặng trong lòng anh cũng hoàn toàn buông xuống. Chỉ cần cô không sao là tốt rồi!

“Đoàn tiểu thư chạy đến đỡ cho Cốt Tư Nặc”.

Bối Kiệt vừa dứt lời liền cảm nhận được hàn khí trên người người đàn ông đứng đối diện càng lúc càng lớn, chẳng mấy chốc đã phủ lấy người anh.

Gương mặt Nghiêu Cảnh Hiền tái đi, đôi đồng tử hằn lên tia máu đỏ nhìn dữ tợn vô cùng. Hoá ra cô vì người đàn ông tên Cốt Tư Nặc nên mới bị thương. Haha, Đoàn Uất Liễm miệng luôn nói yêu anh giờ đã vì người khác mà thay lòng.

Nghiêu Cảnh Hiền bước vào phòng bệnh, Đoàn Uất Liễm không biết từ khi nào đã tỉnh dậy. Cô nhìn anh, gương mặt có chút nhợt nhạt.

“Cốt Tư Nặc không sao, đứng chứ?”.

“Đoàn Uất Liễm”.

Nghiêu Cảnh Hiền gầm lên, hiển nhiên đã bị câu nói kia của cô chọc giận. Anh vốn nhận được tin cô bị thương, lo lắng mà gấp gấp chạy tới đây. Nhưng kết quả thì thế nào, cô lại vì người đàn ông tên Cốt Tư Nặc nên mới vào đây, hơn nữa khi tỉnh lại câu đầu tiên là quan tâm tới hắn.

“Tôi hỏi anh Cốt Tư Nặc không sao, đứng chứ?”.

Đoàn Uất Liễm chẳng có nửa điểm sợ hãi. Đối diện với Nghiêu Cảnh Hiền, cô cực kỳ bình thản.

Thấy Nghiêu Cảnh Hiền không trả lời, cô khẽ cười. Quả nhiên không sai, nếu như Cốt Tư Nặc gặp chuyện anh đã không tức giận đến mức này. Suy cho cùng Cốt Tư Nặc vẫn là bình an.

“Chuyện giữa tôi và anh đừng lôi thêm người thứ ba vào”.

Nghiêu Cảnh Hiền không nhin nổi nữa, anh đi đến trước mặt cô, dùng tay bắt lấy cằm cô.

“Đoàn Uất Liễm, đối với cô Cốt Tư Nặc quan trọng đến thế sao?”.

Quan trọng đến mức không tiếc cả tính mạng chạy tới bảo vệ hắn ư?

“Phải. Anh ấy đối với tôi rất quan trọng”.

Chát.

Nghiêu Cảnh Hiền vung tay đánh Đoàn Uất Liễm một cái. Lực rất mạnh khiến khoé môi cô rỉ máu, trên gò má trắng nhợt kia còn lưu lại dấu tay đỏ chói của anh.

“Đoàn Uất Liễm, khiến tôi tức giận đối với cô không có lợi”.

“Tôi chẳng cần phải khiến anh tức giận, vì những lời kia đều là thật”.

“Cô...”.

Nơi đáy mắt của Nghiêu Cảnh Hiền không giấu nổi con thịnh nộ. Anh tháo thắt lưng, ánh mắt rét lạnh nhìn Đoàn Uất Liễm đang nằm trên giường bệnh, cánh tay to lớn vung lên không trung.

“Đoàn Uất Liễm, hôm nay tôi phải đánh đến khi cô dẹp đi tâm tư với Cốt Tư Nặc”.

Mỗi lần nghĩ tới cô vì Cốt Tư Nặc nên mới bỏ đi đứa bé trong bụng là trong lòng Nghiêu Cảnh Hiền cực kỳ không thoải mái. Hoá ra con của hai người lại không quan trọng bằng một người đàn ông.

Vút...

Tiếng thất lưng chạm mạnh vào da thịt. Đoàn Uất Liễm bị Nghiêu Cảnh Hiền đánh đến toàn thân chảy máu nhưng vẫn nhất quyết không kêu đau.

Máu nhỏ từng giọt, từng giọt xuống tấm chăn trắng tinh.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Trên người Đoàn Uất Liễm càng lúc càng nhiều vết thương. Vết thương lớn có, nhỏ có, nghiêm trọng có, nhẹ có. Những vết thương kia rỉ máu, nhuộm đỏ bộ y phục cô đang vận trên người, rồi dần dần thấm cả vào tấm chăn trắng tinh.

Đau, nhưng nhất quyết vẫn không chịu khuất phục.

“Đoàn Uất Liễm, cô nói cho tôi nghe, Cốt Tư Nặc đối với cô là quan trọng hay không quan trọng?”.

Nghiêu Cảnh Hiền dừng tay nhưng cánh tay đang cầm lấy thất lưng da kia vẫn giơ cao trên không trung. Không khí lúc này phảng phất mùi tanh của máu.

“Quan trọng”.

Đoàn Uất Liễm cười khẽ, gương mặt vẫn bình tĩnh như vậy, tựa như hành động kia của Nghiêu Cảnh Hiền vẫn không đủ để đã động tới cô.

Giọng nói cứng rắn lọt vào tai Nghiêu Cảnh Hiền, chỉ trong chốc lát, sắc mặt của người đàn ông kia liền thay đổi. Nơi đáy mắt có thể thấy rõ mòn một con thịnh nộ.

Vút.

Tiếng thất lưng chạm mạnh vào da thịt lại vang lên, xé rách bầu không khí tĩnh lặng vừa rồi. Người phụ nữ này đáng chết!

Phải rồi, nếu như trong lòng cô Cốt Tư Nặc không quan trọng thì làm sao cô lại liều mình đỡ hộ hắn ta một viên đạn? Là Nghiêu Cảnh Hiền anh đã tự đề cao vị trí của mình trong lòng cô sao?

Có lẽ, hai năm trước anh đích thực là người chiếm giữ trái tim cô, nhưng hai năm sau chưa biết chừng đã thay đổi. Người chiếm giữ trái tim ấy không còn là anh nữa.

Đoàn Uất Liễm vừa tiến hành phẫu thuật, lại thêm bị Nghiêu Cảnh Hiền hành hạ, lần này cơ thể chịu không nổi mà ngất đi.

“Bối Kiệt”.

Nghiêu Cảnh Hiền nhìn cô nằm ở trên giường bệnh, khắp nơi đều là máu tươi, trái tim đột nhiên nhói đau, tựa như là bị người ta nghiền nát. Anh xoa người đi, gọi Bối Kiệt.

“Nghiêu tổng”.

Bối Kiệt bước vào phòng bệnh, nhìn thấy một màn trước mắt không khỏi sửng sò, sắc mặt cũng tái đi.

“Gọi bác sĩ đi”.

[...]

“Liễm Liễm, anh sẽ đưa em đi”.

Cốt Tư Nặc nắm lấy tay cô, khẽ thủ thi. Nếu không phải hắn cố ý đến bệnh viện thì làm sao có thể biết cô bị Nghiêu Cảnh Hiền đánh đến mức thừa sống thiếu chết.

Cánh tay trắng nõn kia giờ lại chằng chịt những vết thương đỏ chói.

Cốt Tư Nặc buông tay cô, toan gọi điện thoại thì bất chợt cổ tay lại bị cô nắm lấy.

“Tur Nặc”.

Đoan Uất Liễm chậm rãi mở mắt, yếu ớt nắm lấy cổ tay anh, khó nhọc nói từng chữ. Cơ thể cô bây giờ, nằm yên cũng đau đến thấu tận tâm can.

“Anh ở đây. Liễm Liễm, em không sao chứ? ”.

“Không sao ”.

“Anh đưa em đi ”.

“Đừng. Em muốn ở lại ”.

Đoan Uất Liễm cố gắng nặn ra một nụ cười nhẹ để trấn an Cốt Tư Nặc. Sao cô không hiểu ý tốt của anh, chỉ là cô có chuyện cần tính toán với Nghiêu Cảnh Hiền, nếu như không tính toán rõ ràng cô có chết cũng chẳng thể nhắm mắt.

“Em điên rồi! Em muốn anh ta một lần nữa đưa em vào bệnh viện tâm thần, hay muốn anh ta tự tay đánh chết em? ”.

Cốt Tư Nặc gầm lên, cư nhiên không hiểu trong đầu Đoan Uất Liễm đang tính toán thứ gì. Hiện tại cô ở bên cạnh Nghiêu Cảnh Hiền chỉ có gặp nguy hiểm, giống như miếng thịt được đưa đến trước hang hổ, chỉ chờ hổ tới ăn.

“Tư Nặc, em nghĩ kỹ rồi, Nghiêu Cảnh Hiền bức em phát điên, giết con của em thì em phải trả thù anh ta... ”.

Đoan Uất Liễm nói tới đây thì đột nhiên dừng lại, còn một chuyện cô chưa nói với Cốt Tư Nặc là Nghiêu Cảnh Hiền dùng ma túy để khống chế cô.

Người đàn ông kia khiến cô thương tích đầy mình, cô làm sao không thể không đáp lại.

Đoan Uất Liễm nhìn Cốt Tư Nặc, không khí nhất thời trở nên nặng nề.

“Hơn nữa, em phải giết Nghiêu Cảnh Hiền ”.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Người xưa có câu, tức nước thì vỡ bờ. Có một số chuyện không phải lúc nào cũng có thể cố chấp đến cùng, lúc cần dừng lại thì nên dừng lại.

Hai năm, Nghiêu Cảnh Hiền đem đến cho cô toàn là đau khổ. Là vợ anh cũng vậy, là tình nhân của anh cũng vậy. Chỉ khác mỗi địa vị, thứ nhận về không phải vẫn như thế hay sao?

Đưa bé mất, bán thân vào bệnh viện tâm thần sáu tháng trời, đến thời điểm hiện tại lại bị Nghiêu Cảnh Hiền dùng ma túy khống chế. Kỳ thực, Đoan Uất Liễm cô không muốn đối đầu với anh nhưng người đàn ông kia lại năm lần bảy lượt ép cô vào đường cùng.

“Liễm Liễm, em đi với anh cũng có thể trả thù anh ta. Em ở lại đây có thể bị anh ta đánh đập, hành hạ tới chết ”.

Đã hiểu rõ lòng của cô nhưng Cốt Tư Nặc làm sao có thể để một cô gái một thân một mình ở trong hang cọp. Nghiêu Cảnh Hiền tâm tính tàn độc bao nhiêu, hẳn chưa phải chưa từng trải qua, một mình Đoan Uất Liễm ở lại, chỉ sợ...

“Vậy cứ để anh ta đánh đi ”.

Giọng nói của cô trước sau vẫn bình thản như vậy, nơi đáy mắt kia chẳng có một chút xao động, hết như mặt hồ không gợn sóng, thật tĩnh lặng.

[...]

Tối đến Nghiêu Cảnh Hiền bước vào phòng bệnh, thấy Đoan Uất Liễm đang nằm trên giường, miệng bị nhét khăn trắng, hai tay buộc chặt với thành giường, sắc mặt trắng bệnh đến dọa người. Chỉ cần nhìn qua cũng biết cô lên cơn thêm ma túy.

Nghiêu Cảnh Hiền lấy trong túi một ống tiêm bên trong đã chứa chất lỏng màu trắng đục, đi đến gần Đoan Uất Liễm, đem chất lỏng kia truyền vào người cô. Mặc kệ cho ánh mắt như thể muốn giết của Đoan Uất Liễm nhìn anh chăm chăm.

Anh biết, sử dụng ma túy để khống chế cô là dễ tiện, là bản thủ. Nhưng anh không còn cách nào khác để ép cô về bên mình. Hai năm trước, trái tim cô ở bên cạnh anh, dù cho không dùng đến thủ đoạn cô vẫn có thể ngày ngày ở cạnh anh, nhưng hai năm sau thời thế thay đổi rồi.

Nghiêu Cảnh Hiền lấy khăn khô miệng cô, cũng gỡ trói cho cô.

“Sau này nếu khó chịu, em có thể trực tiếp gọi cho tôi”.

“Nghiêu Cảnh Hiên, anh không nản”.

Đoan Uất Liễm hét lên, ánh mắt ngập tràn phần nộ. Nếu không phải cô muốn thoát khỏi thứ kia thì đã không nhờ y tá đem chính mình trở lại.

“Đoan Uất Liễm, hôm nay em gặp Cốt Tư Nặc, phải không?”.

Đối với lời kia của cô, Nghiêu Cảnh Hiên dường như không có quá nhiều quan tâm. Cô mắng anh cũng được, chửi anh cũng được, hận anh cũng không sao chỉ là phải ở bên cạnh anh.

“Phải. Tôi nhớ anh ấy nên gặp anh ấy”.

“Đoan Uất Liễm”.

Nghiêu Cảnh Hiên gần từng tiếng. Tay anh bóp lấy cằm cô, lực đạo rất lớn, chỉ hận không thể bóp vụn nó.

“Chọc giận tôi, em rất vui?”.

“Không hề. Vì đây vốn dĩ là sự thật”.

Nghiêu Cảnh Hiên lại tăng thêm lực khiến sắc mặt Đoan Uất Liễm vì đau mà biến đổi, trở nên cực kỳ khó coi.

“Cốt Tư Nặc có phải vì thấy em xinh đẹp nên mới yêu em không? Liễm Nhi, tôi huỷ đi gương mặt này của em, em nói xem hân có còn cố chấp muốn đưa em rời khỏi tôi?”.

“Nghiêu Cảnh Hiên, anh muốn gì?”.

Đoan Uất Liễm nhin không được cơ thể khẽ run lên. Nghiêu Cảnh Hiên hiện tại thật đáng sợ, giống như một con quái thú muốn huỷ diệt thế giới.

“Muốn em và anh ta cắt đứt quan hệ. Liễm Nhi, là em giết đi con của tôi vì vậy cả đời về sau em phải ở bên cạnh tôi để chuộc lỗi”.

Đoan Uất Liễm cười lớn. Không phản kháng nữa. Rốt cuộc là ai giết đứa bé, còn không phải là Nghiêu Cảnh Hiên anh ư? Vì thứ gì mà nhất quyết muốn đem chậu nước bẩn hắt lên người cô?

Nghiêu Cảnh Hiên với lấy con dao gọt trái cây, mũi dao đặt lên má trái của Đoan Uất Liễm, rạch mạnh một đường.

Máu tươi nhỏ xuống, rơi xuống bàn tay của Đoan Uất Liễm.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Nỗi đau thể xác nào có sánh được với nỗi đau trong tim?

Phải, cô thừa nhận bản thân mình ngu ngốc, thừa nhận chính mình vô dụng. Đến thời điểm hiện tại vẫn còn yêu Nghiêu Cảnh Hiên không vô dụng, không ngu ngốc thì là gì?

Người đàn ông cô yêu kia ngày ngày đem chậu nước bẩn hắt lên người cô, hành hạ đánh đập cô. Đau, trái tim này của cô đau quá!

Giọt nước mắt nóng hổi chuẩn bị rơi xuống Đoan Uất Liễm liền cố gắng không ché, nuốt ngược trở lại bên trong. Cô cười lớn, dùng nụ cười điên cuồng kia để che giấu hết thảy cảm xúc.

“Dung mạo cũng huỷ rồi, anh đi được chưa?”.

Nghiêu Cảnh Hiên có chút sững sờ. Thái độ của cô có chút kỳ quái, không gào thét oán trách anh, cũng không đánh đập mắng chửi anh. Cô giống như một con búp bê sứ, trước sau đều tĩnh lặng.

“Liễm Nhi, trên gương mặt xinh đẹp kia đã có một vết sẹo mà trở nên xấu xí vô cùng. Em nói xem, Cốt Tư Nặc liệu có còn yêu em nữa không?”.

Nghiêu Cảnh Hiên đặt con dao lên tủ gỗ bên cạnh giường bệnh, mũi dao vẫn còn dính máu tươi, nhìn ghê tởm vô cùng.

Đoan Uất Liễm không nói gì, cô xoay người đi nơi khác tránh đi ánh mắt của Nghiêu Cảnh Hiền.

Dù cho cô và Cốt Tư Nặc thật sự đến với nhau, anh lấy tư cách gì quản cô? Lấy tư cách gì xem vào chuyện này?

“Nghiêu Cảnh Hiền, chúng ta đã ly hôn hai năm rồi. Tôi ở bên cạnh ai, yêu ai, kết hôn với ai đều không phải chuyện của anh”.

Chát. Âm thanh thâm thúy vang lên, một khắc ấy liền khiến cho không khí trong phòng bệnh trở nên nặng nề.

Lực của Nghiêu Cảnh Hiền rất lớn làm cho khoe môi Đoan Uất Liễm rỉ máu, gò má cũng ửng đỏ, hằn lên dấu vết của một bàn tay.

“Không, cô không được quyền yêu. Cô phải ở bên cạnh tôi để chuộc tội. Đoan Uất Liễm, cô nhớ chưa? Cô nhớ chưa?”.

Nghiêu Cảnh Hiền gầm lên, cực kỳ tức giận mà quát lớn. Một kẻ giết người như cô lấy tư cách gì được hạnh phúc? Lấy tư cách gì được người khác yêu thương, bao bọc?

Nghiêu Cảnh Hiền không muốn nhìn thấy cô nữa, anh xoay người, rời khỏi phòng bệnh. Khoảng khắc bóng lưng to lớn kia chuẩn bị khuất đi, giọng nói yếu ớt của Đoan Uất Liễm liền truyền tới, như một mũi dao đâm vào trái tim anh.

“Nghiêu Cảnh Hiền, rồi anh sẽ phải hối hận. Đến khi ấy, anh sẽ phải cầu xin tôi tha thứ”.

Người đi rồi, Đoan Uất Liễm liền bật khóc nức nở.

Người ta nói chẳng hề sai, yêu một người vốn không yêu mình chính là đem tổn thương gắn chặt vào trái tim.

[...]

“Nghiêu tổng”.

Bối Kiệt lên nhìn Nghiêu Cảnh Hiền qua gương chiếu hậu, thấy sắc mặt của anh không tốt, cả người liền trở nên căng thẳng.

“Có chuyện gì?”.

Chất giọng trầm thấp vang lên trong không gian nhỏ bé. Nghiêu Cảnh Hiền ngược lên nhìn Bối Kiệt, lúc này mọi cảm xúc trước kia đều đã biến mất, chỉ còn lại vẻ lạnh nhạt thường thấy tựa như sự tức giận cùng con thịnh nộ chưa từng xuất hiện.

“Có người gửi thư tới cho anh”.

Nhận lấy phong thư từ tay Bối Kiệt, trong lòng Nghiêu Cảnh Hiền đột nhiên dâng lên thứ cảm xúc kỳ quái. Thời đại bây giờ, còn ai dùng phương thức gửi thư để liên lạc?

Mở phong thư ra, bên trong chỉ có vòn vện bảy chữ.

“Đoan Uất Liễm không giết đứa bé”.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

“Hôm nay Nghiêu tổng gọi tôi tới, không biết là có chuyện gì?”.

Bốn bề được phủ lớp một lớp tĩnh lặng chợt bị phá vỡ bởi chất giọng châm biếm của Cốt Tư Nặc. Hắn đi đến gần nơi Nghiêu Cảnh Hiền ngồi, kéo ghế dịch ra một chút rồi ngồi xuống đối diện anh.

Kỳ thực, sự việc lần trước xảy ra ở văn phòng của Đoan Uất Liễm, trong lòng Cốt Tư Nặc hắn đã rõ kẻ đứng sau, còn không phải người đàn ông đang ngồi trước mặt hắn đây sao?

Nghiêu Cảnh Hiền không vội đáp, anh đẩy bức thư đến trước mặt Cốt Tư Nặc, đợi đến khi hắn xem xong, mới chậm rãi lên tiếng.

“Hai năm trước có phải cô ấy phá thai không? Nếu như không phải, đứa bé tại sao lại mất?”.

Sắc mặt Cốt Tư Nặc chỉ trong chớp lát liền thay đổi. Bảy chữ ‘Đoan Uất Liễm không giết đứa bé’ nhưng một tiếng còi thông báo nguy hiểm vang lên

trong lòng hắn.

Chuyện cô xây thai, chỉ có hắn và cô biết. Bức thư này không phải do hắn gửi cho Nghiêu Cảnh Hiền, hơn nữa hắn chắc chắn rằng Đoàn Uất Liễm cô cũng không rảnh để làm mấy chuyện phiền toái này.

Người gửi thư không phải hắn và cô, vậy thì ai gửi? Chân tướng phía sau mà hai năm nay hắn che giấu liệu kẻ kia có biết?

Cốt Tư Nặc nhanh chóng che giấu hết thái cảm xúc. Hắn biết Nghiêu Cảnh Hiền cực kỳ nhạy bén, thế nên ở trước mặt anh không dám để lộ quá nhiều sơ hở.

“Không phải trong lòng Nghiêu tổng đã có đáp án rồi sao? Trước kia anh trăm lời đều nói Liễm Liễm nhẫn tâm đến bệnh viện phá thai. Thế nào, bây giờ lại nghi ngờ logic của chính mình?”

“Tôi hỏi anh, cô ấy tự mình phá thai hay là có chuyện gì khác?”

Nghiêu Cảnh Hiền cực kỳ không kiên nhẫn mà quát lớn. Anh đã sớm cho người đi điều tra, nhưng năm lần bảy lượt kết quả đều chứng minh Đoàn Uất Liễm tự mình đi phá thai, hơn nữa trên giấy xác nhận ở bệnh viện còn có chữ ký của cô. Hôm nay anh lại nhận được bức thư hoàn toàn trái với thông tin anh nhận được. Là Nghiêu Cảnh Hiền anh sai rồi sao?

“Nghiêu tổng muốn biết phải không? Được, tôi hỏi anh, thời gian anh ở bên cạnh cô ấy anh có từng tin cô ấy không? Có từng quan tâm đến cảm nhận của cô ấy không?”

Nghiêu Cảnh Hiền nhất thời á khẩu, không nói được gì. Anh có tin cô không, đến bản thân anh cũng không biết nữa... Anh chỉ biết là chính miệng cô nói cô phá thai.

“Nếu thật sự muốn biết thì đi hỏi cô ấy đi. Nghiêu Cảnh Hiền, một khi anh biết được sự thật thì phải buông tha Liễm Liễm bởi vì anh khiến cô ấy tổn thương quá nhiều”.

Cốt Tư Nặc đi rồi, chỉ còn một mình Nghiêu Cảnh Hiền ngồi ở đó.

Cô tổn thương, cô đau lòng, còn anh thì không sao?

Cô có biết ngày ấy khi anh tỉnh lại không thấy cô đâu, chỉ nhìn thấy đơn ly hôn đặt trên bàn trang điểm, trái tim anh đau đớn nhường nào.

Cô có biết khi anh nhận được tin đưa bé mất, nhận được tin chính cô là người yêu cầu phá thai, trong lòng anh khó chịu ra sao?

Trong mối quan hệ này, đâu phải chỉ mình cô mới biết đau.

[...]

Vết thương trên người Đoàn Uất Liễm đã không có vấn đề gì nên Nghiêu Cảnh Hiền đã cho người đưa cô trở lại biệt thự.

“Cô ấy ở đâu?”

“Đoan tiểu thư đang ở trên phòng”.

Nhận được câu trả lời từ nữ giúp việc, Nghiêu Cảnh Hiền liền nhanh chóng chạy lên tìm cô.

Bên trong phòng không thấy người...

“Đoan Uất Liễm”.

Nghiêu Cảnh Hiền hét lên. Chợt anh nghe thấy tiếng nước chảy từ trong nhà vệ sinh truyền ra, liền chậm chậm bước tới

“Liễm Nhi.. Liễm Nhi”.

Đoan Uất Liễm nằm trong bồn tắm, nước dâng tới nửa gương mặt của cô, khắp nơi xung quanh đều là máu tươi, cổ tay nhỏ bé bị rách một vết thật lớn đến bây giờ vẫn chảy máu.

Trên gương, có hai chữ ‘hận anh’ được viết lên bằng máu tươi.

Nghiêu Cảnh Hiền sửng sốt.

Cô... Tự từ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

“Cô ấy thế nào rồi?”.

Tầm mắt của Nghiêu Cảnh Hiền trước sau đều không rời lấy gương mặt nhỏ nhắn của Đoàn Uất Liễm. Cô nằm trên giường lớn, mái tóc rũ xuống che đi gò má tái xanh.

“Không có vấn đề gì. Lượng máu bị mất có chút lớn, đợi truyền hết túi máu này sẽ ổn thôi. Cô ấy từng có bệnh về tâm thần, tôi có kê thuốc rồi, cậu dựa vào đơn cho cô ấy uống đầy đủ là được”.

“Có bệnh về tâm thần?”.

Lời nói của bác sĩ truyền đến tai anh, hoá thành một con dao sắc nhọn cứa mạnh vào trái tim, khiến trái tim ấy rĩ máu.

“Phải. Thế gian không ngờ lại có chuyện trùng hợp như vậy. Đoàn tiểu thư từng có một đoạn thời gian ở trong bệnh viện tâm thần, mà tôi chính là bác sĩ chữa trị của cô ấy”.

Vị bác sĩ kia đưa đơn thuốc cho Nghiêu Cảnh Hiền, lại nhìn Đoàn Uất Liễm nằm ở kia, cơ thể suy nhược, bất lực thở dài. Mọi chuyện vốn tưởng đã được giải quyết, nhưng hôm nay xảy ra chuyện thế này, ông chỉ sợ bệnh của cô sẽ trở nặng.

“Cô ấy tại sao lại vào viện tâm thần?”.

Nghiêu Cảnh Hiền cảm thấy trái tim mình đã vỡ vụn rồi. Anh không hề biết Đoàn Uất Liễm từng sống ở nơi đó. Cô tại sao lại không nói cho anh? Vì sao lại một mình ôm trọn lấy sự thống khổ này?

“Cũng không rõ nữa. Chỉ nghe được từ người nhà Đoàn tiểu thư nói chuyện với nhau, cô ấy bị người ta ép phá thai”.

Choang... Ly nước trong tay Nghiêu Cảnh Hiền rơi xuống đất, trong chốc lát đã biến thành từng mảnh thủy tinh vỡ vụn.

Hoá ra cô là bị người ta ép phá thai... Hoá ra đứa bé biến mất không phải do cô tự nguyện...

Cô và anh đều giống nhau, đều vì chuyện đứa bé mất mà đau lòng. Hơn nữa Đoàn Uất Liễm cô còn thống khổ đến mức tâm trí rối loạn, không làm chủ được chính mình, thống khổ đến mức bị đưa vào bệnh viện tâm thần.

“Ông, ra ngoài đi”.

Vị bác sĩ kia đi rồi, Nghiêu Cảnh Hiền giống như một pho tượng gỗ, chân chôn tại chỗ đứng nhìn Đoàn Uất Liễm.

Cô so với anh, đau khổ gấp vạn lần.

Anh rốt cuộc đã làm gì? Rõ ràng cô đau như vậy, trái tim kia ắt hẳn không hề lành lặn vậy mà anh còn tàn nhẫn, hành hạ cô, còn dùng đến ma túy để không chế cô.

Nghiêu Cảnh Hiền, mày có phải là người không?

Cốt Tư Nặc từng hỏi anh, anh có tin cô hay không. Lúc đó anh không biết, nhưng hiện tại thì rõ rồi, từ trước đến nay Nghiêu Cảnh Hiền chưa từng tin Đoàn Uất Liễm. Lời nói dối để chọc giận anh rõ như vậy, anh còn không phát hiện ra.

Ngay từ đầu là anh không bảo vệ được hai mẹ con cô.

Nghiêu Cảnh Hiền ngồi xuống bên giường, nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của cô.

“Liễm Nhi, xin lỗi, xin lỗi em...”.

“Đau không? Hiện giờ anh biết thế nào là đau không?”.

Đoàn Uất Liễm đột nhiên mở mắt, cô nhìn anh chăm chăm, khoé môi lưu lại nụ cười xinh xắn.

“Liễm Nhi, em tỉnh rồi”.

“Nghiêu Cảnh Hiền, tôi hận anh, hận đến mức muốn giết anh”.

Cô cười lớn, gạt tay anh ra. Bây giờ hối hận thì được gì? Vì sao ban đầu lại không điều tra rõ ràng?

Hai năm trước là cô tự nguyện ôm lấy tổn thương. Hai năm sau là chính bản thân anh đem nó gắn chặt lấy người cô.

“Vậy được, em giết đi”.

“Không, tôi nghĩ kỹ rồi. Giết anh, không được! Tôi muốn anh sống, sống trong dằn vặt, đau khổ”.

Đoan Uất Liễm cứng rắn nói. Cô đưa tay chỉ lên mặt mình, chỉ lên chính vết thương do anh gây ra, nơi đó đã tạo nên một vết sẹo rất dài.

“Nghiều Cảnh Hiên, tổn thương thứ nhất”.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

“Ban nãy anh cũng nghe bác sĩ nói rồi. Tôi từng ở bệnh viện tâm thần, ở những sáu tháng. Nghiều Cảnh Hiên, đây là tổn thương thứ hai”.

“Đứa bé ở trong bụng tôi hai tháng, mất nó rồi, trái tim tôi đau đến tê dại, bác sĩ nói muốn tiếp tục sinh đẻ là chuyện khó khăn. Nghiều Cảnh Hiên, tổn thương thứ ba”.

“Vẫn còn...”.

“Đủ rồi, đừng nói nữa”.

Nghiều Cảnh Hiên quát lớn, chặn những lời tiếp theo của Đoan Uất Liễm. Anh lớn đến mức này, lần đầu tiên hiểu thế nào gọi là bất lực, thế nào gọi là thống khổ.

Từng câu từng chữ, từng lời nói kia của cô chính là dẫn chứng sắc bén chứng minh cho sự nhẫn tâm của anh. Anh yêu cô, nhưng từ đầu đến cuối lại chưa từng tin cô.

Trong mắt Đoan Uất Liễm, anh giống như một con quái thú không tính người, chỉ biết đem con mồi là cô ngày ngày hành hạ.

Trước kia anh còn so bì với cô, nhưng hiện tại nghĩ lại tổn thương mà Nghiều Cảnh Hiên anh gánh làm sao có thể đo với Đoan Uất Liễm chứ?

Một người mẹ mất đi đứa con của chính mình đã thống khổ biết bao, mà cô là còn phải trải qua những tháng ngày cơ cực sống trong bệnh viện tâm thần, hơn nữa còn chịu tất cả sự tức giận, thịnh nộ từ anh.

“Không, sao lại phải dừng lại chứ. Anh lấy tập đoàn thời trang ép tôi trở thành tình nhân của anh, dấn đạp lên sự tự tôn của tôi, còn dùng ma túy khống chế tôi khiến tôi thân tàn ma dại. Nghiều Cảnh Hiên, đây là tổn thương thứ tư”.

Mặc kệ cho Nghiều Cảnh Hiên có bao nhiêu thống khổ Đoan Uất Liễm vẫn chẳng hề dừng lại. Cô cứ nhìn anh chăm chăm, dừng đừng nói.

“Đừng nói nữa, xin em... Liễm Nhi, xin em”.

Nghiều Cảnh Hiên quả thật không nghe nổi nữa. Trái tim anh nhói đau, đau đến mức tưởng chừng không thở nổi. Phải, anh thừa nhận bản thân mình là quái vật, cầm thú. Khiến cô tổn thương thế này là lỗi của anh.

“Anh có tư cách gì mà cầu xin tôi?”.

Đoan Uất Liễm gằn từng chữ, giọng nói không hề che giấu sự châm biếm. Xin cô đừng nói nữa ư? Dựa vào đâu? Mới có một chút thương tổn này đã chịu không nổi. Còn cô thì sao, một người phụ nữ như cô thì thế nào?

“Anh là người ép tôi đi phá thai. Giờ lấy gì để xin tôi? Nghiều Cảnh Hiên, anh đúng là ép người quá đáng!”.

Nghiều Cảnh Hiên ngẩn ra. Cô nói anh ép cô đi phá thai ư? Không có, chuyện này hoàn toàn không có. Ngay cô rời đi, anh lục cả thành phố này để tìm cô, muốn nói cho cô biết anh yêu cô rồi, muốn toàn tâm toàn ý chăm sóc cho hai mẹ cô. Anh cần cô và con như vậy, vì sao phải ép cô phá thai?

“Liễm Nhi, anh không có. Anh không ép em phá thai”.

“Không có? Tôi lấy gì mà tin anh? Nghiều Cảnh Hiên, hiện tại tôi không dám tin anh nữa rồi. Nửa chữ cũng chẳng dám tin”.

Muốn đem chậu nước bẩn này đổ lên đầu người khác đâu dễ như vậy? Rõ ràng là tay mình dính máu, tại sao cứ cương quyết đổ lên đầu người khác?

Đoan Uất Liễm nhếch môi, cực kỳ khinh bỉ. Cô của bây giờ hối hận nhất khi hai năm trước đem lòng yêu anh, yêu sâu sâu đậm đậm.

“Anh thật sự không có...”.

“Được rồi. Nghiều Cảnh Hiền, tôi sẽ khiến anh đau khổ, đau hơn tôi gặp vạn lần”.

Đoan Uất Liễm trực tiếp ngắt lời. Cô cười điên cuồng.

Cách tốt nhất để khiến người đàn ông kia chịu thống khổ chính là Đoan Uất Liễm cô tự hành hạ bản thân mình. Cô càng sống dở chết dở, Nghiều Cảnh Hiền càng cảm thấy tội lỗi. Một đời này, anh đừng mong nhận được sự khoan dung.

Cô không dám quan tâm nhiều thứ nữa. Mục đích bây giờ của cô chính là khiến Nghiều Cảnh Hiền hối hận cả đời.

Không phải cô nhẫn tâm, mà Nghiều Cảnh Hiền là người bức cô phải nhẫn tâm.

Cô đau khổ một, anh đau khổ gấp trăm, gấp vạn lần!

Đoan Uất Liễm bước xuống giường, mở ngăn kéo tủ lấy ra một ống tiêm, bên trong đã được chuẩn bị chất lỏng màu trắng đục.

“Nghiều Cảnh Hiền, không phải anh luôn muốn dùng ma túy để khống chế tôi ư? Vậy được, tôi thỏa mãn anh”.

“Liễm Nhi, không được!”.

Anh sai rồi. Vốn dĩ anh không nên dùng ma túy để khống chế cô. Nếu hiện tại cô còn sử dụng, e là rất khó cứu chữa.

Đoan Uất Liễm không quan tâm, cứ thế tự mình đưa chất lỏng kia vào người.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Chất lỏng kia được đưa vào người, cơ thể Đoan Uất Liễm liền có chút biến đổi. Toàn bộ cái cảm giác khó chịu ban nãy đều được trút xuống hết. Hiện tại cô mới hiểu tại sao nhiều người lại nghiện thứ này, dù cho bản thân có không thoải mái ra sao, chỉ cần một mũi tiêm là có thể giải quyết.

“Nghiều Cảnh Hiền, thứ này thật thoải mái. Anh có thấy vậy không?”.

Đoan Uất Liễm vút ống tiêm trống rỗng vào thùng rác. Cỗ tay vừa khê động liền truyền đến cơn đau tê dại. Vết thương này nhắc nhở cho cô, bản thân có bao nhiêu hận Nghiều Cảnh Hiền.

“Liễm Nhi, đủ rồi. Đừng hành hạ bản thân nữa, anh sẽ giúp em cai nghiện”.

Nghiều Cảnh Hiền cực kỳ luống cuống, anh không biết làm thế nào để cứu vãn tình trạng bây giờ. Phải, anh sai chính vì vậy anh không dám để cô chịu bất kỳ tổn thương nào nữa.

“Đủ, cái gì là đủ? Hành hạ bản thân sao, không có, tôi là đang hành hạ chính anh. Giúp tôi cai nghiện, cai thế nào? Nghiều Cảnh Hiền, anh đừng quên người đưa ma túy vào người tôi là anh, chính là anh”.

Đoan Uất Liễm đồng dạng nói, chất giọng cô nhẹ tênh, dường như đã quen với mấy việc như thế này. Muốn làm người tốt ư? Dễ đến vậy sao? Dựa vào thứ gì người chịu đau là cô? Dựa vào đâu người tốt luôn là anh?

“A... Đau... quá”.

Đoan Uất Liễm đột nhiên ôm lấy đầu, kêu lớn. Ánh mắt từ đó mà biến đổi hẳn.

Nghiều Cảnh Hiền thấy cô kêu đau, không quản gì hết lập tức lao đến chỗ cô. Chỉ là anh vừa tới, Đoan Uất Liễm liền trở lại bộ dạng bình thường, tựa như một giây trước chưa từng có tiếng kêu thảm thiết kia.

“Cảnh Hiền, anh về rồi sao? Em đi pha nữa tắm cho anh”.

Đoan Uất Liễm đưa tay, chủ động tháo cà vạt cho anh. Dáng dấp hết như hai năm trước, hết như khi cô làm vợ của anh.

Nghiêu Cảnh Hiên sững sờ, trong lòng cảm thấy bất an. Mấy giây trước nơi ánh mắt kia còn thấy rõ tia hận ý, nhưng đến hiện tại thì thế nào? Đoàn Uất Liễm đối với anh cực kỳ niềm nở, ân cần.

“Liễm Nhi, em đang làm gì thế?”.

“Em là vợ anh, pha nước tắm cho anh cũng không được sao? Cảnh Hiên, nét mặt anh có vẻ không vui, là cô ấy chọc giận anh rồi?”.

Đoàn Uất Liễm nhìn anh, cũng đoán chắc được anh không trả lời liền xoay người vào phòng tắm, mở nước ra.

Nghiêu Cảnh Hiên đuổi theo cô, anh không bước vào bên trong, đứng dựa lưng vào cửa, yên lặng quan sát.

Liễm Nhi của anh, lạ quá!

“Cảnh Hiên, ngày mai là ngày khám thai, anh đi cùng em nhé?”.

Đoàn Uất Liễm vừa dứt lời, sắc mặt Nghiêu Cảnh Hiên liền sầm xuống. Sống lưng lạnh buốt tựa như có một dòng nước lạnh chảy qua.

Đứa bé từ hai năm trước đã biến mất...

Anh đột nhiên nhớ ra lời bác sĩ nói, Đoàn Uất Liễm từng có đoạn thời gian sống trong bệnh viện tâm thần...

[...]

“Nghiêu tổng, dựa vào lời anh nói tôi đại khái cũng đã hiểu được tình hình của Đoàn tiểu thư. Bệnh tình của cô ấy trở nặng rồi. Tôn thương chịu quá nhiều, nên mới hình thành nhân cách thứ hai để bảo vệ chính mình, mà nhân cách thứ hai này là thứ cô ấy cảm thấy thoải mái nhất, hạnh phúc nhất cũng là thứ khiến cô ấy đau khổ nhất”.

Lời nói của bác sĩ như một mũi dao sắc nhọn cứa vào lòng anh.

Nghiêu Cảnh Hiên đưa tay vuốt ve gương mặt cô. Cô ngủ rồi, mái tóc phủ xuống che đi nửa gương mặt. Ban nãy, khó khăn lắm anh mới có thể dỗ được cô ngủ.

Anh hiểu, những lời kia đồng nghĩa với việc cô mắc chứng tâm thần phân liệt. Hiện tại chỉ xuất hiện một nhân cách, nhưng nếu không không chế có thể xuất hiện nhân cách thứ ba, thứ tư.

“Vậy hiện tại phải làm sao đây?”.

“Nghiêu tổng, chắc anh cũng hiểu câu ‘muốn gỡ dây phải tìm người buộc dây’. Trong lòng Đoàn tiểu thư có tâm sự, lý giải được nó là được rồi”.

Nghiêu Cảnh Hiên vẫn nhìn cô, cõi lòng lạnh buốt. Chẳng nhẽ, anh khiến cô tổn thương đến vậy?

“Tôi tiễn ông về”.

[...]

“Thiếu gia, cậu mong lên xem Đoàn tiểu thư đi, cô ấy đang ở trên phòng làm loạn, mọi đồ đạc đều bị đập vỡ rồi”.

Sau khi tiễn bác sĩ đi Nghiêu Cảnh Hiên quay về liền nhận được tin từ nữ giúp việc. Anh hoảng hốt, không nói gì liền một mạch chạy lên trên.

Cửa phòng mở ra, bên trong chính là một mớ hỗn độn. Toàn bộ bình hoa cổ, quý giá đều bị Đoàn Uất Liễm đập vỡ, mảnh thủy tinh lớn nhỏ rải rác khắp nền đất.

“Liễm Nhi”.

Nghiêu Cảnh Hiên gọi tên cô, lòng quặn đau.

Đoàn Uất Liễm ngồi trên giường, trên tay cầm miếng thủy tinh, siết thật chặt, chặt đến mức bàn tay ấy chảy máu.

“Đừng... Đừng làm hại con tôi. Nghiêu Cảnh Hiên, tôi không muốn phá thai...”.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Cô nói, đừng làm hại của con tôi. Ba chữ ‘Nghieu Cảnh Hiên’ được thốt ra từng miệng Đoàn Uất Liễm đầy khẩu cầu, mà cũng đầy bất lực.

Nghieu Cảnh Hiên đứng ở đó, cách xa cô, nhưng vẫn nhìn thấy rõ mồm một sự sợ hãi lưu nơi đáy mắt cô. Đoàn Uất Liễm trong tay cầm mảnh thủy tinh sắc nhọn, không ngừng khua khua trước mặt. Anh biết đây là hành động muốn bảo vệ đứa nhỏ trong bụng.

Cô vốn dĩ đã chịu rất nhiều tổn thương, mà Nghieu Cảnh Hiên anh còn nhẫn tâm rắc thêm muối vào những vết thương vẫn chưa lành lặn.

Cô luôn nói đứa bé do anh giết, luôn nói là anh ép cô phá thai. Nhưng sự thật vốn dĩ không phải như thế. Anh nhất định sẽ tìm ra kẻ đứng sau, đem mọi hận thù tính toán rõ ràng.

Nghieu Cảnh Hiên đi tới chỗ cô, anh bước một bước, cô lại càng sợ hãi, bàn tay đang nắm lấy mảnh thủy tinh kia lại siết chặt một phần, máu nhỏ xuống, nhuộm đỏ cả bàn tay nhỏ nhắn.

“Cảnh Hiên, xin anh... Đừng ép em phá thai có được không? Xin anh...”.

Nước mắt phủ đầy gương mặt xinh đẹp của Đoàn Uất Liễm. Cô giờ mảnh thủy tinh về hướng anh, nhưng lại không có ý muốn làm anh bị thương. Cô trước sau đều như vậy, đều nghĩ cho anh.

“Được. Không phá thai nữa. Liễm Nhi, muộn rồi, em nên đi ngủ rồi, ngủ muộn sẽ không tốt cho đứa bé”.

Nghieu Cảnh Hiên dần dần tiếp cận cô, anh lấy mảnh thủy tinh trong tay Đoàn Uất Liễm vứt xuống đất. Dùng giọng nói ôn hoà trấn an sự sợ hãi trong lòng cô.

“Thật sao?”.

Đoàn Uất Liễm nhìn anh, nửa tin nửa ngờ.

“Thật”.

“Cảnh Hiên, anh có phải không cần đứa nhỏ nữa không? Nó là con của anh”.

“Không có. Anh rất cần đứa nhỏ, cũng rất cần em”.

Nghieu Cảnh Hiên một bên dỗ dành cô, một bên xử lý vết thương trên bàn tay cô.

“Liễm Nhi, hứa với anh lần sau không được làm mình bị thương. Em mà bị thương, anh và con sẽ rất đau”.

“Được”.

Nghieu Cảnh Hiên ôm lấy cô, bàn tay vuốt ve mái tóc dài đen láy của Đoàn Uất Liễm. Chính anh cũng không để ý, nơi khoé mắt kia, một giọt nước mắt nóng hổi chậm rãi lăn xuống.

Liễm Nhi, xin lỗi em...

Khó khăn lắm Đoàn Uất Liễm mới có thể ngủ lại, Nghieu Cảnh Hiên sợ giữa chừng cô ngủ nên không dám đi ngay, ở lại bên cạnh cô một lúc.

[...]

“Nửa đêm nửa hôm, Nghieu tổng sai người bắt tôi tới Nghieu gia làm cái gì?”.

Cốt Tư Nặc cực kỳ bất mãn, chất giọng cũng vì thế mà lạnh nhạt rất nhiều. Hắn dạo gần đây bận vô cùng, vừa phải xử lý công việc bên Cốt thị, lại vừa phải thay Đoàn Uất Liễm giám sát tình hình của tập đoàn thời trang, khó khăn lắm mới có một đêm nghỉ ngơi, kết quả thế nào? Lại bị Nghieu Cảnh Hiên kéo tới đây.

“Cô ấy, phát bệnh rồi”.

“Cái gì? Phát bệnh rồi? Anh còn không đưa cô ấy đi bệnh viện”.

Năm chữ kia của Nghieu Cảnh Hiên giống như một chậu nước lạnh dội thẳng vào người Cốt Tư Nặc.

“Ý tôi là, bệnh tâm thần phân liệt của cô ấy lại tái phát rồi. Hiện tại đã hình thành nhân cách thứ hai. Nửa đêm gọi anh đến là muốn hỏi trước kia anh giúp cô ấy trị liệu thế nào?”.

Cốt Tư Nặc siết chặt tay, dĩ nhiên đã tức giận. Hắn không ngờ mới chỉ một thời gian ngắn ngủi ở bên cạnh Nghieu Cảnh Hiên, bệnh của cô lại nghiêm trọng đến mức này.

“Trước kia cô ấy vốn không bị tâm thần phân liệt. Cô ấy chỉ không nói chuyện với bất kỳ ai, thỉnh thoảng khóc rất thương tâm, hơn nữa miệng luôn lẩm bẩm về chuyện của đứa nhỏ”.

Nghiêu Cảnh Hiền sững sờ, cả người lạnh buốt. Hoá ra, là anh khiến cô bệnh nặng thêm.

“Anh khiến cô ấy thành ra thế này vậy thì chỉ có anh mới có thể giải quyết. Nghiêu Cảnh Hiền tình trạng của cô ấy thế nào, anh rõ hơn tôi, tốt nhất không được để cô ấy kích động, ở bên cạnh cô ấy nhiều một chút, quan trọng nhất phải cho cô ấy cảm giác an toàn”.

Cốt Tư Nặc vẫn nhớ như in lần đầu tiên hắn gặp cô. Cô giống như một chú mèo nhỏ, sợ hãi trốn ở một góc ai cũng không dám đến gần. Hắn biết, cô luôn thiếu cảm giác an toàn. Hai năm nay, mỗi khi chuẩn bị đi ngủ đều là hắn gọi điện tới trấn an cô.

“Tôi biết”.

Thấm thoát, trời đã sáng. Sau khi tiễn Cốt Tư Nặc đi, Nghiêu Cảnh Hiền tự mình vào bếp chuẩn bị đồ ăn sáng cho Đoàn Uất Liễm. Chân phải vừa mới bước vào, tiếng hét lớn của nữ giúp việc liền truyền tới.

“Thiếu gia... Thiếu gia... Không thấy Đoàn tiểu thư đâu nữa”.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

“Ba nuôi, con đến rồi”.

Cốt Tư Nặc mỉm cười, từ trong túi áo lấy ra một chiếc khăn tay lau đi lớp bụi dính trên ngôi mộ. Lớp bụi ấy dày rồi, là hắn đáng trách, khoảng thời gian này cũng không thu xếp được để đến đây trò chuyện cùng ông.

Ngôi mộ kia trở nên sạch sẽ, Cốt Tư Nặc nhận lấy bó hoa từ trong tay người trợ lý, cẩn thận đặt xuống.

“Ba nuôi, lời hứa năm xưa con vẫn không làm được. Cô ấy, đến hiện tại vẫn chịu tổn thương”.

Ba chữ ‘Đoàn Thiệu Niên’ dưới tấm ảnh đập thẳng vào mắt Cốt Tư Nặc, đẩy lên cảm giác tội lỗi trong lòng hắn.

Trước khi ông qua đời hắn từng hứa sẽ chăm sóc cô, bảo vệ cô chu toàn, chỉ là đến bây giờ một lời hứa còn con ấy hắn vẫn không có cách nào hoàn thành.

“Ba nuôi, người ở trên cao kia chắc hẳn đang rất oán trách”.

Cốt Tư Nặc cúi đầu, thấp giọng nói. Năm xưa, nếu không phải Đoàn Thiệu Niên chịu nhận nuôi hắn, thì bây giờ làm sao có Cốt Tư Nặc đường đường chính chính đứng ở đây.

Hắn không những không chăm sóc cô con gái cưng của Đoàn Thiệu Niên, còn vẫn chưa chứng minh được cái chết uẩn khuất của ông, vẫn chưa đưa hung thủ thật sự rất ngoài ánh sáng.

“Ba nuôi, xin lỗi”.

[...]

Nghiêu gia.

Nghiêu Cảnh Hiền sững sờ, chỉ trong chớp lát hàn khí liền vây lấy người anh, khiến cơ thể to lớn kia trở nên lạnh buốt. Anh đã cẩn thận như vậy, nhưng cuối cùng vẫn để Đoàn Uất Liễm chạy ra ngoài.

Thần trí của cô hiện tại hỗn loạn cực kỳ, nếu đột nhiên xuất hiện một lúc hai nhân cách, chỉ sợ... sẽ rất nguy hiểm.

Nghiêu Cảnh Hiền triệu tập tất cả giúp việc trong nhà đi tìm cô, bản thân cũng chẳng hề rảnh rỗi. Anh chạy ra đường lớn, không ngừng hét lớn tên cô.

“Đoàn Uất Liễm”.

“Liễm Nhi”.

Nơi đáy mắt kia hoàn toàn không giấu nổi đáng về lo lắng. Nghiêu Cảnh Hiên anh từ trước đến nay chưa từng biết sợ, nhưng kể từ khi có sự xuất hiện của cô, mọi thứ trong cuộc sống của anh đều biến đổi rồi.

“Xin hỏi cô có thấy cô gái trong hình hay không? Trên mặt cô ấy hiện tại có một vết sẹo rất lớn”.

“Xin lỗi, tôi không thấy”.

Nghiêu Cảnh Hiên thờ dài, cực kỳ bất lực. Anh hỏi qua chục người đều là câu trả lời như thế này. Cô có lẽ chưa đi quá xa. Đoàn Uất Liễm, em rất cuộc đang ở đâu?

“Đoàn Uất Liễm”.

“Liễm Nhi”.

Nghiêu Cảnh Hiên một lần nữa hết lớn. Ôm lấy hi vọng có thể tìm thấy cô. Có một khắc anh từng nghĩ, nếu như lúc đầu anh không lựa chọn kết hôn, vậy thì Liễm Nhi của anh sẽ không phải chịu tổn thương nữa, đúng không?

Cốt Tư Nặc nói không sai, anh chỉ biết khiến cô đau khổ, chứ chưa từng đem tới bất kỳ hạnh phúc nào cả.

Phía đằng xa, Đoàn Uất Liễm nấp sau một cái cây rất lớn, nhìn theo bóng lưng của Nghiêu Cảnh Hiên.

Hai tay cô siết chặt, sắc mặt có chút biến đổi, đôi đồng tử xinh đẹp kia hằn rõ lửa giận.

Đoàn Uất Liễm đột nhiên lao đến, đẩy mạnh Nghiêu Cảnh Hiên xuống lòng đường, miệng hét lên đầy cay độc.

“Nghiêu Cảnh Hiên, anh chết, chết đi”.

Nghiêu Cảnh Hiên chưa kịp định thần, chợt có một chiếc xe ô tô lao tới, không kịp phanh lại, đâm trực diện vào người anh.

Anh nằm trước đầu xe, toàn thân nhuốm máu.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Sau khi nhận được tin tức, Cốt Tư Nặc liền vội vã chạy đến bệnh viện. Khi hân tới nơi, Đoàn Uất Liễm đang ngồi trước cửa phòng phẫu thuật, toàn thân dính đầy máu tươi, cả người sợ hãi đến mức không ngừng run rẩy.

Một khắc ấy, trái tim Cốt Tư Nặc khẽ nhói lên. Một người con gái hiền lành, lương thiện như cô, có sao lại phải chịu nhiều tổn thương đến mức này?

Đoàn Uất Liễm nhìn thấy hân, liền chạy đến, dường như cả người không còn chút sức lực vừa chạy được mấy bước đã lão đảo ngã, cũng may là hân kịp thời đỡ lấy cô.

“Tư Nặc, họ nói em có ý giết Nghiêu Cảnh Hiên. Em không có... Em không có”.

Cốt Tư Nặc ôm lấy cô, ôm thật chặt, tựa hồ muốn từ cái ôm ấy trấn tĩnh Đoàn Uất Liễm. Hân biết hiện giờ cô nói chuyện với hân là nhân cách thứ nhất, còn khi xô Nghiêu Cảnh Hiên xuống lòng đường là nhân cách thứ hai.

“Anh biết, Liễm Liễm, em bình tĩnh một chút, được không?”.

Hân đỡ cô ngồi xuống ghế chờ, đưa tay lau đi nước mắt đọng trong gò má cô. Xung quanh bộ y phục đang vụn trên người Đoàn Uất Liễm, khắp nơi đều dính máu tươi, hân cũng có thể đại khái đoán được, vụ tai nạn kia có bao nhiêu nghiêm trọng.

“Liễm Liễm, ngồi đây đợi anh được không? Anh đi hỏi rõ sự việc cho em”.

“Được”.

Đoàn Uất Liễm tuy muốn hân ở lại, nhưng lại không thể không buông tay. Dù cô có hận Nghiêu Cảnh Hiên thế nào, cũng không muốn anh ta chết. Thật sự, không phải cô.

Bối Kiệt cũng đã có mặt trước cửa phòng phẫu thuật.

“Đoan tiểu thư phát sinh nhân cách thứ hai, vì hận nên đã đẩy Nghiêu tổng xuống lòng đường. Có rất nhiều người chứng kiến”.

Bối Kiệt khẽ nói, nội tâm cực kỳ lo lắng. Chuyện Nghiêu Cảnh Hiền nhập viện, giới truyền thông đã đánh hơi tới, cổ phiếu của tập đoàn Nghiêu thị đã có dấu hiệu giảm mạnh, Bối Kiệt vừa phải gồng mình chống đỡ tập đoàn, vừa phải chạy tới đây trông coi Nghiêu Cảnh Hiền.

“Tôi biết rồi”.

Cốt Tư Nặc hiểu rõ chứng tâm thần phân liệt đáng sợ thế nào...

“Chuyện ngày hôm nay tôi sẽ giải quyết. Cổ phiếu của Nghiêu thị lỗ bao nhiêu, Cốt Tư Nặc tôi sẽ bù vào. Còn về phần Nghiêu Cảnh Hiền, tôi đã mời đội ngũ bác sĩ có danh tiếng tới rồi, anh ta sẽ không sao”.

Lời vừa dứt, Cốt Tư Nặc liền quay đầu nhìn Đoàn Uất Liễm, tâm tư có chút bất lực.

“Khi anh ta tỉnh lại, phiên trợ lý Bối nói với Nghiêu Cảnh Hiền một tiếng, tôi sẽ đưa Liễm Liễm rời khỏi đây”.

[...]

Nước K. Một tuần sau.

“Không có cách chữa tận gốc sao?”.

Cốt Tư Nặc nhìn người đàn ông trước mặt, thờ dãi.

“Có cách. Nhưng...”.

Hắc Niên lật bệnh án của Đoàn Uất Liễm, sau khi xem kỹ một lượt mới ngẩng đầu nhìn Cốt Tư Nặc, chậm rãi nói.

“Nói đi”.

“Sử dụng phương pháp thôn miên, xoá sạch trí nhớ của cô ấy, cho cô ấy một cuộc sống mới”.

“Tiến hành”.

“Tur Nặc...”.

Bạn bè bao nhiêu năm nay, Hắc Niên anh sao lại không hiểu được Cốt Tư Nặc. Hắn thậm chí yêu Đoàn Uất Liễm, chuyện này chắc chắn cả thế giới đều biết, có lẽ một mình Đoàn Uất Liễm là không rõ. Một khi xoá sạch trí nhớ, cô ấy sẽ quên luôn ai là Cốt Tư Nặc.

“Cô ấy sẽ không nhớ cậu đâu”.

“Tớ biết”.

Cốt Tư Nặc gượng cười. Nhớ hay không có quan trọng không? Cái hắn chú tâm nhất bây giờ, không phải là khiến cô trở lại bình thường ư?

Một tuần qua, số lần xuất hiện nhân cách thứ hai càng lúc càng nhiều, nếu không không chế sợ rằng nhân cách thứ ba, thứ tư cũng sẽ sớm xuất hiện.

“Hắc Niên, tiến hành thôn miên đi”.

[...]

Năm năm sau.

Thời gian quả nhiên là thứ có thay đổi vạn vật, thoáng chốc mọi thứ đều đã biến đổi rồi.

Đoàn Uất Liễm một tay kéo vali, một tay nắm thật chặt lấy tay Cốt Tư Nặc, giọng nói có phần nũng nịu.

“Tur Nặc, em muốn về nước khiến anh không vui sao?”.

Cốt Tư Nặc cười khẽ.

“Không có. Bà xã của anh, chỉ cần em vui là anh vui rồi”.

Cốt Tư Nặc tăng thêm lực, khẽ siết chặt tay cô. Về nước rồi, hắn dường như cảm nhận có một đợt sóng gió chuẩn bị ập tới.

Phía đằng xa, một cậu nhóc bốn tuổi lạch bạch chạy đến, đáng vẻ y hệt như một chú vịt con, đáng yêu vô cùng. Hai cánh tay mập mạp của cậu nhóc chống lên hông, tò vò về hòn sỏi.

“Lại là cầu lương! Lại là cầu lương”.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Đoan Uất Liễm và Cốt Tư Nặc đồng thời bị giật mình bởi giọng nói non nớt kia. Cô quay đầu nhìn cậu nhóc, có chút dờ khóc dờ cười, không phải đã tự mình chạy vào trong xe trước sao?

Cậu nhóc giờ hai cánh tay mập mập về hướng của Đoan Uất Liễm, cái miệng nhỏ nhắn chu lên.

“Mẹ, bé Tiểu Bảo”.

Đoan Uất Liễm buông vali ra, để gọn vào một chỗ. Cô hơi thấp người, chuẩn bị nhắc cậu nhóc Cốt Uất Bảo lên, ai ngờ Cốt Tư Nặc đã đưa tay ra trước.

Hắn bế Cốt Uất Bảo, hai hàng lông mày nhíu lại, dường như có chút không vui. Cốt Tư Nặc đưa tay búng nhẹ lên trán cậu nhóc một cái.

“Cốt Uất Bảo, mẹ con vừa xuống máy bay rất mệt. Con nhìn xem con nặng như vậy bắt mẹ bế là muốn làm mẹ con ngất ở đây ư?”.

Đoan Uất Liễm mỉm cười, Cốt Tư Nặc vẫn vậy, luôn lo lắng thái quá lên. Cốt Uất Bảo cũng nhăn mặt, gương mặt giống Cốt Tư Nặc như đúc, học lại chất giọng đanh thép vừa rồi của hắn, nói.

“Cốt Tư Nặc, ba có thể công bằng một chút không? Ba chỉ quan tâm đến mẹ, con rõ ràng là con ruột của ba, cũng là người thân của ba cơ mà”.

Nếu không phải cậu nhóc ở trên xe chờ hai người quá lâu, làm sao lại phải chạy đến đây chứ? Cậu nhóc từ nhỏ đến lớn đều cảm thấy người ba ruột này quá không công bằng rồi. Luôn cưng chiều mẹ cậu còn hơn cả cậu vậy.

“Ba thích đấy, không được sao”.

Cốt Uất Bảo bĩu môi, đương nhiên biết không thể nói lại. Người ba này của cậu nhóc, phương ngôn sống chính là: đội vợ lên đầu, trường sinh bất tử.

“Được rồi, được rồi. Hai người đừng cãi nhau nữa. Cũng muộn rồi về nhà thôi”.

Đoan Uất Liễm biết cậu nhóc không vui, chủ động bế cậu nhóc từ tay Cốt Tư Nặc, cô hơi cúi đầu, hôn chụt lên cái má đỏ au vì nẻ của cậu nhóc một cái.

“Vẫn là mẹ thương con”.

Cốt Tư Nặc không nói nữa, chỉ khề cười. Hắn chỉ mong Đoan Uất Liễm vĩnh viễn ở bên cạnh hắn giống như giây phút này, chỉ mong dù cho có sóng gió ập tới, khi sự việc phơi bày cô vẫn lựa chọn ở cạnh hắn.

[...]

Cốt gia.

Vừa trở về biệt thự liền nhận được tin Cốt thị có việc gấp nên Cốt Tư Nặc phải đi giải quyết ngay, hiện tại trời đã khuya, nhưng hắn vẫn chưa thấy về.

Cốt Uất Bảo được Đoan Uất Liễm cho ăn tối, tắm rửa sạch sẽ, nò đùa một chút đã thấm mệt, vừa đặt lên giường đã lập tức ngủ say. Cô nhìn Cốt Uất Bảo một cái, khoe môi khề cong lên.

Đoan Uất Liễm rời khỏi phòng ngủ của cậu nhóc, chân trần đi xuống phòng khách. Cô đứng trước cửa sổ sát sàn, ngắm nhìn vườn hoa. Mấy bông hoa hồng dưới ánh đèn vàng trông khá bắt mắt.

Cốt Tư Nặc nói, cô sinh sống tại nước ngoài, lần đầu tiên trở về nước, nhưng trong lòng Đoan Uất Liễm không hiểu sao lại có cảm giác hết sức quen thuộc. Giống như thành phố này từng có hình ảnh cô.

Cốt Tư Nặc còn nói, là hắn không bảo vệ được cô mới khiến cô bị kẻ xấu bắt cóc, đánh đập tàn bạo, bọn chúng còn khiến cô trở thành con nghiện ma túy. Khó khăn lắm cô mới tỉnh lại, nhưng lại bị mất trí nhớ.

Khi cô vừa tỉnh, Cốt Tư Nặc đã bế Cốt Uất Bảo đến trước mặt cô, khi ấy cậu nhóc mới có sáu tháng tuổi. Hắn nói, đây là con của cô, khi Tiểu Bảo được hai tháng, cô đã bị bắt cóc.

Có những lúc Đoàn Uất Liễm có cảm giác chuyện này giống như một con ác mộng, không chân thực, toàn bộ những lời Cốt Tư Nặc nói tựa như làn khói xám mờ mờ ảo ảo.

Phía sau lưng Đoàn Uất Liễm đột nhiên có tiếng động, cô vừa xoay người lập tức bị một người đàn ông lạ mặt áp sát.

“Liễm Nhi”.

Nghiêu Cảnh Hiền gọi tên cô, giọng khàn khàn. Anh tỉnh lại, chỉ nghe được từ Bối Kiệt nói Cốt Tư Nặc đã mang cô đi.

Năm năm nay, anh sống trong đau khổ, sống trong ân hận, tự dần vặt chính bản thân mà sống, đem sự tàn nhẫn của mình đối với cô khắc vào cốt tủy.

Anh sống đau khổ, nhưng tại sao cô lại được hạnh phúc? Hơn nữa còn hạnh phúc bên cạnh người đàn ông khác?

Nếu như một màn gia đình tình cảm ở sân bay không bị anh bắt gặp, cô còn tính giấu anh đến bao giờ? Đến con, cũng có rồi.

“Liễm Nhi, nói cho anh nghe đứa nhỏ có phải là con của em với Cốt Tư Nặc không?”

Đoàn Uất Liễm bị dọa sợ, cô vốn không biết người đàn ông trước mặt là ai.

“Anh... Là ai? Sao lại biết tên tôi?”

“Đoàn Uất Liễm. Em đừng giả vờ, nói anh nghe đứa nhỏ, có phải không?”

“Tôi không biết, thật sự không biết. Anh rốt cuộc là ai?”

Ánh mắt Nghiêu Cảnh Hiền trở nên lạnh buốt. Trước mặt anh còn giả vờ ư? Haha. Anh đưa tay nắm chặt lấy cằm cô, bóp mạnh.

“Nó, là con của ai?”

“Của tôi... Và Tư Nặc”.

Đoàn Uất Liễm đau đến mức sắc mặt trở nên vằn vẹo, giọng nói cũng vì thế mặt ngắt quãng.

Nghiêu Cảnh Hiền cười lớn, tự chế giễu chính mình. Đáng chết! Cô là của anh, là của anh cơ mà? Anh một tay đem bộ quần áo đang mặc trên người Đoàn Uất Liễm xé xuống.

“Liễm Nhi, em phải nhớ, em là người phụ nữ của tôi”.

Đoàn Uất Liễm hoảng sợ, dồn sức phản kháng, chỉ là sức của một người phụ nữ như cô đâu sao lại một nam nhân cường tráng như Nghiêu Cảnh Hiền.

“Anh là ai? Rốt cuộc anh là ai?”

“Đừng, đừng lại đi. Xin anh đừng lại.. Không được... Không được”.

“A... Đừng lại... Tôi... Tôi đang đến kỳ kinh nguyệt”.

Đoàn Uất Liễm có nói ra sao cũng chẳng thể lọt nửa chữ vào tai Nghiêu Cảnh Hiền, dục vọng bùng phát, chẳng thể dừng lại.

Nghiêu Cảnh Hiền ôm lấy Đoàn Uất Liễm, lần đầu tiên vào đã mạnh mẽ thúc vào nơi sống nhất trong cơ thể cô.

“Đau... Đau quá...”.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Cốt Tư Nặc trở về, trời đã rạng sáng. Trước cổng lớn của Cốt gia, một loạt các sát thủ ẩn mình được hấn phái đứng bên ngoài bảo vệ Đoàn Uất Liễm đều nằm dưới đất. Sắc mặt họ trắng bệnh, hơi thở cũng chẳng còn nữa.

Tâm tư Cốt Tư Nặc dậy sóng. Hắn sớm đã biết lần này trở về nước sớm muộn gì người kia cũng sẽ đến tìm Đoàn Uất Liễm, chỉ là không ngờ nhanh như vậy, hơn nữa đến sát thủ hạng A cũng có thể đánh chết toàn bộ.

Cốt Tư Nặc tiến vào bên trong biệt thự. Đại sảnh rộng lớn không một bóng người, dưới nền đất bên cạnh cửa sổ sát sàn hướng ra vườn hoa có một vũng máu tươi, rất lớn.

Trái tim Cốt Tư Nặc thót lên một cái, vội chạy lên lầu kiểm tra, Cốt Uất Bảo vẫn ngoan ngoãn ngủ trong phòng, chỉ là Đoan Uất Liễm đã biến mất.

Hắn siết chặt tay, nắm một nắm thật mạnh lên tường. Chết tiệt!

[...]

Nghiêu gia.

“Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi?”.

Nghiêu Cảnh Hiên đáng vẻ gấp gáp, vội vàng hỏi vị bác sĩ đang kê đơn thuốc cho Đoan Uất Liễm.

Anh thật sự không hiểu, vốn dĩ đang hoan ái Đoan Uất Liễm bỗng ngắt đi, hơn nữa hạ thân chảy rất nhiều máu đỏ. Một khắc ấy, anh thật sự rất sợ, sợ đến mức chân tay run rẩy.

“Anh thật sự không biết con gái đến kỳ kinh nguyệt là không được quan hệ?”.

Nghiêu Cảnh Hiên sửng ngột. Anh không biết cô đến cái đó. Chợt một giọng nói yếu ớt vang lên trong đại não: “Đừng, dừng lại... Tôi trong kỳ kinh nguyệt”.

Cô rõ ràng đã nói cho anh biết, nhưng lúc ấy anh lại chìm trong dục vọng, vốn không nghe lọt tai. Nghiêu Cảnh Hiên siết chặt tay, tự muốn đánh chính mình. Năm năm trước, anh khiến cô tổn thương. Năm năm sau, lại khiến cô đau đớn!

Anh cho người tiễn vị bác sĩ kia về, còn dặn người làm mua thuốc cẩn thận, còn bản thân thì ở lại bên cạnh cô.

Nghiêu Cảnh Hiên nắm lấy tay Đoan Uất Liễm, vuốt nhẹ bàn tay xinh xắn ấy.

“Liễm Nhi, kỳ thực anh vốn dĩ không muốn em tổn thương. Thật đấy”.

Nghe cô nói đùa bé kia thật sự là con của cô và Cốt Tư Nặc. Anh rất tức giận. Nội tâm chỉ muốn Đoan Uất Liễm cô là của anh, là của anh, bất kỳ kẻ nào cũng không thể động đến. Anh thừa nhận, bản thân muốn chiếm hữu cô, muốn đến phát điên.

“Liễm Nhi, năm năm qua anh rất nhớ em. Liễm Nhi, em tại sao lại lựa chọn ở bên cạnh hắn ta?”.

“Liễm Nhi, em là của anh, là của mình anh”.

“Liễm Nhi, anh yêu em... Yêu em”.

Nghiêu Cảnh Hiên cúi người, hôn lên bàn tay cô. Anh hứa, tự hứa với chính mình bắt đầu từ giây phút này sẽ không làm cô tổn thương, bắt đầu từ giây phút này sẽ chỉ mang lại hạnh phúc cho cô.

“Thiếu gia, có người đến”.

Nghiêu Cảnh Hiên nhíu mày, dường như đã đoán được người đến là ai. Anh gạt đầu với nữ giúp việc, bảo cô ta ở lại chăm sóc Đoan Uất Liễm.

Xuống đến đại sảnh, quả nhiên nhìn thấy Cốt Tư Nặc, phía sau lưng hắn còn có rất nhiều người đàn ông cao to lực lưỡng, nhìn qua có thể đoán thân thủ không hề tầm thường.

“Đưa Liễm Liễm đây”.

Cốt Tư Nặc hét lên, hoàn toàn không kiềm chế con tức giận. Chỉ cần nhớ đến vũng máu kia là trái tim hắn tựa hồ bị người ta dẫm nát, đau đến tê dại.

“Cô ấy là của tôi”.

“Nghiêu Cảnh Hiên, năm năm trước anh ép cô ấy phát điên, hiện tại cũng muốn ép cô ấy phải không? Anh muốn ép cô ấy xuất hiện nhân cách thứ ba, thứ tư,... mới chịu hài lòng sao?”.

Nghiêu Cảnh Hiên trầm mặc, đột nhiên không nói nữa. Năm năm trước, anh đúng là đã khiến cô phát điên. Nhưng năm năm sau, không phải! Anh muốn cô hạnh phúc!

“Cốt Tư Nặc, anh nghe cho rõ, Đoan Uất Liễm là của tôi”.

“Anh có biết năm xưa để trị bệnh của cô ấy tôi đã dùng cách gì không? Là thôn miên khiến cô ấy mất toàn bộ trí nhớ, vì vậy xin anh đừng hạnh hạ cô ấy, đừng khiến cô ấy nhớ lại đoạn hồi ức đau khổ này”.

Sống lưng Nghiêu Cảnh Hiên lạnh buốt, tựa hồ như có một dòng nước lạnh chảy qua người anh. Ở Cốt gia, cô từng hỏi anh là ai, lúc đó anh vốn cho rằng cô đang giả vờ để trốn tránh anh, nhưng...

Vì sao anh lại không tin tưởng cô? Vì sao?

“Nghiêu Cảnh Hiên, trả Liễm Liễm cho tôi, trả cho tôi”.

Cốt Tư Nặc hết như phát điên, điên cuồng hét lớn. Hấn hiện tại rất lo lắng cho cô, toàn thân giống như ngồi trên đồng lửa, bồn chồn vô cùng.

“Cô ấy là của tôi”.

Nghiêu Cảnh Hiên một lần nữa lặp lại lời nói, chỉ có điều ngữ khí lần này trở nên sắc bén.

“Niệm tình anh từng cứu Liễm Nhi tôi tha cho anh một mạng. Cốt Tư Nặc, nếu anh còn không đi đừng trách tôi động thủ”.

Anh vốn chẳng ưa người đàn ông này, nhưng ai nói hấn ta nhiều lần cứu Đoan Uất Liễm như vậy.

Nghiêu Cảnh Hiên chuẩn bị xoay người bỏ đi, Cốt Tư Nặc đột nhiên lên tiếng, ngữ khí ngập tràn oán hận.

“Nếu anh không đưa cô ấy cho tôi, vậy thì chuyện anh đâm chết Đoan Thiệu Niên, ba ruột của Đoan Uất Liễm và việc anh vì hối lỗi mà kết hôn với cô ấy truyền đến tai cô ấy, sẽ ra sao?”.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Lời kia vừa lọt vào tai Nghiêu Cảnh Hiên liền dừng bước. Anh xoay người, nơi đáy mắt đã nhuộm đậm sự lạnh lẽo, hàn khí trong cơ thể toả ra ngày một lớn. Nghiêu Cảnh Hiên hiện giờ chẳng khác nào một con nhím bị người ta tấn công, phải gồng mình chống đỡ.

“Anh nói gì?”.

Nghiêu Cảnh Hiên vờ như không nghe thấy, hỏi lại Cốt Tư Nặc. Anh chẳng qua chỉ muốn xác thực lại một chút, nếu như đúng là Cốt Tư Nặc biết được chuyện kia thì người này không thể giữ lại.

“Tôi nói, một là anh đưa Liễm Liễm cho tôi, hai là tôi đem chuyện anh lái xem đâm chết Đoan Thiệu Niên nói cho cô ấy và cả việc bản thân anh cảm thấy tội lỗi nên mới chủ động kết hôn với cô ấy”.

Cốt Tư Nặc bình thản, tùy tiện tìm một chỗ rồi ngồi xuống, hai chân vắt chéo nhau trông nhàn hạ vô cùng. Hấn từng nghĩ, vì Đoan Uất Liễm vụ tai nạn này hấn sẽ không truy cứu nữa, chỉ là hiện tại nhìn thấy Nghiêu Cảnh Hiên, trên gương mặt kia không có một sự hối cải hấn lại càng phải truy cứu đến cùng.

“Cốt Tư Nặc”.

Nghiêu Cảnh Hiên hét lên, anh tức giận đến mức đôi đồng tử hấn lên tia máu đỏ, mu bàn tay cũng nổi đầy những gân xanh, trông ghê rợn vô cùng.

“Sao? Tôi nói sai ư?”.

“Anh rốt cuộc là ai?”.

Chuyện của mấy năm về trước anh đã đem xử lý sạch sẽ, một chút dấu vết cũng không hề lưu lại, nhưng người đàn ông trước mặt anh lại biết. Hơn nữa khi hấn ta đem chuyện này phanh phui, trong giọng nói còn nhìn ra một chút hận ý.

“Tôi là ai quan trọng sao? Thứ quan trọng nhất ở đây là tôi biết bí mật của anh”.

Cốt Tư Nặc cười khê, nhưng giọng nói lại lạnh buốt.

“Nghiêu Cảnh Hiên, anh rốt cuộc có trả lại Liễm Liễm cho tôi không?”.

Nghiêu Cảnh Hiên im bất, tuyệt nhiên không nói nữa. Anh trầm tư, tự mình suy nghĩ. Cả một đời dài như vậy, anh chỉ cần mình Đoan Uất Liễm. Nhưng mối họa là Cốt Tư Nặc buộc phải giải quyết.

“Đi theo tôi. Chỉ mình anh, những người còn lại lập tức yêu cầu rời khỏi Nghiêu gia”.

“Được”.

Nhận thấy Nghiêu Cảnh Hiền có ý thoả hợp, Cốt Tư Nặc cũng nhanh chóng đồng ý. Việc hấn chú tâm nhất chính là có được Đao Uất Liễm. Vững máu trước cửa sổ sát sàn kia khiến tâm hấn bất an.

Đám vệ sĩ theo lệnh của Cốt Tư Nặc toàn bộ đều rời đi, mà Cốt Tư Nặc cũng đã đi theo Nghiêu Cảnh Hiền lên lầu.

Nghiêu Cảnh Hiền bảo nữ giúp việc lui xuống, trong phòng ngủ chỉ còn lại ba người, một là Đao Uất Liễm nằm trên giường sốt miên man, hai là Cốt Tư Nặc, ba là anh.

“Đã xảy ra chuyện gì? Liễm Liễm rốt cuộc làm sao?”.

Cốt Tư Nặc cuống lên, nhưng lại chẳng dám nói lớn tiếng, hấn sợ đánh thức cô, sợ làm ảnh hưởng đến việc cô nghỉ ngơi.

“Phát sốt”.

“Vì sao lại phát sốt?”.

Lần này, Nghiêu Cảnh Hiền không đáp nữa. Anh làm sao có thể đem chuyện mình cố chấp cưỡng bức cô mà cô lại trong kỳ kinh nguyệt nói cho Cốt Tư Nặc nghe?

“Nghiêu Cảnh Hiền”.

Cốt Tư Nặc rít lên, hoàn toàn phần nộ.

“Tôi sẽ đưa cô ấy đi”.

“Anh dám?”.

Nghiêu Cảnh Hiền đột nhiên rút súng, nhưng không phải chĩa vào người Cốt Tư Nặc mà là chĩa vào người Đao Uất Liễm.

Liễm Nhi, xin lỗi. Anh quả thực không còn cách nào khác, để diệt đi hấn ta chỉ có cách lợi dụng em.

“Nếu anh dám đưa cô ấy đi, tôi lập tức nổ súng. Cốt Tư Nặc, đến ba ruột cô ấy tôi còn dám đâm chết, cô ấy tính là gì?”.

Nghiêu Cảnh Hiền cười lớn, biến bản thân mình giống như một kẻ điên loạn đâm Cốt Tư Nặc. Anh biết Đao Uất Liễm chính là điểm yếu của Cốt Tư Nặc, muốn hạ gục hấn chỉ có thể đi từ bước này.

Toàn thân Cốt Tư Nặc lạnh buốt, tựa như đã nhìn thấu suy nghĩ của Nghiêu Cảnh Hiền. Hấn không ngờ, để diệt khẩu Cốt Tư Nặc này, anh ta lại lợi dụng Đao Uất Liễm.

“Anh muốn gì?”.

Cốt Tư Nặc hỏi thẳng, không hề vòng vo.

Nghiêu Cảnh Hiền hơi dịch người, lấy trong ngăn kéo tủ một con dao ném về phía Cốt Tư Nặc. Bàn tay cầm súng chĩa về hướng Đao Uất Liễm lại thêm nắm chặt.

“Đâm vào vị trí trái tim, sâu ba thước”.

Cốt Tư Nặc mỉm cười. Kỳ thực, Nghiêu Cảnh Hiền là một kẻ điên, lời anh ta nói anh ta sẽ làm được. Nếu như không có được thà ra đem huỷ bỏ còn hơn, Nghiêu Cảnh Hiền chính là nghĩ như vậy mới lợi dụng Đao Uất Liễm nhằm giết hấn.

Cốt Tư Nặc hấn từng hứa, có phải chết cũng sẽ chết vì bảo vệ Đao Uất Liễm.

Hấn cầm lấy con dao, bàn tay không hề run rẩy.

“Liễm Liễm, có hoá làm ma, anh có sẽ làm một con ma nguyện đi theo em để bảo vệ em, để khiến em một đời sau này bình bình an an”.

Dứt lời, con dao kia liền đâm vào trái tim Cốt Tư Nặc, đúng như lời Nghiêu Cảnh Hiền nói, sâu ba thước.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Nơi vị trí trái tim, huyết đỏ chậm chậm chảy ra, nhuộm lấy chiếc áo sơ mi trắng tinh vận trên người Cốt Tư Nặc.

Đau, rất đau. Nhưng đến giây phút cuối cùng, hắn vẫn cố gắng gượng chỉ để lưu lại hình ảnh xinh đẹp nhất của Đoàn Uất Liễm.

Cô nằm trên giường, gương mặt nhợt nhạt thiếu sức sống, hai mắt nhắm chặt, mái tóc dài rũ xuống. Nhưng trong mắt Cốt Tư Nặc, cô từ trước đến nay đều rất xinh đẹp.

“Nghiêu Cảnh Hiên... Cô ấy sẽ hận anh”.

Lúc cánh môi khép lại, Cốt Tư Nặc cũng đồng thời ngã xuống.

Nghiêu Cảnh Hiên không nói gì, tầm mắt đặt trên người Cốt Tư Nặc cuối cùng cũng thu lại, đặt trên người Đoàn Uất Liễm.

Cô sẽ hận anh ư? Hận thì đã sao? Thứ anh cần chỉ có cô, chỉ cần cô ở bên cạnh Nghiêu Cảnh Hiên này, dù cô có hận đến mức không muốn nhìn mặt anh, thậm chí muốn giết anh cũng không sao hết.

Cốt Tư Nặc chết rồi, không còn ai ngăn cản anh ở bên cạnh Đoàn Uất Liễm nữa. Nhìn hắn ta nằm ở đó, xung quanh là đồng máu tươi, sự nặng nề trong tâm tư của Nghiêu Cảnh Hiên cuối cùng cũng có thể buông bỏ, tựa như rút được cái gai ghim sâu trong lòng.

“Bối Kiệt”.

Nghiêu Cảnh Hiên khẽ gọi, ngay lập tức Bối Kiệt từ bên ngoài liền nhanh chóng chạy đến.

“Dọn xác”.

“Được”.

[...]

“Chú, chú thật sự là ba nuôi của cháu sao?”.

Cốt Uất Bảo trên tay cầm một đồng kẹo ngọt, gương mặt có phần cảnh giác.

“Phải”.

“Thế tại sao trước giờ ba cháu đều không nhắc về chú?”.

Cốt Uất Bảo nhướn mày, quan sát nét mặt của Nghiêu Cảnh Hiên. Người đàn ông trước mặt nói với cậu nhóc rằng anh là ba nuôi của cậu, còn nói mẹ cậu đang ngủ ở trên kia. Nhưng Cốt Uất Bảo lại chẳng hề thấy gương mặt ấy có phần que thuộc.

“Ba cháu muốn cho cháu một bất ngờ chăng?”.

Nghiêu Cảnh Hiên không nhìn Cốt Uất Bảo, chăm chú xem tin tức. Mới sáng sớm, anh đã cho người đến Cốt gia đón Cốt Uất Bảo đến đây. Có cậu nhóc ở đây, có thể cảm chân Đoàn Uất Liễm.

Tuy rằng đây là con của cô và Cốt Tư Nặc, nhưng dù gì cũng là đứa nhỏ do cô sinh ra nên anh niệm tình không giết chết.

“Mẹ ơi ~”.

Cốt Uất Bảo vừa nhìn thấy Đoàn Uất Liễm từ trên cầu thang đi xuống, phía sau còn có nữ giúp việc cẩn thận dìu dắt. Vừa nhìn thấy cậu nhóc, lại nhìn thấy bên cạnh là người đàn ông đáng sợ như quý gia lòng cô liền lạnh buốt.

Hạ thân vẫn còn rất đau, nhớ đến việc của đêm hôm trước, Đoàn Uất Liễm nhịn không được mà run rẩy. Cô vốn không quen biết anh ta...

Đoàn Uất Liễm nhịn đau, lo cho an nguy của Cốt Uất Bảo toan chạy tới kéo cậu nhóc rời khỏi đây thì đột nhiên lại thấy miệng súng chĩa vào đầu cậu nhóc. Bối Kiệt đứng phía sau, chuẩn xác chĩa súng vào Cốt Uất Bảo.

Cô sững sờ, không bước tiếp nữa.

Nghiêu Cảnh Hiên đi đến chỗ cô, đỡ lấy Đoàn Uất Liễm, nhân cơ hội ghé vào tai cô, nói nhỏ.

“Liễm Nhi, em tuyệt đối đừng nghĩ tới việc rời khỏi đây bằng không đừng trách tôi độc ác”.

[...]

“Tiểu thư, người đàn ông kia tỉnh lại rồi”.

Nữ y tá nhìn người phụ nữ trước mặt, khẽ đáp. Nhìn thoáng qua người phụ nữ kia, hiển nhiên có thể thấy cô không tầm thường, đến khí chất cũng bức người như vậy.

Cô khẽ gật đầu, đợi nữ y tá kia lui xuống liền bước vào phòng bệnh. Cánh cửa đóng lại, bộ dạng tao nhã ban nãy liền biến mất. Cô chạy đến trước giường bệnh, không kiềm nổi phần nộ túm lấy cổ áo người đàn ông, quát lớn.

“Vì sao? Vì sao lại đem con của tôi cho Đoàn Uất Liễm nuôi? Rõ ràng tôi là người sinh ra nó cơ mà”.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Người phụ nữ kia túm lấy cổ áo của người đàn ông, điên cuồng mà hét lớn. Bao nhiêu phần nộ cùng tuyệt vọng cuối cùng cũng có thể trút ra hết thảy.

Nhưng đáp lại cô chỉ là một khoảng không tĩnh lặng. Người đàn ông ấy nằm đó, gương mặt nhợt nhạt dọa người vô cùng, đôi môi tím tái. Hoàn toàn mất đi đáng về hung dữ, lạnh nhạt khi nhẫn tâm đưa đứa bé mới được hai tháng tuổi rời khỏi chính người mẹ ruột của mình.

Hắn ta nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm, tâm tư khó mà đoán nổi.

"Anh nói, nói đi! Vì sao? Vì sao lại đưa con của tôi đi?".

Người kia vẫn điên cuồng gào thét, đôi mắt xinh đẹp đầm lệ, từng giọt nước mắt tựa như giọt sương long lanh buổi sớm cứ thế rơi trên gò má của cô.

Bốn năm, cô không có một chút tin tức của đứa nhỏ. Nó rõ ràng là con của cô, là đứa con do cô tự mình quyết đấu một trận sinh tử với tử thần mà có được. Người đàn ông này dựa vào đâu mà mang nó đi? Hơn nữa còn khiến nó nhận người phụ nữ khác là mẹ.

"Con của tôi ở đâu? Ở đâu rồi?".

Cô buông cổ áo của hắn, hắn lập tức thở hổn hển.

Khi đưa hắn ta trở về đây cô cũng đã cho người lục soát toàn bộ Cốt gia, lệnh cho họ phải tìm được đứa nhỏ về, nhưng đáng tiếc một chút tin tức cũng không có. Tựa hồ có người nhanh hơn cô một bước.

Người đàn ông kia vẫn không đáp, chỉ yên lặng nhìn cô, sâu trong đôi đồng tử màu hổ phách kia dường như có thể nhìn thấu một chút sự ân hận, có lỗi.

[...]

Nghiêu Cảnh Hiền giữ Cốt Uất Bảo làm con tin, đương nhiên Đoàn Uất Liễm không thể không nghe theo lời anh, càng không thể trốn thoát khỏi nơi này.

Chẳng biết từ khi nào, căn biệt thự sa hoa lộng lẫy kia đã hoá thành lồng giam, giam giữ sự tự do của cô và cả của đứa nhỏ mới bốn tuổi đầu.

Đoàn Uất Liễm ôm lấy Cốt Uất Bảo, cẩn thận kiểm tra xem cậu nhóc có bị làm sao không rồi đánh mắt lên nhìn Nghiêu Cảnh Hiền đứng cách đó không xa, thờ phào một tiếng, cũng may người đàn ông này còn có chút tính người, không làm gì đứa nhỏ.

"Tiểu Bảo, sao con lại ở đây?".

Cốt Uất Bảo nhào vào người cô, thoải mái đưa cái đầu nhỏ xinh xinh của mình đặt trên vai cô, vui vẻ nói.

"Chú ấy nói ba có việc bận nên mới đưa con sang đây. Hơn nữa chú ấy còn nói chú ấy là ba nuôi của con”.

Sống lưng Đoàn Uất Liễm cứng đờ. Cô vừa khẽ động, con đau từ hạ thân truyền đến khiến sắc mặt cô co rút.

Dù công việc có bận đến đâu Cốt Tư Nặc vẫn sẽ trở về nhà và sáng sớm ngày mai Cốt Uất Bảo luôn nhìn thấy mặt của hắn. Hôm nay Nghiêu Cảnh Hiền có thể thuận lợi đưa cậu nhóc đi, chỉ có thể nói một là Cốt Tư Nặc không trở về hai là hắn đã xảy ra chuyện.

Nghĩ tới về thứ hai, trái tim Đoàn Uất Liễm nhin không được khẽ run lên.

Cốt Tư Nặc là chồng cô, là ba của con cô, việc này, cô không thể không hỏi cho ra nhè!

"Tiểu Bảo, con ra kia chơi một chút, mẹ đi nói chuyện với chú ấy được không?".

Đoan Uất Liễm đặt Tiểu Bảo xuống, nuốt con đau vào trong, hơi cúi người.

"Dạ, tí nữa mẹ phải kể chuyện cho con nghe".

"Được".

Đoan Uất Liễm hôn lên trán cậu nhóc một cái, Cốt Uất Bảo liền vui vẻ chạy tới ghế sofa, tự chơi một mình.

[...]

Nghiêu Cảnh Hiền điu cô ra hoa viên, đặt cô ngồi lên chiếc xích đu mà năm năm trước cô thích nhất.

Anh rất nhớ hình ảnh Đoan Uất Liễm ngồi trên đó, vui vẻ đọc sách. Cô của thời khắc ấy tựa như toả ra ánh hào quang thu hút sự chú ý của anh.

"Anh rốt cuộc là ai?".

"Nghiêu Cảnh Hiền, em chỉ cần nhớ anh là chồng em".

Đoạn ký ức năm xưa cô quên rồi cũng tốt, anh và cô cũng có thể bắt đầu lại từ đầu.

"Cốt Tư Nặc mới là chồng tốt".

"Liễm Nhi".

Nghiêu Cảnh Hiền gọi tên cô, giọng nói thoáng chốc đã trở nên lạnh buốt.

Năm năm trước cô vì Cốt Tư Nặc mà chống đối anh, năm năm sau cũng là vì hắn ta mà trái lời anh. Dù hắn chết đi rồi, nhưng vị trí trong trái tim cô vẫn quan trọng như vậy?

"Tư Nặc đâu?".

Đoan Uất Liễm nhìn anh, nghiêm giọng hỏi.

"Bị tôi giết chết rồi".

"Anh...".

"Anh rốt cuộc muốn làm gì?".

Đoan Uất Liễm hoảng sợ, hét lớn. Anh nói, Cốt Tư Nặc chết trong tay anh, cô không dám tin, vĩnh viễn chẳng dám tin.

"Lấy anh, sinh cho anh một đứa con, anh sẽ không động đến Cốt Uất Bảo".

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

"Bạc tổng".

Vị bác sĩ kia thấy Bạc Sơ chủ động đến phòng mình, đột nhiên cảm thấy lạ lẫm bèn đứng dậy, mời cô ra bàn trà uống nước.

Những người làm trong bệnh viện Hoa Bắc, không ai là không biết Bạc Sơ chính là nữ chủ nhân ở đây. Chỉ là ông không hiểu vì sao từ trước đến nay tin tức ấy lại không được công bố ra ngoài, thứ truyền ra bên ngoài nói rằng thư ký - người dưới trướng của Bạc Sơ mới là chủ bệnh viện. Nhưng thực chất là không phải.

Bạc Sơ, người phụ nữ này khá bí ẩn.

"Người đàn ông vừa cứu vì sao không nói được?".

Bạc Sơ vừa lên tiếng, vị bác sĩ kia liền khẽ thờ phào. Hoá ra là hỏi về bệnh nhân.

“Vết thương rất nặng, chỉ cách vị trí tim có hai centimet, hơn nửa máu mất rất nhiều. Tình trạng không thể nói thành tiếng cũng chỉ xảy ra ngắn thôi, đợi khi bồi bổ đủ chất cho cơ thể sẽ tự động nói được”.

Vị bác sĩ cảm nhận được Bạc Sơ rất quan tâm đến bệnh nhân này. Hơn nữa bệnh nhân này cũng rất kỳ lạ, khi ông tiếp nhận cả người hấn đầy máu, gương mặt trắng bệch giống người đã chết, hơi thở yếu ớt vô cùng.

Khi ấy Bạc Sơ đưa người cho ông, còn nói: “Người kia sống, ông sống. Người kia chết, ông chết”.

“Được rồi. Chuyện này tuyệt đối không được truyền ra ngoài. Hơn nữa việc người ấy xuất hiện trong bệnh viện cũng không được tiết lộ”.

Bạc Sơ đứng dậy, trước khi đi còn cẩn thận cảnh cáo vị bác sĩ kia một tiếng.

Cốt Tư Nặc bị thương rất nghiêm trọng, không cần suy nghĩ sâu xa cũng đủ biết hấn đắc tội với người ta, mà người kia lại muốn hấn chết. Nếu như để tin tức Cốt Tư Nặc còn sống, thân nhiên dưỡng thương trong bệnh viện Hoa Bắc, hấn mất mạng là chuyện có thể tưởng tượng được.

Nhưng con của cô còn chưa tìm thấy, hấn dựa vào đâu mà chết? Tồn thương trong trái tim cô hấn còn chưa bù đắp, dựa vào đâu mà có thể xuống âm tào địa phủ?

Rời khỏi phòng làm việc riêng của bác sĩ Bạc Sơ liền trở về phòng bệnh của Cốt Tư Nặc. Đề phòng có chuyện xấu xảy ra cô đã sai người theo dõi phòng bệnh, hơn nữa còn là bí mật theo dõi để tránh bị hoài nghi.

“Con của tôi đâu?”.

Bạc Sơ cất giọng hỏi, ném lên người Cốt Tư Nặc một tờ giấy và một cây bút. Ý bảo hấn không nói được thì viết vào đây.

Cốt Tư Nặc nhận lấy, tay cầm cây bút run run, cẩn thận viết từng chữ: “Không rõ, có thể là ở chỗ Nghiêu Cảnh Hiền”.

Bạc Sơ sau khi đọc xong, nét mặt sầm xuống, cư nhiên không thể vui vẻ.

Năm năm nay, Nghiêu Cảnh Hiền đột nhiên thay đổi, biến thành một con quái thú độc ác. Anh ta nhúng tay vào việc trong giới hắc đạo, giết người điên cuồng, thành công chiếm lấy vị trí tối cao.

Con của cô ở trong tay Nghiêu Cảnh Hiền, lạnh ỉt dữ nhiều.

[...]

Đoan Uất Liễm cười một tiếng, tựa hồ như bị câu nói kia chọc cười. Nghiêu Cảnh Hiền muốn cô lấy anh, hơn nữa còn muốn cô sinh cho anh một đứa con. Nhưng dựa vào đâu?

“Anh nghĩ tôi sẽ đồng ý?”.

Nghiêu Cảnh Hiền giữ lấy vai cô, xoay người cô lại để hướng nhìn của cô trùng với hướng nhìn của anh. Anh chỉ vào người đàn ông đứng phía sau Cốt Uất Bảo, mà anh ta cũng là người vừa chĩa súng vào cậu nhóc.

“Liễm Nhi, có thấy người kia không? Chỉ cần anh vẫy tay một cái anh ta sẽ nổ súng, mà đứa bé kia tất nhiên sẽ ngã xuống”.

Anh cảm nhận rất rõ ràng sự run rẩy của cô. Anh chỉ cười khê, nhưng trong lòng lại đau đớn vô cùng. Quả nhiên con của cô và Cốt Tư Nặc, trong lòng cô lại quan trọng đến thế.

Anh không cầu nhiều thứ, chỉ cầu cô ở bên cạnh mình.

Đoan Uất Liễm chỉ cần nghe một lần đã đủ hiểu. Nghiêu Cảnh Hiền uy hiếp cô, dùng tính mạng của Cốt Uất Bảo để ép cô ở cạnh anh. Cô không biết Cốt Tư Nặc hiện giờ thế nào, Nghiêu Cảnh Hiền nói anh đã giết Cốt Tư Nặc. Chưa cần biết đúng sai, nhưng dựa vào đây có thể biết hấn gặp nguy hiểm rồi. Người có thể bảo vệ cậu nhóc chỉ còn lại mình cô.

“Được, tôi đồng ý”.

Bảo vệ được Cốt Uất Bảo là được. Những thứ khác cô có thể chấp nhận.

Đoan Uất Liễm vốn ngồi trên chiếc xích đu, đột nhiên bị Nghiêu Cảnh Hiền kéo thật mạnh xuống đất.

Đoàng.

Âm thanh đáng sợ này vang lên, giúp Đoan Uất Liễm định thần lại. Nhưng ngay khi cô vừa quay đầu liền nhìn thấy Nghiêu Cảnh Hiền nằm cách mình không xa, phần bụng anh có huyết đỏ chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29

Cách Đoan Uất Liễm không xa, Nghiêu Cảnh Hiền nằm dưới xích đu, tay anh đặt lên bụng, yếu ớt cảm máu. Huyết đỏ chảy ra càng lúc càng nhiều, nhuộm đỏ cả bàn tay ấy.

Đoan Uất Liễm đương nhiên sững sốt, lại nhớ tới hành động ban nãy đẩy mình ra của anh, sống lưng bất giác lạnh buốt, tựa như có dòng nước lạnh trực tiếp dội thẳng vào người.

Người đàn ông đối xử với cô tàn nhẫn như thế, lúc trước còn dùng chính con của cô đem ra uy hiếp cô. Thế nhưng chỉ trong một khắc nguy hiểm, anh lại liều mình chạy tới đỡ thay cô một viên đạn.

Đoan Uất Liễm định chạy tới xem anh thế nào, nhưng Nghiêu Cảnh Hiền lại ngẩng đầu lên nhìn cô, nén cơn đau vào bên trong, gồng mình nói.

" Cúi xuống ".

Đoan Uất Liễm theo phản xạ, lập tức cúi người. Quả nhiên ngay khi cô vừa cúi xuống, một viên đạn liền xẹt qua lưng cô. Sự sợ hãi vấy lấy cơ thể nhỏ bé khiến cho Đoan Uất Liễm không khỏi run rẩy. Nếu như Nghiêu Cảnh Hiền không nhắc nhở có phải ban nãy cô sẽ chết không?

Cả hai lần đều là nhằm vào cô mà bắn. Rốt cuộc kẻ nào lại muốn cô chết? Là ai hận cô đến thấu xương thấu tủy?

Bối Kiệt nhanh chóng nhận ra sự bất thường liền chạy ra bên ngoài hoa viên. Vừa nhìn thấy một màn trước mặt, Bối Kiệt liền đưa tay lên cao, ngay lập tức những người đàn ông đứng nấp trong cây liền chạy ra, một đội đứng chắc chắn trước mặt Đoan Uất Liễm bảo vệ cô, một đội đưa Nghiêu Cảnh Hiền tới bệnh viện.

" Đoan tiểu thư, cô không sao chứ? ".

Sau khi an bài xong mọi thứ, Bối Kiệt xoay người nhìn Đoan Uất Liễm, quan tâm hỏi.

" Tôi không sao ".

" Hiện tại nơi này không an toàn, trước khi làm rõ sự việc cô và Tiểu Bảo nên theo chúng tôi đến bệnh viện. Vào lúc này ở cạnh Nghiêu tổng mới là an toàn nhất ".

Đoan Uất Liễm cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy lời nói của Bối Kiệt cũng không phải là sai. Lúc này người kia chỉ nhắm vào một mình cô chứ không nhắm vào Nghiêu Cảnh Hiền.

" Được ".

[...]

Nghiêu Cảnh Hiền vừa được đưa đến bệnh viện liền trực tiếp đẩy vào phòng phẫu thuật, tiến hành phẫu thuật lấy đạn.

Đoan Uất Liễm cùng Cốt Uất Bảo và Bối Kiệt đều đứng trước cửa phòng phẫu thuật chờ tin tức.

Đoan Uất Liễm ôm lấy Cốt Uất Bảo, để cậu nhóc nằm trong lòng mình ngủ một giấc sâu.

Chuyện của ngày hôm nay quá đáng sợ rồi, nếu như không có Nghiêu Cảnh Hiền thì người nằm ở trong kia chính là cô.

Chỉ là cô không thể hiểu, anh đối xử với cô tàn nhẫn như thế, chưa từng thương hoa tiếc ngọc, vì sao lại liều mình đỡ thay cô một viên đạn?

Người đàn ông này rốt cuộc đang muốn thứ gì?

Đầu Đoan Uất Liễm đột nhiên lại đau như búa bổ, từng hình ảnh tựa xa lại lại tựa quen thuộc đan xen, lần lượt xuất hiện trong đầu cô.

Hình như có hình dáng của Nghiêu Cảnh Hiền, có hình dáng của Cốt Tư Nặc... Đoan ký ức này từ đâu mà có?

Bối Kiệt nhanh mắt thấy cô có vẻ không thoải mái, liền chạy tới hỏi thăm. Dù gì Bối Kiệt cũng là người dưới trướng của Nghiêu Cảnh Hiền, hiện tại anh không thể bảo vệ cô vậy Bối Kiệt sẽ là người thay thế.

" Đoan tiểu thư, cô không sao chứ? Có chỗ nào không thoải mái ư? ".

" Không sao ".

Đoan Uất Liễm lập tức gạt bỏ mấy hình ảnh kia ra, ngẩng đầu đối diện với Bối Kiệt.

Đã năm tiếng trôi qua, nhưng đèn phòng phẫu thuật vẫn còn rất sáng.

Phòng phẫu thuật.

Tất cả các bác sĩ tiến hành phẫu thuật đã lui ra ngoài bằng cửa phía sau, mà Nghiêu Cảnh Hiên sau khi phẫu thuật xong cũng đã tỉnh lại.

Anh nằm trên bàn phẫu thuật, không động đậy, đôi đồng tử chăm chú nhìn người phụ nữ trước mặt, tựa hồ như đang đợi cô ta nói chuyện.

"Hiên...".

Cô ta gọi tên anh, giọng nói trong trẻo kia dịu dàng vô cùng.

"Tại sao lại cứu cô ta? Anh nói em nghe, rốt cuộc là vì sao?".

Kể cả khi cô ta tức giận, cô ta đối với Nghiêu Cảnh Hiên vẫn ôn nhu, dịu dàng như nước, trước sau chưa từng nhìn ra nửa điểm phần nộ.

"Đừng động vào cô ấy".

"Anh đã làm cho cô ta quá nhiều rồi. Cô ta đối với anh ra sao? Cô ta rõ ràng không xứng".

Người phụ nữ kia không nhìn Nghiêu Cảnh Hiên nữa, cô ta xoay người ra nơi khác, tự mình kiểm chế cơn thịnh nộ.

"Anh nói em đừng động vào cô ấy".

"Vậy em một mực muốn giết cô ta thì sao?".

Nghiêu Cảnh Hiên cười khẽ, cánh môi trắng nhợt mấp máy.

"Anh sẽ chết thay".

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

“Nghiêu Cảnh Hiên, anh điên thật rồi!”.

Người phụ nữ kia hét lớn, chất giọng bi thương vô cùng. Lần đầu tiên trong đời, cô ta ở trước mặt Nghiêu Cảnh Hiên mà không khống chế được cơn thịnh nộ.

“Phải. Điên rồi”.

Nghiêu Cảnh Hiên mỉm cười, khẽ đáp lại cô ta. Thái độ của anh khác hẳn một trời một vực, một người tức giận đến sắc mặt méo mó, một người bình thản như không có chuyện gì.

Cô ta nói rất đúng, anh quả thật đã điên rồi. Bị Đoan Uất Liễm bức đến điên. Vì một người phụ nữ trong tâm chỉ có người đàn ông khác, không hề có mình mà từ trước đến nay anh tồn không biết bao nhiêu tâm tư. Thậm chí còn giúp cô giấu đi chuyện động trời nhất!

“Đừng động vào cô ấy”.

“Hiên, lần này em sẽ không nghe anh. Đoan Uất Liễm khiến anh tổn thương, cô ta phải chết”.

“Nếu như em dám động đến một sợi tóc của cô ấy dù có là đồng quy vu tận, anh cũng sẽ liều cùng em”.

Lời nói lọt vào tai, trái tim người phụ nữ kia nhói đau, trong lòng không ngừng dậy sóng. Nghiêu Cảnh Hiên dù chưa từng chiều chuộng cô ta nhưng cũng chưa từng nói lời đe dọa trước mặt cô ta biến mất rồi.

Cô ta hận Đoan Uất Liễm, hận đến thấu xương thấu tủy.

“Em không để anh chết đâu”.

Cô ta khẽ cười, dành cho Nghiêu Cảnh Hiền nụ cười đẹp nhất. Cô ta chỉ muốn tặng anh như thứ tốt nhất, hoàn hảo nhất là sai ư?

Dứt lời cô ta liền rời đi bằng một cánh cửa khác, mà cô ta vừa đi trong phòng phẫu thuật liền xuất hiện một người bác sĩ và hai phụ tá, hai phụ tá giúp đẩy Nghiêu Cảnh Hiền ra ngoài.

Phía bên ngoài Đoàn Uất Liễm vừa nhìn thấy cửa phòng phẫu thuật mở ra, liền vội chạy tới đứng chắn trước mặt bác sĩ, gấp gấp hỏi.

“Anh ấy, không sao chứ?”

“Bệnh nhân không sao. Nghỉ ngơi vài ngày là ổn rồi”.

“Chỉ đơn thuần là ca phẫu thuật lấy đạn, hơn nữa viên đạn không phải nằm ở vị trí nguy hiểm vì sao lại tiến hành hơn năm tiếng đồng hồ?”.

Đến thời điểm hiện tại, trái tim Đoàn Uất Liễm vẫn ngập tràn bất an. Dù sao cũng là vì cứu cô nên anh mới vào đó, cô không thể không quan tâm đến tình trạng sức khỏe của anh.

Bác sĩ nhất thời cứng họng, nhưng cũng rất nhanh chóng tìm ra được lý do để giấu Đoàn Uất Liễm.

“Trong quá trình phẫu thuật có một số bất trắc xảy ra, nhưng cũng đã được giải quyết ổn thoả. Tình trạng của bệnh nhân đã ổn định, xin cô đừng lo”.

Có lời nói chắc nịch của bác sĩ khiến gánh nặng trong lòng Đoàn Uất Liễm mới có thể buông xuống, không sao là tốt rồi.

Cô cười ngu ngốc vì chính cô cũng không hiểu nổi chính mình. Rõ ràng oán trách anh đối xử tàn nhẫn nhưng khi nhìn thấy anh bị thương vẫn đau đến mức không thở nổi, ngược lại, thấy anh bình bình an an thì rất vui vẻ.

Hai phụ tá kia đẩy Nghiêu Cảnh Hiền vào phòng bệnh, Bối Kiệt vốn định đi theo lại bị Đoàn Uất Liễm ngăn lại.

“Anh ấy vì tôi mới bị thương nên để tôi chăm sóc anh ấy đi. Phiền anh giúp tôi trông Tiểu Bảo”.

“Được”.

[...]

Phòng bệnh.

Chuyện xảy ra ngày hôm nay khiến sức lực của Đoàn Uất Liễm cạn kiệt, cô vốn định đợi anh tỉnh lại nhưng bản thân lại chẳng biết từ khi nào đã ngủ thiếp đi.

Còn về phần Nghiêu Cảnh Hiền phải chắc rằng cô đã ngủ say mới dám mở mắt. Anh ngồi dậy, đắp chăn cho cô, vì hành động động đến vết thương mà đau đến mức nhủ mảy.

Nhớ tới ban nãy cô vì anh mà cẩn thận hỏi han bác sĩ, trong lòng Nghiêu Cảnh Hiền tựa như có một dòng nước ấm chảy vào, ấm áp vô cùng.

Liễm Nhi, em là đang quan tâm anh sao?

“Ài?”.

Trong phòng đột nhiên có tiếng động lạ, cả người Nghiêu Cảnh Hiền bắt giác căng cứng.

Quả nhiên anh vừa dứt lời liền có một người đàn ông xuất hiện. Mà người kia anh cũng rất quen thuộc. Hắn ta chính là người dưới trướng của cô ta, thân thủ tuyệt đối lợi hại.

“Nghiêu tổng, đắc tội rồi”.

Hắn ta chính là nhận nhiệm vụ đưa Đoàn Uất Liễm đi, hơn nữa trong nhiệm vụ này phải bảo đảm người của Nghiêu Cảnh Hiền và Nghiêu Cảnh Hiền không được bị thương.

Hắn ta nói xong, liền đem lọ thủy tinh có tinh dầu màu trắng trong vứt xuống đất, tinh dầu này có mùi rất nồng.

Ngay lập tức Nghiêu Cảnh Hiền liền ngất đi, mà hắn ta nhân cơ hội liền đưa Đoàn Uất Liễm rời khỏi đây.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

"Đoan Uất Liễm đúng là không thay đổi, gương mặt kia vẫn mê người như vậy".

Người phụ nữ đưa tay chạm lên gương mặt xinh đẹp của Đoan Uất Liễm. Năm năm rồi, ông trời vì sao vẫn không chịu làm dung nhan của người phụ nữ đáng ghét kia thay đổi?

Nhát dao năm ấy cô ta bảo Nghiêu Cảnh Hiền rạch trực tiếp lên gương mặt kia quá nhẹ rồi, nhẹ đến mức vẫn có thể dùng tiền để thay đổi.

Nếu như Đoan Uất Liễm biến mất, nếu như cô ta sử dụng gương mặt này, liệu anh có yêu cô ta không? Giống như yêu Đoan Uất Liễm vậy, vì che giấu bí mật kia mà có thể làm mọi chuyện.

Cô ta hận Đoan Uất Liễm, nhưng cũng ghen tị với Đoan Uất Liễm. Người phụ nữ này có quá nhiều thứ tốt đẹp, bên trái có Cốt Tư Nặc, bên phải có Nghiêu Cảnh Hiền, toàn là những người đàn ông có thể sẵn sàng vì Đoan Uất Liễm mà đến mạng sống cũng không cần.

Cô ta cũng xinh đẹp, cũng có gia thế, cũng có sự thủy chung, nhưng vì sao những thứ tốt đẹp ấy lại chưa từng đặt trên người cô ta? Cô ta chỉ muốn có Nghiêu Cảnh Hiền, khó đến vậy ư?

Đoan Uất Liễm dần dần tỉnh lại, cô chậm rãi mở to hai mắt cảm thấy bối cảnh xung quanh đã thay đổi, không giống như trong phòng bệnh của Nghiêu Cảnh Hiền, mà nơi này có chút đáng sợ.

"Tỉnh rồi à?".

Người phụ nữ kia thấy Đoan Uất Liễm tỉnh lại, cười lớn một tiếng, âm thanh man rợn vô cùng.

"Cô là ai?".

Đoan Uất Liễm theo bản năng cảnh giác, cô động đậy một chút lại phát hiện cổ tay và cổ chân của mình bị trói chặt với thành giường.

"Không nhớ tôi là ai rồi? A, phải rồi lại quên mất cô bị mất trí nhớ".

Từ thanh âm có thể nhìn thấy rất rõ sự chế giễu. Cô ta nhìn Đoan Uất Liễm, dưới đáy của đôi đồng tử kia không hề giấu giếm sự tức giận.

Mất trí nhớ thì có thể làm tổn thương người khác ư? Mất trí nhớ thì có thể khiến Hiền của cô ta đau khổ ư?

Cô ta không cho phép!

"Cô là ai?".

Đoan Uất Liễm lập lại một lần nữa, giọng nói lần này có phần run sợ. Cô có thể cảm nhận được người phụ nữ đang ở trước mặt của cô kia đối với cô rất chán ghét. Hơn nữa, cô ta dường như là kẻ đã nổ súng ở hoa viên Nghiêu gia.

"Gấp gáp gì chứ, rồi cô sẽ biết".

Dứt lời, cô ta liền rời đi còn đặc biệt căn dặn hai người đàn ông đứng bên ngoài phải trông chừng Đoan Uất Liễm cho cẩn thận.

[...]

"Cô lại ai?".

Cốt Tư Nặc gần đây khôi phục không tồi, cũng đã bắt đầu có thể nói chuyện, chỉ là thanh âm vẫn chưa được rõ ràng nhưng vẫn miễn cưỡng nghe hiểu được.

"Bạch Diễm Hoa".

Người phụ nữ kia chậm rãi thốt ra ba chữ mà ba chữ kia cũng đồng thời làm Cốt Tư Nặc chấn kinh. Bạch Diễm Hoa, người phụ nữ này không phải năm xưa có gian tình với Nghiêu Cảnh Hiền gián tiếp làm Liễm Liễm của hắn đau khổ ư?

"Cô đến đây làm gì?".

Có thể thoát khỏi sự cản trở của người mà Bạc Sơ phái tới để vào được phòng bệnh thì hiển nhiên Bạch Diễm Hoa không hề tầm thường.

"Anh vẫn hận Nghiêu Cảnh Hiền vì anh ấy lái xe đâm chết Đoan Thiệu Niên - ba ruột của Đoan Uất Liễm, đúng không?".

Bạch Diễm Hoa không hề vòng vo, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. Có những chuyện giấu mãi không phải là chuyện tốt, mà có những chuyện lúc cần đem ra thì phải đem ra biến nó thành công cụ giết người.

" Phải ".

Cốt Tư Nặc cũng trả lời thẳng. Người phụ nữ này đến đây nói chuyện này với hắn có lẽ đã biết Đoàn Thiệu Niên chính ba nuôi của hắn.

Quả nhiên...

" Đúng là đứa con nuôi hiếu thảo ".

" Cô muốn nói gì? ".

" Nếu tôi nói người gây ra cái chết của Đoàn Thiệu Niên không phải là Nghiêu Cảnh Hiền thì sao? ".

Cốt Tư Nặc dường như đã sững sờ vì lời nói của cô ta, trong lòng hắn có một khắc tự hoài nghi chính mình.

" Không phải anh ta thì là ai? ".

" Đoàn Uất Liễm ".

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Ba chữ kia lọt vào tai Cốt Tư Nặc khiến sắc mặt hắn liền thay đổi, hai gò má đỏ lên vì tức giận, đôi đồng tử kia cũng hằn lên những tia máu đỏ, nhìn đáng sợ vô cùng.

Đoàn Uất Liễm trong lòng hắn chính là một cô công chúa xinh đẹp đáng được trân trọng, được nâng niu trên tay, được tất cả mọi người bảo vệ. Hôm nay Bạch Diễm Hoa đến đây, nói với hắn chính cô giết chết ba ruột của mình, lời này chỉ có quỷ mới dám tin.

“Đừng si nhục cô ấy! ”.

Cốt Tư Nặc gằn từng tiếng, Bạch Diễm Hoa từ rất lâu đã đổ kị với Đoàn Uất Liễm, thường xuyên dùng những lời nói tàn nhẫn để tổn thương cô, những lời hôm nay cô ta nói cực kỳ quá đáng, cũng may Đoàn Uất Liễm không có ở đây, để cô nghe thấy nhất định sẽ cảm thấy đau khổ.

“Si nhục? Tôi có thời gian để si nhục cô ta sao? Anh yêu cô ta như vậy, đương nhiên sẽ không bằng lòng tin những thứ này, nhưng sự thật chính là vậy, kẻ lái xe đâm chết Đoàn Thiệu Niên họ là Đoàn, tên Uất Liễm ”.

Bạch Diễm Hoa cười một tiếng, cô ta siết tay, đem sự phẫn nộ giấu chặt vào bên trong. Dựa vào đâu Đoàn Uất Liễm không cần làm gì cũng có được sự tin tưởng của hai người đàn ông?

“Nói cô ấy đâm chết người, vậy được, bằng chứng đâu? ”.

“Bằng chứng? Đợi đi, tôi sẽ gửi dần dần cho anh. Khi nào vui vẻ thì gửi nhiều một chút ”.

Mục đích hôm nay đến gặp Cốt Tư Nặc, Bạch Diễm Hoa đã đạt được rồi, không cần tốn thời gian với hắn nữa. Còn về phần bằng chứng, nếu hiện tại đưa vậy thì còn gì gọi là kịch hay?

Cốt Tư Nặc nổi tiếng đa nghi, bên ngoài hắn nói lời bảo vệ Đoàn Uất Liễm nhưng Bạch Diễm Hoa tin rằng trong lòng hắn nhất định đã dao động. Chỉ cần là dao động một chút đã được rồi.

[...]

“Tìm được nơi nhốt cô ấy chưa? ”.

Nghiêu Cảnh Hiền đứng trước gương, sau khi chỉnh trang lại trang phục xong liền cầm lấy tấm ảnh đặt trên bàn, khẽ mỉm cười.

“Đã tìm được rồi. Nhưng Nghiêu tổng, anh vừa tiến hành phẫu thuật xong không thể xuất viện ngay ”.

Bối Kiệt biết Đoàn Uất Liễm là người phụ nữ quan trọng trong lòng Nghiêu Cảnh Hiền, nhưng dù sao sức khoẻ vẫn là nhất. Không có sức khoẻ làm sao có thể cứu người?

“Đừng nói nữa. Chết không được ”.

Hiện tại không xuất viện thì đến bao giờ mới xuất viện, đợi đến khi Bạch Diễm Hoà đứng trước mặt anh nói Đoàn Uất Liễm đã bị cô ta hành hạ chết rồi sao?

Vết thương trên người anh chỉ là vết thương nhỏ, còn Đoàn Uất Liễm, một người phụ nữ yếu ớt như cô có thể chịu nổi bao lâu?

Nghiêu Cảnh Hiền nhìn bức ảnh trên tay, nụ cười nơi khóe môi càng trở nên nồng đậm. Bức ảnh này là chụp vào năm anh học đại học năm ba, còn Đoàn Uất Liễm học đại học năm nhất. Anh vừa nhìn cô, đã yêu. Tưởng rằng có một mối tình đẹp như mơ, nhưng đáng tiếc lại bị ông trời tàn nhẫn cắt đứt. Thứ đáng tiếc thứ hai, đoạn hồi ức đẹp đẽ này chỉ mình anh có thể lưu lại, còn Đoàn Uất Liễm không thể nhớ nổi nữa.

“Đi thôi”.

[...]

“Bạch tiểu thư, Nghiêu tổng đã đến”.

Thuộc hạ dưới tướng báo cáo với Bạch Diễm Hoà. Cô ta chỉ mỉm cười, phát tay ý muốn nói đưa người vào đây.

Rốt cuộc trong lòng anh Đoàn Uất Liễm có bao nhiêu quan trọng mà anh lại liều mạng chạy đến đây? Đối xử tốt với một hung thủ giết người, đáng sao?

Chẳng mấy chốc, thuộc hạ của Bạch Diễm Hoà đã dẫn Nghiêu Cảnh Hiền vào trong. Mà Nghiêu Cảnh Hiền vừa tiến vào bên trong liền để ý Đoàn Uất Liễm, tâm mắt anh rơi vào người phụ nữ nằm trên giường, trái tim đau nhói, cổ tay, cổ chân cô đều bị trói chặt với thành giường.

“Anh đến nhanh thật đấy! Là vì cô ta sao?”.

Bạch Diễm Hoà chế giễu nói, cô ta đưa tay chỉ về phía Đoàn Uất Liễm

“Phải”.

Đoàn Uất Liễm nằm trên giường kia hoàn toàn nghe rõ họ nói từng chữ. Người phụ nữ kia hỏi Nghiêu Cảnh Hiền đến vì cô sao, anh liền đáp một chữ phải, không dài dòng, chỉ ngắn gọn như thế nhưng lại đã động rất lớn đến trái tim cô.

Cô thật sự rất muốn nói chuyện, nhưng miệng đã sớm bị Bạch Diễm Hoà nhét khăn.

“Thả cô ấy đi, anh sẽ làm theo lời em”.

“Với tính cách của anh, nếu như bị người ta uy hiếp chắc chắn sẽ đi giết người diệt khẩu”.

Lần đầu tiên trong đời, cô ta thấy Nghiêu Cảnh Hiền vì một người mà hạ mình, hơn nữa còn là vì phụ nữ, chỉ đáng tiếc không phải là cô ta.

“Bạch gia có ơn với Nghiêu gia nên anh sẽ không giết em”.

Năm xưa nếu không nhờ Bạch gia ra tay tương trợ Nghiêu gia sẽ không phát triển lớn mạnh như bây giờ. Hiện tại ba mẹ của Bạch Diễm Hoà đều mất, để trả ơn anh chỉ có thể thay họ bảo vệ cô ta.

Đáy mắt Bạch Diễm Hoà thoáng qua tia thất vọng. Cô ta cứ tưởng vì anh có một chút tình cảm với cô ta nên mới không động thủ, nhưng hoá ra lại là vì tình nghĩa.

“Chỉ cần em thả cô ấy, em muốn anh làm gì anh để sẽ làm”.

“Vậy em muốn anh cùng em kết hôn, anh có đồng ý không?”.

Bạch Diễm Hoà vừa dứt lời, tất cả mọi người đều sửng sốt bao gồm cả Nghiêu Cảnh Hiền và Đoàn Uất Liễm.

Trái tim Đoàn Uất Liễm không hiểu sao có chút lo sợ. Sợ, sợ anh sẽ đồng ý kết hôn cùng cô ta.

Nghiêu Cảnh Hiền nhìn cô, mỉm cười.

“Anh sẽ kết hôn với em”.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Đoan Uất Liễm hoàn toàn sững sờ, Nghiêu Cảnh Hiên như vậy mà là đồng ý cùng cô ta kết hôn. Cô không rõ người phụ nữ kia là ai nhưng cô cảm nhận được anh vốn không có tình cảm với cô ta. Một người đàn ông cao ngạo như anh lại vì cô mà cúi đầu.

Một đoạn hồi ức không rõ ràng giống như một cuộn băng ghi hình chạy chậm trong đầu Đoan Uất Liễm. Hình như có người từng nói với cô ‘Liễm Nhi, anh sẽ kết hôn với em’. Tuy không nhìn thấy rõ mặt của người kia, nhưng giọng của anh ta rất ấm áp. Một tiếng ‘Liễm Nhi’ như đưa vào lòng cô dòng nước ấm

Rốt cuộc là ai từng nói với cô câu này? Cô vì sao lại không thể nhớ được người đó?

Đoan Uất Liễm định thần lại, Nghiêu Cảnh Hiên đã chẳng biết từ bao giờ đã đến bên giường, cầm cùi gối trời cho cô. Sau khi gỡ xong liền đưa tay bỏ cái khăn được nhét vào miệng cô đi.

“Liễm Nhi, đi đi. Bối Kiệt ở bên ngoài đang đợi em, anh ta sẽ nói cho em biết Cốt Uất Bảo đang ở đâu, hơn nữa còn có Cốt Tư Nặc. Cốt Tư Nặc chưa chết”.

Nghiêu Cảnh Hiên nhìn cô, ánh mắt cực kỳ dịu dàng. Kỳ thực, anh sớm đã biết Cốt Tư Nặc không chết, người đàn ông quý kẻ đa đoan như hắn làm sao có thể dễ dàng chết trong tay anh.

Nghiêu Cảnh Hiên anh một đời chỉ muốn ở bên cạnh cô, mà nguyện vọng này có lẽ không thể đạt được nữa rồi. Anh từng bất chấp tất cả chỉ để giữ chặt Đoan Uất Liễm ở bên cạnh mình nhưng hiện tại lại vì cô mà lại buông tay.

Bạch Diễm Hoa là người phụ nữ thế nào, anh hiểu rõ nhất. Nếu không đồng ý nguyện vọng này một đời về sau của cô sẽ chẳng bình an.

“Đi đi”.

Nghiêu Cảnh Hiên định đưa tay ôm lấy cô một lần cuối nhưng lại sợ dọa cô sợ hãi nên đành thôi. Anh mỉm cười, tránh về một bên nhường cô lối đi.

Mà Đoan Uất Liễm trước sau không động đậy, cô cứ đứng đó nhìn anh, dường như đã muốn lực lại trong trí nhớ mình đã gặp người đàn ông này ở đâu. Đối với Nghiêu Cảnh Hiên trong lòng cô luôn có loại cảm giác rất quen thuộc. Hơn nữa chất giọng ấm áp của anh hoàn toàn trùng khớp với giọng nói của người đàn ông nói sẽ kết hôn với cô.

“Liễm Nhi.. Liễm Nhi”.

Nghiêu Cảnh Hiên thấy cô không để ý liền lên tiếng gọi. Gọi đến lần thứ hai Đoan Uất Liễm đã quay sang nhìn anh.

“Em đi đi. Bối Kiệt sẽ cho em biết những thứ đang cần...”.

Đoan Uất Liễm muốn hỏi anh vì sao lại đối với cô thật tốt, nhưng bản thân lại chẳng có cách nào thốt thành tiếng. Cô không nhìn anh nữa, rời khỏi căn phòng này.

Nghiêu Cảnh Hiên trước sau vẫn nhìn theo bóng lưng cô.

Liễm Nhi, có lẽ em vĩnh viễn không thể biết được một khắc này trái tim anh có bao nhiêu đau đớn, tựa như bị người ta bóp nát hết lần này đến lần khác, đau đến mức không thể thở nổi. Em đã quên chúng ta từng yêu nhau sâu đậm thế nào... Nhưng không sao, anh nhớ là đủ rồi. Liễm Nhi, anh sẽ dốc toàn lực bảo vệ em

[...]

Bối Kiệt nói, Cốt Uất Bảo hiện tại đang ở nhà cũ của Cốt gia, còn Cốt Tư Nặc đang ở bệnh viện Hoa Bắc.

Nếu như Cốt Tư Nặc hiện tại ở bệnh viện thì chứng minh hắn không sao hết, hơn nữa còn rất an toàn. Nên Đoan Uất Liễm quyết định nhờ Bối Kiệt đưa mình về nhà cũ của Cốt gia. Trong lòng cô rất lo lắng cho Cốt Uất Bảo.

Cốt gia.

Đoan Uất Liễm trở về, Cốt Uất Bảo đã được nữ giúp việc mà Bối Kiệt thuê đến để chăm sóc ru ngủ, cậu nhóc nằm ở trong phòng, ngủ rất ngoan. Dường như giấc ngủ không được sâu lắm mà nữ giúp việc phải đem hai chiếc gối để sát vào người cậu nhóc, tựa như khi cho trẻ sơ sinh ngủ.

Đoan Uất Liễm không bước vào bên trong, cô sợ cậu nhóc tỉnh giấc. Gần một ngày trời không thấy cô, Cốt Uất Bảo có lẽ rất sợ hãi.

Thành phố này có quá nhiều chuyện phức tạp, không thể ở thêm được nữa. Có lẽ cô vốn dĩ không hợp với nơi này, nói một cách khác, có lẽ cô không nên trở về đây.

Đoan Uất Liễm xoay người, trở về phòng thu dọn đồ đạc. Đem quần áo bỏ vào vali, cô tình cờ nhìn thấy tờ giấy được gấp nhỏ lại nằm sâu bên trong, tựa như giấy chứng nhận kết hôn.

Đoan Uất Liễm mỉm cười, Cốt Tư Nặc giấu thứ này cũng thật kỹ lưỡng.

Cô đưa tay với lấy, kết quả mở ra xem lại là giấy chứng nhận kết hôn của cô với Nghiêu Cảnh Hiên.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Trên tờ giấy ấy ghi: vợ tên Đoàn Uất Liễm, chồng tên Nghiêu Cảnh Hiên.

Đoàn Uất Liễm căn bản không dám tin, bản thân còn đọc lại mấy lần, nhưng lần nào cũng không thay đổi tên cô và tên của Nghiêu Cảnh Hiên đều được ghi rõ ràng trên tờ giấy ấy.

Người cùng cô kết hôn không phải Cốt Tư Nặc sao? Thế nào lại biến thành Nghiêu Cảnh Hiên rồi?

Đoàn Uất Liễm cố gắng hồi tưởng lại. Trước khi trở về nước cô vốn dĩ chưa gặp qua Nghiêu Cảnh Hiên, thậm chí còn chẳng biết anh là ai. Sau khi trở về nước, nửa đêm anh một thân một mình xông vào Cốt gia, điên cuồng cưỡng đoạt cô, cô mới biết đến người đàn ông.

Những trên tờ giấy ấy không thể ghi sai.

Cốt Tư Nặc từng nói cô bị bắt cóc, cũng bị mất trí nhớ. Nếu như tờ giấy chứng nhận kết hôn kia thật sự là thật thì chứng minh hẳn nói dối cô. Còn nếu như tờ giấy kia không phải sự thật vì sao lại xuất hiện ở Cốt gia, hơn nữa còn được Cốt Tư Nặc giấu rất kín đáo.

Đoàn Uất Liễm không nghĩ nhiều, tay nắm chặt lấy tờ giấy. Hiện tại cô chỉ muốn chạy đi tìm Cốt Tư Nặc hỏi cho rõ ràng.

[...]

Bệnh viện.

Đoàn Uất Liễm được Bối Kiệt đưa đến đây. Trước cửa phòng bệnh của Cốt Tư Nặc có hai người đàn ông đứng thẳng tắp, lưng dựa vào tường. Bối Kiệt toan động thủ, bên trong liền truyền ra giọng nói trong trẻo, là của nữ nhân.

“Đề người vào, một mình người phụ nữ kia ”.

Đoàn Uất Liễm nghi hoặc, trong lòng dâng lên một thứ cảm xúc không rõ ràng, trong phòng bệnh của Cốt Tư Nặc lại có người khác, hơn nữa còn là nữ giới.

Cô xoay người nhìn Bối Kiệt, khẽ gật đầu để Bối Kiệt yên tâm. Anh ta theo lệnh của Nghiêu Cảnh Hiên đi theo bảo vệ cô, cho đến khi cô xuất ngoại.

Đoàn Uất Liễm siết chặt tay, đẩy cửa phòng bệnh bước vào. Bên trong chỉ có một người phụ nữ mái tóc dài ngang vai ngồi trên giường bệnh, cực kỳ tĩnh lặng tựa như đang đợi cô tới. Còn Cốt Tư Nặc không thấy đâu.

“Đoàn tiểu thư ”.

Bạc Sơ khẽ cười, chậm rãi đi tới bàn trà trong phòng rồi ngồi xuống, tay đưa về hướng trước mặt, ý mời Đoàn Uất Liễm tới đây.

“Cô là ai? ”.

Đoàn Uất Liễm nghi hoặc, lập tức liếc nhìn vào trạng thái cảnh giác. Vì sao tất cả những người này đều biết đến thân phận của cô, còn cô đối với họ chẳng quen biết?

“Không cần sợ hãi. Tôi biết cô, còn cô không biết tôi. Giới thiệu một chút, tôi là Bạc Sơ, đàn em của Cốt Tư Nặc ”.

Bạc Sơ chỉ biết Đoàn Uất Liễm qua những tấm ảnh lưu trong điện thoại của Cốt Tư Nặc, chứ chưa từng gặp ở ngoài đời. Hôm nay có cơ hội gặp mặt, người thật quả nhiên xinh đẹp, gương mặt thanh tú, khí chất nhã nhặn.

“Cốt Tư Nặc đâu? ”.

“Anh ấy đi kiểm tra tổng thể ”.

“Cô cố ý chờ tôi là muốn nói gì? ”.

Đoàn Uất Liễm tựa hồ như nhìn thấu người phụ nữ trước mặt. Hơn nữa cô còn cảm thấy người này là cố ý đợi cô tới, là muốn gặp riêng cô.

“Vậy tôi cũng không vòng vo nữa. Đoan tiểu thư, tôi muốn cô trả lại đứa nhỏ cho tôi”.

Năm năm rồi, đứa con Bạc Sợ mang nặng đẻ đau đã ở bên cạnh bầu bạn Đoan Uất Liễm những năm năm, cũng đã đến lúc phải hoàn trả rồi.

Kỳ thực, Bạc Sợ không hề hận Đoan Uất Liễm, cũng không ghét cô. Người đưa đứa nhỏ cho Đoan Uất Liễm là Cốt Tư Nặc, hơn nữa cô ấy cũng không biết gì hết. Người đáng hận phải là hấn mới đúng.

Đoan Uất Liễm mơ mơ hồ hồ rơi vào trạng thái không hiểu thứ gì.

“Cô nói sao cơ?”.

Bạc Sợ cực kỳ nhẫn nại, chậm rãi lặp lại một lần nữa.

“Tôi muốn cô trả lại đứa nhỏ cho tôi, chính là đứa bé cô nuôi nấng suốt năm năm tên Cốt Uất Bảo, nó là con của tôi và Cốt Tư Nặc”.

Bạc Sợ cũng từng có quãng thời gian điên cuồng yêu một người, yêu đến mức không ngừng bày mưu tính kế. Kết quả thai cũng có rồi, nhưng trái tim của người ấy mãi mãi không thuộc về cô.

Đoan Uất Liễm cư nhiên sững sờ, quả thật không dám tin. Bạc Sợ nói, Cốt Uất Bảo không phải con ruột của cô, là con của cô ấy với Cốt Tư Nặc.

Bạc Sợ sợ Đoan Uất Liễm không tin còn đưa cho cô giấy xét nghiệm ADN.

Một khắc này, Đoan Uất Liễm hoàn toàn nghe thấy tiếng trái tim mình vỡ vụn. Người đàn ông cô tin tưởng nhất trong năm năm qua lại lừa dối cô nhiều như thế?

Giấy chứng nhận kết hôn...

Sự thật về Cốt Uất Bảo...

Đoan Uất Liễm thật sự muốn khóc, nhưng cô tuyệt đối không để nước mắt mình rơi trước mặt Bạc Sợ. Bạc Sợ là mẹ của Cốt Uất Bảo, cô cũng nên trả lại con cho người ta rồi.

“Tiểu Bảo ở Cốt gia”.

“Cảm ơn”.

“Tôi có thể hỏi cô một vấn đề không?”.

“Cô cứ hỏi”.

“Cô có biết quan hệ giữa tôi và Nghiêu Cảnh Hiên không?”.

Nếu đã là người bên cạnh Cốt Tư Nặc, ít nhiều cũng biết một chút. Rốt cuộc đoạn ký ức bị mất kia có chứa thứ gì?

Bạc Sợ hơi khựng lại, quan hệ giữa Đoan Uất Liễm và Nghiêu Cảnh Hiên cô có biết đôi chút, khoảng thời trước cô cũng có điều tra về việc này, nhưng lại không được đầy đủ, hơn nữa Bạc Sợ cô cũng chỉ là người ngoài cuộc.

“Đề Cốt Tư Nặc nói với cô đi”.

Bạc Sợ vừa dứt lại, y tá liền đẩy Cốt Tư Nặc vào phòng bệnh. Hấn vừa nhìn thấy Đoan Uất Liễm, toàn thân liền cứng đờ mà Bạc Sợ cũng biết phận mà lui ra ngoài.

Đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người, Đoan Uất Liễm tiện tay với lấy con dao trên mặt bàn, chạy đến trước mặt Cốt Tư Nặc, đem mũi dao đặt lên lồng ngực của hấn.

Cô khóc rồi, nhịn không được mà rơi nước mắt.

“Tư Nặc ơi Tư Nặc, ngoài mặt nói lời yêu em, nhưng sau lưng em anh đã giấu em bao nhiêu chuyện rồi?”.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Lời nói của Đoàn Uất Liễm lọt vào tai Cốt Tư Nặc cư nhiên khiến hắn hoảng hốt. Hắn hơi cúi đầu, tầm mắt rơi lên mũi dao đang đặt lên vị trí tim kia.

Dựa vào từng câu từng chữ cô nói, hắn đại khái cũng có thể đoán cô phát hiện được thứ gì đó, hơn nữa chuyện này có sức sát thương rất lớn.

“Liễm Liễm”.

Cốt Tư Nặc ngoài gọi tên cô ra thì không nói gì khác, hắn tưởng chừng như đang đợi Đoàn Uất Liễm đến chất vấn hắn. Mấy ngày hắn ở trong bệnh viện, hắn dường như đã nghĩ thông suốt.

Người ta nói, kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, chuyện dù giấu kín kể đến đâu cũng bị người ta phát hiện, câu này không sai.

Người ta còn nói, là đồ của chính mình dù không cố gắng giành lấy nó cũng sẽ tự rơi vào tay mình, câu này cũng không hề sai. Năm năm nay, Đoàn Uất Liễm ở bên cạnh hắn, cô tuy có cười, có nói nhưng hắn chưa từng cảm nhận được tình cảm của cô giành cho hắn. Hắn dùng danh nghĩa vợ chồng để giữ lấy cô, nhưng vẫn không hề có được trái tim cô.

“Chuyện đầu tiên, vì sao trong Cốt gia lại có giấy chứng nhận kết hôn của tôi và Nghiêu Cảnh Hiên?”.

Đoàn Uất Liễm bắt đầu vặn hỏi, mũi dao đặt trên lồng ngực Cốt Tư Nặc vẫn chưa từng buông xuống. Có một khắc cô thật sự muốn xem tim của người đàn ông này là đỏ hay là đen, vì sao nói yêu cô, sau lưng cô lại giấu giếm nhiều thứ?

“Em cũng nhìn thấy rồi, giấy chứng nhận này là thật, hôn nhân giữa chúng ta là giả. Về mặt pháp luật, em với Nghiêu Cảnh Hiên chính là vợ chồng. Bảy năm trước, em đề nghị với anh ta ly hôn nhưng đáng tiếc, anh ta lại không hề ký đơn”.

Cuộc hôn nhân này tựa như một sợi dây thừng trói chặt lấy Nghiêu Cảnh Hiên và Đoàn Uất Liễm, trói những bảy năm trời.

Đoàn Uất Liễm kinh ngạc, không dám tin. Hoá ra cuộc hôn nhân năm năm nay mà cô đang sống là giả. Đứa nhỏ là giả, hôn nhân là giả, còn gì nực cười hơn?

Thật sự không ngờ tới cô và Nghiêu Cảnh Hiên từ bảy năm trước đã quen nhau!

“Giữa tôi và Nghiêu Cảnh Hiên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

“Chuyện này hoặc là em tự mình nhớ lại, hoặc là tự mình hỏi anh ta”.

Phải rồi để tự Nghiêu Cảnh Hiên nói với cô, cô nhất định sẽ hận anh ta, mà một khi đã hận hai người họ chỉ có thể xa cách. Dù chỉ còn là một chút hi vọng Cốt Tư Nặc hắn vẫn muốn giành.

“Được. Chuyện thứ hai, Cốt Uất Bảo là con của ai?”.

“Của anh và Bạc Sơ”.

“Vì sao giấu tôi? Vì sao lại đem con của Bạc Sơ cho tôi nuôi? Cô ấy mới là mẹ đứa bé”.

“Vì anh yêu em”.

Cốt Tư Nặc điên cuồng cười, lớn giọng nói. Hắn yêu cô là thật, muốn ép cô ở bên cạnh hắn cũng là thật.

Để trị liệu chứng tâm thần phân liệt của cô, hắn lựa chọn xoá toàn bộ đoạn ký ức của cô với Nghiêu Cảnh Hiên. Hắn vì yêu cô mà nhân cơ hội dùng con của Bạc Sơ với hắn, biến nó thành sợi dây ràng buộc Đoàn Uất Liễm.

Hắn vì cô trù tính kỹ lưỡng như thế, nhưng cô trước sau chưa từng động lòng.

Đoàn Uất Liễm hoảng sợ, con dao cầm trong tay rơi xuống đất, theo bản năng lùi về sau vài bước. Cô chưa từng thấy một Cốt Tư Nặc đáng sợ đến mức này, chưa từng thấy... Một người vì lợi ích của bản thân mà gây cho người khác bao nhiêu đau khổ.

“Anh điên rồi”.

Dứt lời, Đoàn Uất Liễm liền rời khỏi phòng bệnh, trước khi cô rời đi Cốt Tư Nặc nói lớn một câu.

“Như vậy em đã sợ rồi? Chuyện Nghiêu Cảnh Hiên làm với em bảy năm trước còn đáng sợ hơn rất nhiều”.

Trái tim Đoàn Uất Liễm run lên, cô không dám ngoảnh đầu lại nhìn, cứ thế đi thẳng.

[...]

Rời khỏi bệnh viện, Bối Kiệt không hề đi theo sau Đoàn Uất Liễm mà người âm thầm bảo vệ cô lúc này lại là Nghiêu Cảnh Hiên.

Mới không gặp có vài tiếng, anh đã nhớ có cô đến phát điên. Nghiêu Cảnh Hiên dõi theo cô từ phía sau, cô bước một bước, anh bước một bước hoàn

toàn giữ một khoảng cách nhất định.

Không biết Cốt Tư Nặc đã nói gì với cô mà gương mặt xinh đẹp nhỏ nhắn kia trở nên ủ rũ, cô tựa như một cái xác không hồn, chẳng biết nên đi về đâu.

Trong đầu Đoàn Uất Liễm lúc này toàn là lời mà Cốt Tư Nặc nói. Tâm trạng cô, rối quá. Thật sự không biết đối mặt với hiện tại ra sao.

Đoàn Uất Liễm chuẩn bị băng qua đường, đột nhiên có một người đàn ông lao tới ôm lấy cô, đem cô ôm chặt vào trong lòng ngực.

Đến khi định thần lại, người đàn ông ấy đã buông ra, anh ta là Nghiêu Cảnh Hiên.

Trên gương mặt anh tuần kia có một vết dao rất lớn, máu liên tục nhỏ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Vết thương trên gương mặt anh tuần của Nghiêu Cảnh Hiên rỉ máu, chảy rất nhiều, nhiều đến mức huyết đỏ rơi xuống cả mu bàn tay Đoàn Uất Liễm.

Cơ thể cô cứng đờ, trong lòng hiển nhiên vẫn còn hoảng sợ. Rốt cuộc cô đã làm gì để khiến người kia truy cùng đuổi tận không buông? Chỉ cần nhìn thoáng qua có thể thấy rõ vết thương kia nặng cỡ nào. Nếu là rạch trên gương mặt cô, e là sẽ huỷ dung.

Một lần cô gặp nguy hiểm, một lần Nghiêu Cảnh Hiên chạy đến, lần này cũng vậy, cực kỳ chuẩn xác. Anh tựa như một lớp lá chắn rất dày, chỉ cần khi nghe tin cô xảy ra chuyện sẽ lập tức chạy đến, không quản tính mạng của mình có nguy hiểm hay không đều sẽ đứng chắn trước mặt cô.

Người đàn ông này rõ ràng đối với cô rất tốt, vì sao Cốt Tư Nặc lại nói chuyện của bảy năm trước thật đáng sợ. Phải chăng là anh vì hối hận nên mới chuộc lỗi ư?

Nghiêu Cảnh Hiên, bảy năm trước đã xảy ra chuyện gì? Vì sao trên danh nghĩa chúng ta là vợ chồng nhưng lại xa cách?

Đoàn Uất Liễm muốn hỏi anh, nhưng lại không dám, tựa hồ sợ câu trả lời ấy sẽ khiến cô thất vọng.

Cô đưa tay muốn chạm lên miệng vết thương giúp anh cầm máu nhưng Nghiêu Cảnh Hiên đã nhanh chóng né tránh. Cánh tay Đoàn Uất Liễm cứ như thế lơ lửng trên không trung.

“Không sao”.

Nghiêu Cảnh Hiên hít một hơi, đem cơn đau kia giấu sâu vào bên trong, bình tĩnh nói. Lần này anh lại có thể bảo vệ cô...

“Nghiêu Cảnh Hiên”.

Đoàn Uất Liễm gọi tên anh, cõi lòng đau đớn vô tận. Rõ ràng là liều mạng cứu cô, nhưng vì sao hiện tại lại né tránh cô? Hành động của Nghiêu Cảnh Hiên giống như một con dao đâm sâu vào trái tim khiến nó rỉ máu, khiến trái tim ấy lưu lại những vết thương ghê người.

“Chỉ là đi qua tình cờ giúp. Em đừng nghĩ nhiều”.

Bảo vệ được cô là tốt rồi. Anh vốn đã đồng ý với Bạch Diễm Họa sẽ cùng cô ta kết hôn, thế nên chỉ có thể từ phía sau mà nhìn Đoàn Uất Liễm, từ phía sau nhìn bóng lưng mà anh yêu đến điên cuồng.

Dứt lời, Nghiêu Cảnh Hiên liền xoay đi, một mình Đoàn Uất Liễm vẫn đứng đó, chẳng biết đèn chuyển xanh rồi lại chuyển đỏ bao nhiêu lần, chẳng biết bóng hình Nghiêu Cảnh Hiên đã khuất đi bao lâu cô vẫn im lặng đứng đó.

Phía đằng xa, Nghiêu Cảnh Hiên nấp ở một góc khuất, nhìn về hướng cô.

Liễm Nhi, chuyện của bảy năm trước thật sự xin lỗi, anh không có cách nào khác.

Liễm Nhi, em chỉ cần tin mọi chuyện anh làm đều là vì em.

[...]

Nghiêu Cảnh Hiên trở về Nghiêu gia, Bạch Diễm Họa đã ngồi đợi anh ở đại sảnh. Cô ta vừa nhìn thấy anh bước vào, liền vội chạy tới phát hiện gương mặt Nghiêu Cảnh Hiên có vết thương rất lớn, lửa giận trong lòng lại nổi lên. Nhưng ở trước mặt anh, cô ta vẫn cố gắng kìm hãm sự thịnh nộ này.

“Hiên, có phải anh lại đỡ thay cô ta một dao không? ”.

Người đàn ông sắp lấy cô ta làm vợ lại vì một người phụ nữ khác mà bị thương, hỏi xem chuyện này có bao nhiêu nực cười?

“ Phải ”.

Nghiêu Cảnh Hiên không tính giấu giếm, thẳng thắn nói.

“ Anh đã đồng ý kết hôn rồi, vì sao em vẫn không chịu buông tha cho cô ấy? ”.

“ Năm năm trước em đưa anh con dao rất sắc, rất nhọn, chỉ muốn anh trên mặt cô ta rạch một vết thật sâu, thật lớn để huỷ đi gương mặt chỉ biết dụ dỗ đàn ông. Nhưng anh thì sao? Lại lo lắng cho cô ta nên động thủ rất lưu tình, vết sẹo ấy cũng được Cốt Tư Nặc nhanh chóng dùng tiên xoa bỏ. Nếu năm năm trước anh không thể làm được, hiện tại em thay anh làm có gì sai? ”.

“ Bạch Diễm Hoà, em đừng có quá đáng ”.

Nghiêu Cảnh Hiên tức giận rồi, anh cuộn chặt tay. Có một khắc anh thật sự muốn bóp chết Bạch Diễm Hoà. Người phụ nữ này quá tàn độc, quá nhẫn tâm, trong lòng cô ta chỉ nghĩ đến làm thế nào để giết Đoàn Uất Liễm.

“ Nếu em quá đáng anh sẽ huỷ hôn sao? ”.

Bạch Diễm Hoà cười chế giễu, là chế giễu Nghiêu Cảnh Hiên cũng chính là chế giễu chính mình. Chế giễu bản thân vì cố chấp yêu một người không yêu mình, dù biết là đau khổ nhưng vẫn không có cách nào thoát khỏi.

“ Anh ngoan ngoãn kết hôn em sẽ nói cho anh nghe một chuyện ”.

Nghiêu Cảnh Hiên nhú mày, lạnh giọng nói.

“ Chuyện gì? ”.

“ Đứa bé trong bụng Đoàn Uất Liễm bảy năm trước là ai giết ”.

“ Nói ”.

Lời của Bạch Diễm Hoà lọt vào tai Nghiêu Cảnh Hiên, nơi đáy mắt ấy liền biến đổi. Anh không kiềm chế được cảm xúc của chính mình, hai tay nắm chặt lấy vai của Bạch Diễm Hoà, bóp rất mạnh khiến cô ta đau đến mức gương mặt vặn vẹo.

“ Đứa nhỏ là do Cốt Tư Nặc yêu cầu giết ”.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Nghiêu Cảnh Hiên bóp chặt lấy bả vai cô ta khiến cô ta đau đến mức sắc mặt vằn vện, gương mặt trắng nhợt. Nhưng Bạch Diễm Hoà lại không dám thể hiện ra ngoài, cô ta muốn trong mắt anh cô ta là người đẹp nhất, muốn lưu lại hình ảnh đẹp để trong trái tim người đàn ông này.

Bạch Diễm Hoà mỉm cười, nói lớn. Cô ta từ lâu đã phát hiện Cốt Tư Nặc chính là kẻ sai người ép Đoàn Uất Liễm phá thai, chính bản thân cô ta cũng góp một phần công sức. Nếu không có sự giúp đỡ Bạch Diễm Hoà này Cốt Tư Nặc hẳn nghĩ có thể che giấu nỗi Nghiêu Cảnh Hiên sao?

Sau khi nghe tin Đoàn Uất Liễm mang thai, bản thân Bạch Diễm Hoà vì đồ kị cũng có ý muốn giết đi đứa bé, chỉ là cô chưa kịp ra tay Cốt Tư Nặc đã động thủ, còn cô ta chỉ tiện tay giúp đỡ hấn xóa sạch tất cả những dấu vết. Nhưng hiện tại chuyện đã đến mức này muốn giữ chặt lấy Nghiêu Cảnh Hiên cũng phải đổi cách giữ.

Bạch gia và Nghiêu gia có quen hệ rất tốt, trên thường trường thường xuyên giúp đỡ nhau, mà Bạch Diễm Hoà và Nghiêu Cảnh Hiên từ lâu đã có hôn ước, chỉ là chuyện này không được công bố ra bên ngoài nên không ai hay biết. Bạch Diễm Hoà cứ nghĩ bản thân sẽ có một cuộc hôn nhân hạnh phúc bên cạnh Nghiêu Cảnh Hiên nhưng đến khi người đàn ông ấy gặp Đoàn Uất Liễm, mọi thứ lại thay đổi, thay đổi thật rõ ràng.

Anh vì cô ấy đứng trước toàn thể người trong Bạch gia tuyên bố huỷ hôn, huỷ đi danh dự của cô ta và cả chính Bạch gia, nhưng cô ta đều bỏ qua, vẫn bằng lòng yêu anh như vậy nhưng đáng tiếc trái tim của Nghiêu Cảnh Hiên lại chỉ có một mình người phụ nữ tên Đoàn Uất Liễm.

Lần này cô ta không nhường nhịn nữa, bằng mọi giá phải đem Nghiêu Cảnh Hiên gắn chặt vào chính mình.

Lời nói lọt của Bạch Diễm Hoà lọt vào tai Nghiêu Cảnh Hiền khiến anh sống lưng anh lạnh buốt, tựa như có dòng nước lạnh chảy qua, thấm sâu vào lục phủ ngũ tạng. Anh vốn cho rằng là Đoàn Uất Liễm tình nguyện phá thai, vốn cho rằng cô hẳn tâm giết đi chính con của mình. nhưng hóa ra lại không phải, cô rơi vào bẫy của Cốt Tư Nặc - người đàn ông trước mặt một lời nói bảo vệ vô, hai lời cũng là bảo vệ cô nhưng thật chất sau lưng cô lại làm chuyện độc ác không tiếng người.

Cốt Tư Nặc dùng danh nghĩa của anh ép buộc cô phá thai khiến Đoàn Uất Liễm hận anh, chán ghét anh, khiến đoạn tình cảm giữa anh và cô chỉ có nước bị chôn vùi dưới vực thẳm.

Năm năm trước anh vì sao lại không tin cô? Vì sao lại không chịu một lần tin người con gái mà anh luôn miệng nói yêu nhất.

Nghiêu Cảnh Hiền buông Bạch Diễm Hoà ra, bản thân tự động lùi về sau vài bước giữ một khoảng cách nhất định.

" Có biết vì sao Cốt Tư Nặc lại làm vậy không? "

Bạch Diễm Hoà nhìn ra nơi đáy mắt của Nghiêu Cảnh Hiền có đau đớn, có thống khổ, có hối hận. Anh lại vì người phụ nữ kia mà đau lòng, đau ở ngay trước mặt cô ta.

Nghiêu Cảnh Hiền không nói, tựa hồ như đang đợi Bạch Diễm Hoà trả lời.

" Cốt Tư Nặc từ trước đến nay luôn hoài nghi anh là kẻ đã giết Đoàn Thiệu Niên, thế nên hẳn làm sao cho phép con gái ruột của ông ta mang trong mình giọt máu của chính kẻ đã giết ba mình cơ chứ? "

" Có phải em từ lâu đã biết rồi đúng không? "

Bạch Diễm Hoà không ngờ anh lại hỏi chính mình một câu như thế...

" Phải "

Nhận được câu trả lời anh chỉ mỉm cười, lần này là tự cười chính bản thân mình. Đến người ngoài cuộc còn rõ kẻ đứng sau là Cốt Tư Nặc nhưng tại sao anh lại không biết, đã vậy lại còn nghi ngờ Đoàn Uất Liễm?

" Hiền, tuần sau chúng ta sẽ cử hành hôn lễ "

[...]

Thoáng chốc đã đến ngày thành hôn của Nghiêu Cảnh Hiền và Bạch Diễm Hoà. Hôn lễ được tổ chức rất lớn, toàn bộ các khách mời đều là những người có máu mặt về cả chính trị lẫn kinh tế.

" Nghiêu tổng, đã đến giờ, anh mau ra thôi "

Bối Kiệt nói. Nghiêu Cảnh Hiền đứng trước gương, nhìn chính mình. Bảy năm trước anh và Đoàn Uất Liễm cũng có một hôn lễ cho riêng mình, tuy rằng không lớn như thế này nhưng lại ấm áp vô cùng. Bởi vì cô từng nói, em thích một hôn lễ nhỏ bé.

Đem đoạn ký ức kia giấu đi, Nghiêu Cảnh Anh bước ra hội trường. Phía đầu bên kia, Bạch Diễm Hoà đứng ở đó, cô ta mặc váy cưới màu trắng, không cần trang điểm kỹ lưỡng cũng đã rất xinh đẹp.

Tiếng nhạc vang lên, Bạch Diễm Hoà bắt đầu bước đi, từng bước từng bước, càng lúc càng thu gọn lại khoảng cách của cô ta và Nghiêu Cảnh Hiền.

Trong mắt Bạch Diễm Hoà, Nghiêu Cảnh Hiền luôn luôn lộng lẫy. Còn trong mắt Nghiêu Cảnh Hiền người phụ nữ đẹp nhất lại không phải là cô ta, mà là Đoàn Uất Liễm.

Khi bàn tay của Bạch Diễm Hoà gần như đặt vào lòng bàn tay của Nghiêu Cảnh Hiền, cửa hội trường mở ra, Đoàn Uất Liễm xuất hiện, hôm nay, cô cũng mặc váy cưới màu trắng.

" Cảnh Hiền, em không cho phép anh kết hôn "

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Đoàn Uất Liễm mặc chiếc váy cô dâu màu trắng, chính là mẫu thiết kế mới nhất của nhà thiết kế người Pháp nổi tiếng. Cô xinh đẹp, thuần khiết.

" Nghiêu Cảnh Hiền, nếu như hôm nay anh kết hôn, chúng ta sẽ gặp nhau ở trên toà, kiện anh tội trùg hôn ".

Cánh môi mòng hơi nhếch lên, Đoàn Uất Liễm chậm rãi nói. Người đàn ông trước mặt cô khiến cô tổn thương những bảy năm trời, hiện tại lại muốn cùng người phụ nữ khác kết hôn ư? Không muốn đối với cô chịu trách nhiệm sao?

Phải, Đoàn Uất Liễm cô đã lấy lại toàn bộ ký ức, nói một cách khác hồi ức của bảy năm về trước cô đều đã nhớ lại. Người đàn ông từng bỏ cô vì người phụ nữ tên Bạch Diễm Hoa, người đàn ông từng hạ hành cô đã mạn và người đàn ông từng đứng chắn trước mặt bảo vệ cô, cô đều rõ là ai.

Cô yêu anh, yêu thật lòng. Dù cho chưa lấy lại được ký ức, cô đối với Nghiêu Cảnh Hiền đã có một xúc cảm kỳ lạ.

Đoàn Uất Liễm cô chấp nhận từ bỏ tất cả để được ở bên cạnh Nghiêu Cảnh Hiền.

Anh đứng đối diện cô, lẳng lặng ngắm nhìn sự xinh đẹp kia. Có một khắc anh thật sự muốn buông bỏ mọi thứ, chạy lại nắm lấy tay cô rồi bỏ đi. Nhưng Bạch Diễm Hoa nhất định sẽ không buông tha cho cả anh và cô, trong tay cô ta còn nắm giữ thứ quan trọng nhất của Đoàn Uất Liễm.

Thế nên, để bảo vệ cô, anh chỉ có thể buông tay, buông bỏ quyền lợi được ở bên cạnh cô.

" Liễm Nhi ".

Nghiêu Cảnh Hiền gọi tên cô, giọng nói khó xử vô cùng.

" Anh xuống đây, xuống đây! Nghiêu Cảnh Hiền, em tha thứ cho anh rồi, chuyện của bảy năm trước, em tha thứ, tha thứ rồi ".

Đoàn Uất Liễm nâng váy, định đi tới chỗ của Nghiêu Cảnh Hiền nhưng Bạch Diễm Hoa đã nhanh chóng cho người cản cô lại. Những người tham gia hôn lễ ngày hôm nay không một ai dám lên tiếng, đều đứng ở một bên xem kịch hay.

" Liễm Nhi, về đi, em về đi ".

Nghiêu Cảnh Hiền lo lắng cho cô, lo lắng đến mức hiện rõ trên gương mặt anh tuấn. Anh sợ, sợ Bạch Diễm Hoa sẽ nhân cơ hội này mà hành động gây tổn thương cho Đoàn Uất Liễm.

" Nghe thấy không? Anh ấy bảo cô về đi, Đoàn Uất Liễm, anh ấy không muốn cô tham dự hôn lễ của chúng tôi ".

Bạch Diễm Hoa gằn từng tiếng, hiển nhiên đã nổi giận rồi. Vốn là một hôn lễ trang trọng, vui vẻ, hạnh phúc nay lại bị sự ngu xuẩn của Đoàn Uất Liễm phá vỡ.

Cô ta phải giết Đoàn Uất Liễm, nhất định phải giết!

" Cô câm miệng. Cô có tư cách gì nói chuyện ở đây? Thứ đàn bà rẻ tiền như cô có tư cách gì mà lên tiếng? ".

Đoàn Uất Liễm thần nhiên chế giễu. Cô bị người của Bạch Diễm Hoa chế ngự, không thể nào thoát khỏi.

" Luận về tư cách cô lấy thứ gì nói tôi? Nói tôi rẻ mạt cũng được, nhưng cho hỏi một kẻ giết người bỏ trốn như cô đáng mấy đồng? ".

Bạch Diễm Hoa bước từng bước đến gần Đoàn Uất Liễm, chẳng mấy chốc đã xuất hiện trước mặt cô. Mà lời của Bạch Diễm Hoa vừa dứt, Nghiêu Cảnh Hiền đã quát lên, trong nháy mắt liền thay đổi thái độ.

" Bạch Diễm Hoa, em im miệng ".

" Hiền, anh giận rồi? Nhưng lời em nói không đúng sao? ".

Bạch Diễm Hoa xoay người, đối diện với Nghiêu Cảnh Hiền, trong lòng cô ta hiện tại, chỉ có hai chữ bi thương.

Anh chỉ vì không muốn Đoàn Uất Liễm tổn thương mà bảo vệ cô ấy chu toàn, chu toàn đến mức chấp nhận kết hôn cùng người phụ nữ mình không yêu!

" Bạch Diễm Hoa, anh nói em im miệng! ".

Nghiêu Cảnh Hiền thiếu kiên nhẫn, lặp lại lần nữa.

" Cô nói gì? Nói ai là kẻ giết người? ".

Đoàn Uất Liễm tưởng bản thân mình nghe sai bèn hỏi lại Bạch Diễm Hoa, nhưng cô ta không đáp, chỉ dùng tay chỉ vào người cô.

Nhưng cô rốt cuộc đã giết ai? Đoàn ký ức bảy năm trước cô thật sự đã nhớ lại rồi, nhưng không hề động thủ giết người.

Đoàn Uất Liễm vốn định hỏi cho rõ ràng, hội trường bỗng vang lên tiếng động lớn, là tiếng nổ sấm.

Đoàng.

Toàn bộ mọi người có mặt ở đây đều quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng động. Nghiêu Cảnh Hiên trên tay cầm lấy khẩu súng lục, tự bắn vào chính mình.

Anh làm vậy chỉ muốn ngăn cản Bạch Diễm Hoà nói toàn bộ mọi chuyện cho Đoàn Uất Liễm nghe.

" Cảnh Hiên ".

" Hiên ".

Đoàn Uất Liễm và Bạch Diễm Hoà gần như đồng thời hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Tiếng động lớn thu hút toàn bộ ánh nhìn của mọi người đến tham dự hôn lễ, bao gồm cả những thị vệ của Bạch Diễm Hoà đang đứng chắn đường cô, Đoàn Uất Liễm nhân cơ hội liền đẩy họ ra, chạy đến đỡ lấy Nghiêu Cảnh Hiên.

Viên đạn bắn thẳng vào phần bụng của anh, máu chảy rất nhiều tạo thành một vũng nước đỏ tươi ngay dưới nơi anh nằm.

“Nghiêu Cảnh Hiên, anh có phải là ngốc nghếch hay không? ”.

Đoàn Uất Liễm ôm chặt lấy anh, tay giữ chặt lấy miệng vết thương kia cố gắng cầm máu lại, cô đau xót nhìn gương mặt trắng bệnh đến dọa người của người đàn ông này.

Nghiêu Cảnh Hiên cười khê, vốn dĩ muốn đưa tay vuốt ve gương mặt cô nhưng lại sợ huyết đỏ sẽ làm bẩn sự xinh đẹp ấy. Cánh tay giờ trên không trung vì thế mà rơi xuống.

“Liễm Nhi... Lời của Bạch Diễm Hoà... Em không được tin”.

Cô ngăn vạn lần đừng tin, bởi vì một khi đã tin tưởng thứ mở ra trước mắt chỉ có đau đớn và tuyệt vọng. Đây là thứ anh không muốn thấy nhất. Liễm Nhi của anh chỉ cần cười lên thật xinh đẹp, hạnh phúc là đủ rồi.

“Nghiêu Cảnh Hiên, có phải anh biết cô ta định nói gì với em không? Có phải anh làm vậy là để ngăn cản cô ta không? ”.

Đoàn Uất Liễm đột nhiên hiểu anh vì sao lại nổ súng, hơn nữa còn bắn vào chính mình. Nghiêu Cảnh Hiên nhìn cô, vừa lắc đầu, lại vừa gật đầu.

Để ngăn cản chỉ là một phần nhỏ, nguyên nhân anh nổ súng phần lớn là để chuộc lỗi với cô, chuộc lỗi vì việc anh không tín nhiệm, hoài nghi Đoàn Uất Liễm.

Anh biết, một viên đạn này không thể xoá sạch toàn bộ đau thương anh gắn lên trái tim xinh đẹp của Đoàn Uất Liễm, nhưng ít nhất là lòng anh được bình thản phần nào.

“Liễm Nhi, đừng tin... Đừng tin... Xin em”.

Vì đau mà giọng nói của Nghiêu Cảnh Hiên trở nên ngắt quãng, lời nói cũng vì thế mà không rõ ràng. Anh vừa dứt lời, hai mắt liền nhắm chặt lại.

Khoảng khắc ấy chân tay Đoàn Uất Liễm lạnh buốt, cả người run rẩy không ngừng. Cô khó khăn lắm mới lấy lại ký ức... chỉ xin anh đừng rời xa cô.

“Nghiêu Cảnh Hiên, anh tỉnh dậy, tỉnh dậy nói chuyện với em đi...”.

[...]

Nghiêu Cảnh Hiên được đưa đến bệnh viện, lập tức được đẩy vào phòng phẫu thuật. Bên ngoài chỉ có Đoàn Uất Liễm và Bạch Diễm Hoà lo lắng chờ đợi.

Bạch Diễm Hoà nhìn Đoàn Uất Liễm, hai tay siết chặt lại, hận không thể ngay tại nơi này giết chết cô.

Cô ta so với Đoàn Uất Liễm không bằng điểm nào? Học thức, nhan sắc, hay thân phận? Không phải tất cả đều vượt trội hơn ư? Nhưng vì sao Nghiêu Cảnh Hiên lại không yêu cô ta? Vì sao để tránh Đoàn Uất Liễm chịu tổn thương anh lại chấp nhận dùng súng bắn vào chính mình?

Bạch Diễm Hoà vốn định lên tiếng mắng chửi Đoàn Uất Liễm, phía hàng lang vừa dài vừa tối kia đột nhiên vang lên tiếng bước chân, chẳng mấy chốc

Cốt Tư Nặc đã xuất hiện.

Hắn nhìn Đoàn Uất Liễm như xác không hồn ngồi trên ghế dài, trên người còn mặc chiếc váy cô dâu dính máu tươi, trái tim hắn đau đớn vô cùng.

Nghe tin cô đến hôn lễ của Nghiêu Cảnh Hiên và Bạch Diễm Hoa, hắn không chần chừ lập tức làm thủ tục xuất viện chạy đến tìm cô, chỉ là không ngờ chuyện phát sinh đến mức này.

“Liễm Liễm, anh đưa em về”.

Cốt Tư Nặc cởi áo khoác bên ngoài, khoác lên người Đoàn Uất Liễm. Hắn bắt lực thở dài một tiếng. Vốn là xoá sạch ký ức để tránh cô chịu tổn thương, ai ngờ ngay đến cả ông trời cũng không chịu đồng ý.

“Không cần. Tôi muốn ở lại đây”.

Đoàn Uất Liễm hất áo của hắn ra, lạnh nhạt nói. Dường như cô vẫn giận hắn vì giấu cô nhiều chuyện như vậy.

“Hai người đúng thật là hợp nhau, đều là kẻ giết người. Mau đưa cô ta đi đi”.

Bạch Diễm Hoa cười lớn, cư nhiên chế giễu mà nói. Trong mắt cô ta Đoàn Uất Liễm và Cốt Tư Nặc đều giờ bản như nhau!

“Người đâu, tiễn khách!”.

[...]

Ba tiếng sau. Phẫu thuật hoàn tất, Nghiêu Cảnh Hiên được đưa vào phòng bệnh, hơn nữa cũng đã tỉnh lại.

“Hiên, anh khiến em quá thật vọng rồi”.

Bạch Diễm Hoa trên tay bung một đĩa hoa quả, từ bên ngoài đi vào.

“Bạch Diễm Hoa, anh đã nói đừng làm cô ấy tổn thương, nếu không...”.

Nghiêu Cảnh Hiên chưa kịp nói hết câu, cô ta đã ngắt lời.

“Nếu không anh sẽ làm gì em?”.

Nghiêu Cảnh Hiên vỗ mạnh tay một cái, Bối Kiệt liền xuất hiện trong phòng bệnh, đem súng chìa thẳng vào thái dương của Bạch Diễm Hoa.

Nghiêu Cảnh Hiên nói.

“Anh sẽ không nhường nhịn nữa”

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

“Nghiêu Cảnh Hiên!”.

Bạch Diễm Hoa dường như đã không thể tự khống chế bản thân, cô ta gọi lớn tên anh, chất giọng chứa đầy phẫn nộ. Vì một người phụ nữ kia mà dám trở mặt với cô ta? Vì một người phụ nữ mà lại dám chìa súng thẳng vào người cô ta? Rốt cuộc chuyện này có bao nhiêu nực cười?

“Đoàn Uất Liễm quan trọng với anh như vậy? Anh nói em nghe, Nghiêu Cảnh Hiên, anh nói!”.

Bạch Diễm Hoa hận không thể móc tim anh ra xem rốt cuộc quả tim kia là màu đỏ hay là màu đen. Tại sao cô ta yêu anh như vậy nhưng lại không nhận lại được thứ gì? Còn Đoàn Uất Liễm chẳng cần động tay động chân lại được anh bảo vệ chu toàn như thế.

“Cô ấy rất quan trọng”.

Không dài dòng chỉ vồn vện năm chữ ấy đã thành công chặn họng Bạch Diễm Hoa, cô ta đứng nhìn anh, không nói gì nữa.

“Diễm Hoa, anh từng nói nể tình Bạch gia có ơn với Nghiêu gia anh sẽ không giết em, không làm tổn thương em. Nhưng sức chịu đựng của con người có hạn. Năm năm trước, em nói anh đừng quan tâm cô ấy, anh làm; em còn nói đưa ma tụy vào người cô ấy, anh làm; em nói chỉ cần anh làm toàn bộ

việc em yêu cầu cô ấy sẽ không chết nên anh làm. Nhưng hiện tại mọi thứ đã khác rồi, tất cả cũng nên dừng lại. Anh cảnh cáo em một lần cuối chỉ cần Đoàn Uất Liễm mất một sợi tóc thì người hôm nay chĩa súng vào người em không phải là Bối Kiệt nữa mà là anh - Nghiêu Cảnh Hiên ”.

Nghiêu Cảnh Hiên vừa dứt lời, nước mắt Bạch Diễm Hoà liền rơi xuống lăn dài trên gò má của cô ta. Lần đầu tiên đứng trước mặt anh, cô ta khóc. Từng chữ kia tựa như từng mũi dao đâm sâu vào trái tim Bạch Diễm Hoà.

Cô ta biết bắt đầu từ bây giờ Nghiêu Cảnh Hiên sẽ không nhượng bộ nữa, cô ta còn biết chỉ cần cô ta động đến Đoàn Uất Liễm, anh đích thực sẽ giết cô ta.

Bạch Diễm Hoà xoay người rời khỏi phòng bệnh. Khoảnh khắc cánh cửa vừa đóng lại, phía nhà vệ sinh bên trong phòng có một người phụ nữ chậm rãi bước ra, dáng vẻ cao quý vô cùng.

“ Mẹ về nước rồi ”.

Nghiêu Cảnh Hiên nhìn người phụ nữ kia như cười như không nói, gương mặt vẫn lạnh tanh như trước.

“ Phải ”.

Nghiêu phu nhân từ tốn đáp.

“ Tại sao lại khiến cô ấy nhớ lại? Mẹ có biết đoạn ký ức ấy được xoá đi, cô ấy mới không tổn thương không? Lần này mẹ về nước khiến con quá thất vọng rồi ”.

Chuyện Đoàn Uất Liễm có thể nhớ lại khiến anh có chút bất ngờ, vì thế liền nhờ Bối Kiệt đi điều tra thì phát hiện trước ngày cô tới hôn lễ một tuần, cô đã đi gặp mẹ anh, hơn nữa hai người nói chuyện cũng rất lâu nên Nghiêu Cảnh Hiên đại khái cũng đoán được cô vì sao lại nhớ lại.

Nghiêu phu nhân ngồi xuống cái ghế bên cạnh giường bệnh, thấy anh không sao trong lòng cũng an tâm phần nào.

“ Tiểu Hiên, mẹ là mẹ con lại không biết con nghĩ gì sao? Con luôn muốn con bé yêu con mà nó không nhớ lại thì làm sao có thể yêu con. Mẹ kể cho nó nghe từ đầu đến cuối cũng nói con bất đắc dĩ mới phải làm thế, hơn nữa nó cũng tha thứ cho con rồi. Tiểu Hiên, Tiểu Liễm có quyền được biết, được nhớ lại ”.

Tâm tư của con trai bà bà sao lại không hiểu? Người ngoài như bà còn nhìn ra hai đứa có tình cảm với nhau vì sao không tác thành?

“ Mẹ... ”.

“ Nghỉ ngơi đi, mẹ mong con suy nghĩ thật kỹ về chuyện hôn sự của con và Tiểu Hoà ”.

[...]

“ Đừng đi theo tôi ”.

Rời khỏi bệnh viện Đoàn Uất Liễm cứ tựa như người mất hồn, đi đứng vô định.

Cốt Tư Nặc dừng bước, đứng nhìn cô. Một Đoàn Uất Liễm như thế này chẳng khác nào đang nghiền nát trái tim hắn. Hắn muốn có được cô, chẳng nhẽ cái muốn này là sai ư?

Hắn có thể buông bỏ thù hận, bỏ đi cái chết oan khuất của Đoàn Thiệu Niên cùng cô sống một cuộc đời hạnh phúc, nhưng cô vì sao lại không chịu tin hắn một lần cuối?

“ Cốt Tư Nặc, tôi muốn ở một mình ”.

Vừa dứt lời, cô liền bước đi. Mà lần này Cốt Tư Nặc cũng không theo cô nữa, chỉ đứng từ xa nhìn bóng lưng cô nhìn đến khi bóng lưng ấy càng lúc càng trở nên nhạt nhòa.

Trên người Đoàn Uất Liễm vẫn mặc chiếc váy cô dâu dính máu tươi, điều này thu hút ánh nhìn của rất nhiều người. Chẳng biết từ khi nào cô đã đi đến một trường đại học, Nghiêu phu nhân nói cô và Nghiêu Cảnh Hiên từng học ở đó.

Từng đôi sinh viên nắm tay nhau bước đi. Đoàn Uất Liễm dường như cũng nhìn thấy mình với Nghiêu Cảnh Hiên tay trong tay, dáng vẻ hạnh phúc cười đùa tại nơi này, trong khung cảnh ấy cô và Nghiêu Cảnh Hiên đều là sinh viên đại học.

“ A... ”.

Đoàn Uất Liễm đột nhiên hét lên một tiếng thất thanh, cô ôm đầu, ngồi thụp xuống. Đầu cô đau tựa như bị từng nhát búa bổ mạnh lên. Từng mảnh ký ức dần dần ghép lại.

“ Nghiêu Cảnh Hiên... Cảnh Hiên... ”.

Chương 41

“Cánh Hiên... Hiên...”.

Đoan Uất Liễm gọi tên anh, gọi thật lớn, trong chất giọng trong trẻo kia còn nhìn ra được một chút oán hận.

Cô nhớ được rồi, hoàn toàn nhớ lại rồi.

Còn gì nữa cười thay khi năm cô học đại học đã từng yêu Nghiêu Cảnh Hiên, yêu một cách điên cuồng. Tình yêu thời sinh viên đẹp đến thế nhưng đáng tiếc... Đáng tiếc lại bị chính cô phá vỡ.

Trời đột nhiên nổi gió lớn, kèm theo đó là những hạt mưa nặng hạt, từng hạt từng hạt nối tiếp nhau, rơi xuống một lúc một nhanh. Từng cặp sinh viên hốt hả tìm nơi trú chỉ có Đoan Uất Liễm đứng ở đó, ngay chính giữa cổng trường đại học.

Cuộc đời của cô vì sao toàn là những chuỗi bi thương nối tiếp nhau? Vì sao chứ? Dựa vào đâu ông trời đối xử với cô thật bất công?

Cô và Nghiêu Cảnh Hiên yêu nhau trong thời gian học đại học, tình yêu ấy chẳng khác gì tình yêu của những người cùng lứa tuổi khác, cùng nhau đi chơi, cùng nhau đi học, cùng nhau lên lớp. Anh từng nói, anh sẽ kết hôn với em, cả đời này chỉ lấy mình em.

Đoạn tình cảm ngọt ngào như thế vì sao lại đi đến kết cục này?

Hôm ấy cô và anh giận nhau, là cô giận trước lý do trẻ con vô cùng chỉ vì anh bận việc mà lỡ hẹn với cô. Đoan Uất Liễm của khi ấy rất tức giận, lấy chìa khóa xe của anh, lái xe đi. Nhưng ngàn vạn cũng không ngờ lại xảy ra tai nạn, đâm chết người. Khi Đoan Uất Liễm còn chưa kịp tới xem người mình đâm trúng là ai, Nghiêu Cảnh Hiên đã chạy đến, anh đưa tay che mắt cô, nói: “Đừng sợ, không sao, không sao hết. Có anh ở đây, đừng sợ”.

Nghiêu Cảnh Hiên đưa Đoan Uất Liễm đến bệnh viện, tới khi cô tỉnh lại đoạn ký ức kia đã trở thành một mảng trắng tinh, và Nghiêu Cảnh Hiên là ai cũng cô không biết.

Nhưng hiện tại nghĩ lại có lẽ anh đã cho người thôn miền cô, lấy đi đoạn ký ức đáng sợ nhất.

Cô gặp lại anh là chính ngày ba cô mất, mất vì tai nạn xe cộ, người lái xe là một nhân viên chờ hàng vì uống rượu say nên mới xảy ra bi kịch. Nghiêu Cảnh Hiên đứng trước mặt cô, lại đem lời kia lặp lại một lần nữa: “Anh sẽ kết hôn với em”.

Nhưng đến thời điểm này cô vẫn không hiểu rõ ràng là anh yêu cô, nhưng tại sao trong thời gian cô và anh trở thành vợ chồng, anh lại thường xuyên nhắc tới Bạch Diễm Hoa, dùng Bạch Diễm Hoa tổn thương cô?

Mưa vẫn rơi, từng giọt mưa nặng hạt rơi trên đôi vai gầy của Đoan Uất Liễm, cô vẫn đứng đờ đẫn ở đó dường như không có ý định di chuyển.

[...]

“Liễm Nhi”.

Nghiêu Cảnh Hiên gọi tên, hiển nhiên bất ngờ. Đoan Uất Liễm đứng trước mặt anh toàn thân ướt sũng, gương mặt trắng bệch, trông cô như một cái xác chết.

“Cánh Hiên”.

Đoan Uất Liễm yếu ớt lên tiếng, giọng nói nhỏ bé vô cùng.

“Sao thế? Liễm Nhi, người em... Làm sao?”.

Nghiêu Cảnh Hiên đưa cô vào phòng bệnh, luống cuống tìm khăn lau người cho cô nhưng bất cẩn đụng đến vết thương hai hàng lông mày vì đau mà nhíu chặt.

“Người em đâm trúng năm đấy là ai?”.

Sống lưng Nghiêu Cảnh Hiên cứng đờ, chỉ trong chớp lát ánh mắt kia liền biến đổi. Cô hỏi, người năm ấy cô đâm trúng là ai? Đoạn ký ức ấy không phải anh đã giúp cô xóa đi sao?

Đoan Uất Liễm mỉm cười, trong lòng nhói đau. Cô vốn tưởng, à không vốn luôn cố gắng không chế bản thân là mình nhớ sai, nhưng dựa vào phản ứng của Nghiêu Cảnh Hiền, cô lại càng chắc chắn mình đúng rồi.

“Nói cho em nghe, em muốn chuộc lỗi với họ ”.

“Liễm Nhi, đừng hỏi nữa...”.

Nghiêu Cảnh Hiền xoay người nhìn cô, giọng nói bất lực vô cùng. Cũng may cô chỉ biết bản thân mình đụng trúng người, chứ không hề hay biết người mình đụng trúng là ai.

Không biết, rất tốt!

“Cảnh Hiền, xin đừng giấu em”.

Đoan Uất Liễm gần như van xin Nghiêu Cảnh Hiền, cô chỉ muốn chuộc lỗi với gia đình họ.

Nghiêu Cảnh Hiền đi tới, ôm lấy cô, ôm thật chặt.

“Đừng sợ, đừng lo lắng, anh giúp em chuộc lỗi rồi”.

Phải, chăm sóc Đoan Uất Liễm chính là chuộc lỗi. Không phải cô sai mà là anh sai, nếu hôm ấy anh không vì một cuộc thi đấu bóng rổ mà trễ hẹn, cô cũng sẽ không giận, hơn nữa chuyện cũng sẽ không xảy ra.

Suy cho cùng, người sai là anh!

“Liễm Nhi, anh sẽ không rời xa em nữa, sẽ không rời xa nữa”.

Bạn đang đọc truyện *Tim Lại Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Đoan Uất Liễm đẩy anh ra, thấp giọng nói.

“Cảnh Hiền, em chỉ muốn biết người ấy là ai. Người có tội là em chứ không phải anh, vì vậy người trả nợ cũng phải là em”.

Cô không trách năm xưa Nghiêu Cảnh Hiền giấu cô xóa đi đoạn ký ức đáng sợ này bởi cô có tư cách gì trách anh đây? Người đâm chết người là cô còn anh là người bảo vệ cô. Vì muốn cô không bị tổn thương, anh tình nguyện để cô quên đi anh, quên đi đoạn tình cảm đẹp đẽ giữa hai người. Một người đàn ông vì cô mà hi sinh như vậy có gì đáng trách?

“Liễm Nhi, sau khi anh bồi thường cho họ một số tiền rất lớn, họ đã lên máy bay và ra ngoài còn hiện tại họ ở đâu anh cũng không rõ”.

Nghiêu Cảnh Hiền đối diện với ánh mắt trong trẻo của Đoan Uất Liễm, nhất thời cảm thấy có chút ngột ngạt. Suy đi tính lại vẫn là cảm thấy chuyện này không thể đem ra nói thật với Đoan Uất Liễm.

“Anh giúp em tìm họ có được không?”.

Đoan Uất Liễm nắm tay anh, lắc nhẹ, chính bản thân cô cũng không biết hiện tại cô đang làm nũng với Nghiêu Cảnh Hiền.

“Được”.

Nghiêu Cảnh Hiền thờ dài, đành gạt đầu đồng ý để mọi chuyện trôi qua. Chỉ cần lần này có thể lấp liếm, cô sẽ không còn quá nhiều bận tâm về vấn đề này.

Ánh mắt Nghiêu Cảnh Hiền ánh lên chút phức tạp. Liễm Nhi, xin lỗi, anh căn bản không muốn lừa gạt hay giấu giếm em, nhưng chuyện này không giấu không được.

“Cảnh Hiền”.

Không khí vốn đang tĩnh lặng, Đoan Uất Liễm bỗng lên tiếng gọi tên anh, từ chất giọng dịu dàng kia nhìn không rõ một chút cảm xúc.

“Có anh”.

“Chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu không? Bắt đầu yêu nhau, bắt đầu sống cùng nhau, bắt đầu cùng nhau hạnh phúc. Được không?”.

Từng lời từng chữ của cô lọt vào tai Nghiêu Cảnh Hiền khiến anh nhất thời không kịp phản ứng, trong lòng cảm thấy rất ấm áp giống như có một dòng nước ấm nóng chảy chậm chậm vào tâm can cốt tủy.

Anh còn có thể cùng cô hạnh phúc nữa không chính bản thân anh cũng không dám khẳng định. Anh biết dù là bảo vệ cô cũng không nên đối xử quá tàn nhẫn với cô. Tính đến thời điểm hiện tại thứ anh cho cô chỉ toàn là đau khổ với tổn thương vậy anh lấy tư cách gì ở bên cạnh Đoàn Uất Liễm?

“Liễm Nhi”.

“Em từng nói em tha thứ cho anh. Tại thời khắc này, kể cả khi em biết được chuyện của quá khứ em vẫn lựa chọn tha thứ. Cảnh Hiền, chúng ta có thể cho nhau một cơ hội không?”.

Nếu trước mặt bạn xuất hiện một người đàn ông vì bạn hi sinh, chấp nhận trả giá mọi thứ bạn sẽ gạt bỏ đi tất cả mà ở bên cạnh anh ấy chẳng? Đoàn Uất Liễm không biết những người phụ nữ khác ra sao nhưng cô biết bản thân cô có thể.

“Được, chúng ta cùng nhau bắt đầu”.

Nghiêu Cảnh Hiền mỉm cười, đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ. Cô cho anh cơ hội, anh sẽ cố gắng nắm chặt lấy nó. Con người sống vì hiện tại vì tương lai chứ không phải vì quá khứ. Chuyện đã qua hiển nhiên nên buông bỏ.

“Có phải Bạch Diễm Hoa biết chuyện em đâm chết người không? Vì thế nên cô ta mới làm khó anh?”.

Nghiêu Cảnh Hiền không nói, khẽ gật đầu.

Đoàn Uất Liễm thấy vậy lại càng đau lòng. Hoá ra không phải anh không muốn đối xử thật tốt với cô, chỉ là... Nghiêu phu nhân từng nói với cô Bạch gia có ơn rất lớn với Nghiêu gia, đây có lẽ là lý do từ trước đến nay anh đối với Bạch Diễm Hoa luôn nhường nhịn.

“Lần sau cô ta muốn nói gì cứ để cô ta nói, anh tự mình khiến mình bị thương có phải rất ngốc không?”.

“Phải, vậy ngốc thế này em còn yêu không?”.

“Yêu, rất yêu”.

[...]

Ánh nắng nhẹ buổi chiều chiếu lên gương mặt của Đoàn Uất Liễm, làm nổi bật từng đường nét trên gương mặt xinh xắn ấy. Cô nằm trên thảm cỏ xanh, lấy chân Nghiêu Cảnh Hiền làm gối.

Nghiêu Cảnh Hiền nhờ người chuẩn bị một bộ quần áo khác để cô thay, anh cũng tự tay giúp Đoàn Uất Liễm lau khô tóc. Sau khi hoàn thành xong mọi thứ, Đoàn Uất Liễm đưa anh xuống hoa viên của bệnh viện.

“Cảnh Hiền, em thấy rất chói mắt”.

Nghiêu Cảnh Hiền bật cười, hiểu ý của cô liền đưa bàn tay to lớn chặn đi ánh nắng mặt trời.

“Còn chói mắt không?”.

Anh hỏi khẽ.

“Hết rồi”.

Đoàn Uất Liễm nhìn bầu trời trong xanh điểm chút màu trắng của đám mây, trong lòng cảm thấy yên bình vô cùng, cô tiếp lời.

“Chúng ta có thể mãi như thế này sẽ rất tốt”.

“Phải, như thế này thật tốt. Liễm Nhi, em ở bên cạnh anh có vui vẻ không?”.

“Có”.

“Vậy thì ở nhiều một chút, anh không ngại đâu”.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 43

Đoan Uất Liễm mỉm cười, là nụ cười chất chứa sự vui vẻ, sự hạnh phúc. Bảy năm xa cách, hiện giờ đã có thể trở lại vòng tay ấm áp của anh.

“Được, vậy sẽ bám lấy anh, bám lấy một đời”.

Ánh nắng chiếu lên gương mặt anh tuấn của Nghiêu Cảnh Hiên, làm nổi bật nụ cười rạng rỡ trên gương mặt ấy. Đoan Uất Liễm nằm trên thảm cỏ xanh mướt, lấy chân anh làm gối, cùng anh ngắm nhìn bầu trời xanh vast, thỉnh thoảng còn điểm chút trắng nhẹ của đám mây.

Phải, nếu thời gian có thể dừng lại ở giây phút này sẽ tốt biết mấy. Nghiêu Cảnh Hiên không biết phía trước sẽ xảy ra chuyện gì, không biết anh có thể ở bên cạnh cô mãi không, nhưng trong lòng anh chỉ rõ, một đời một kiếp này anh sống để bảo vệ và yêu thương Đoan Uất Liễm, chết làm ma đi theo cô.

Đoan Uất Liễm khẽ nhìn anh, trong lòng không hiểu sao lại có cảm giác lo sợ. Có người nói những người có tình yêu đều sẽ có cảm giác lo được lo mất. Phải chăng cô cũng giống như bọn họ, lo Nghiêu Cảnh Hiên sẽ rời khỏi vòng tay cô?

[...]

Chẳng mấy chốc vết thương của Nghiêu Cảnh Hiên đã lành lại, bác sĩ nói đã có thể xuất viện, nhưng khi vận động vẫn phải lưu ý một chút. Hơn nữa mấy ngày gần đây Bạch Diễm Hoa tựa như biến mất, đến một chút tin tức cũng không có.

Nghiêu Cảnh Hiên thu xếp đồ đạc, Đoan Uất Liễm cũng chạy xung quanh phòng giúp anh.

“Nghiêu tổng”.

Bối Kiệt bước vào phòng bệnh, nhìn thấy bên trong có cả Đoan Uất Liễm cảm thấy có chút khó xử. Nghiêu Cảnh Hiên dừng tay, nói một tiếng với cô rồi cùng Bối Kiệt ra ngoài.

“Có tin tức của Bạch Diễm Hoa chưa?”.

Nghiêu Cảnh Hiên đưa lưng về phía Bối Kiệt, giọng trầm xuống. Mấy ngày nay anh luôn sống trong bất an vì sự im hơi lặng tiếng đột ngột của Bạch Diễm Hoa, cô ta càng bất động anh lại càng luống cuống.

“Không có. Bạch tiểu thư ngoài trừ đi siêu thị mua sắm, còn lại đều không ra khỏi Bạch gia nữa bước”.

Nghiêu Cảnh Hiên nghe thấy rõ, trong lòng dĩ nhiên đã có tính toán, anh nói.

“Trông chừng cô ta thật kỹ, phải nhớ đừng để cô ta có cơ hội làm bất cứ hành động gì. Muốn làm gì để chặn miệng thì tùy các người nhưng người không thể giết”.

Đây là cơ hội cuối cùng anh cho Bạch Diễm Hoa và cũng là món nợ cuối cùng anh thay Nghiêu gia hoàn trả Bạch gia.

“Nghiêu tổng, Nghiêu phu nhân đã trở lại nước M, bà ấy còn nói chuyện của tập đoàn bà ấy giúp anh trông nom, anh chỉ việc ở bên cạnh Đoan tiểu thư, cuối năm mạng tiểu bảo bối đến gặp bà ấy”.

Nghiêu Cảnh Hiên dờ khóc dờ cười, hiện tại là tháng chín cuối năm đã muốn có cháu nội, nói xem anh làm sao sinh đây?

[...]

Thu dọn xong đồ đạc, Nghiêu Cảnh Hiên đưa Đoan Uất Liễm đến công viên giải trí, à không là Đoan Uất Liễm đưa Nghiêu Cảnh Hiên đến mới đúng. Tuy vết thương của anh đã lành lại nhưng cô vẫn rất cẩn thận đến công việc lái xe cũng giành của anh.

Hai người đứng trước cổng công viên, Đoan Uất Liễm nói.

“Còn nhớ nơi này không?”.

Nghiêu Cảnh Hiên lắc đầu tỏ ý không nhớ nhưng thật chất anh chỉ muốn xem cô có thật sự nhớ hay không, muốn kiểm tra một chút đoạn ký ức ấy có thật sự quay về.

“Đây là nơi đầu tiên chúng ta hẹn hò, em nói là khi học đại học. Và cũng là lần đầu tiên anh chơi tàu lượn siêu tốc, nôn đến xanh mặt”.

Đoan Uất Liễm chủ động khoác lấy tay anh, bắt đầu hỏi tường lại chuyện cũ, quá khứ hạnh phúc biết bao. Nghiêu Cảnh Hiên cười khẽ.

“Vậy sao?”.

Trước mặt hai người xuất hiện một gia đình nhỏ, một người phụ nữ và một người đàn ông cùng nắm tay một đứa trẻ độ khoảng sáu tuổi, vui vẻ bước vào công viên.

Nếu như bảy năm trước...

“Cảnh Hiền, chúng ta sinh một đứa đi”.

“Liễm Nhi”.

Đoan Uất Liễm biết trong đầu anh đã nghĩ gì, anh nghĩ cô vẫn tưởng rằng là anh cho người ép cô phá thai. Nhưng kỳ thực, cô đã rõ sự thật.

“Em biết là Cốt Tư Nặc mới là kẻ đứng sau. Bạc Sơ đã nói cho em”.

“Bạc Sơ?”.

“Là mẹ của Cốt Uất Bảo, người phụ nữ bên cạnh Cốt Tư Nặc”.

Trước khi đến hôn lễ của anh và Bạch Diễm Hoà, cô và Bạc Sơ đã có một cuộc trò chuyện, cô ấy nói cô ấy tình cờ biết được chuyện này cảm thấy chuyện này không nên giấu cô nên mới chạy đi tìm cô.

“Xin lỗi”.

Nghiêu Cảnh Hiền ôm lấy cô, đầu tựa vào vai cô nói một tiếng xin lỗi. Hoá ra Cốt Uất Bảo không phải là con của cô, anh vẫn tưởng cô và Cốt Tư Nặc đã...

Đoan Uất Liễm cũng vòng tay ôm thật chặt lấy anh, mỉm cười.

“Em cũng sai, xin lỗi”.

“Được rồi, đi thôi”.

“Đi đâu?”.

Đoan Uất Liễm cứ tưởng anh dẫn mình vào bên công viên nhưng không, Nghiêu Cảnh Hiền lại dắt cô tới nơi đỗ xe.

“Không phải em muốn sinh một đứa sao? Chúng ta về ‘sinh’”.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Đoan Uất Liễm tỉnh lại đã là sáng sớm của ngày hôm sau. Cô theo bản năng đưa tay ôm lấy cổ Nghiêu Cảnh Hiền, chỉ là phía bên kia đã trống rỗng, thứ còn sót lại cũng là một chút hơi ấm mờ nhạt.

Đoan Uất Liễm rụi mắt, chân trần bước xuống nhà. Mới chỉ đi đến nửa cầu thang mùi thức ăn thơm nức đã xộc thẳng ngay vào khoang mũi, Đoan Uất Liễm cười ngơ ngác, tâm trạng cực kỳ vui vẻ.

Nghiêu Cảnh Hiền một mình ở trong bếp bận rộn, anh làm rất nhiều thứ toàn là thứ cô thích ăn. Hồi vẫn còn học đại học, cô cũng đã từng thử qua tài nghệ nấu nướng của anh, khi ấy dở tệ, hiện tại không thể nói.

Đoan Uất Liễm vẫn còn nhìn theo bóng lưng của Nghiêu Cảnh Hiền, chưa kịp định thần đã bị anh bế vào phòng bếp, cô ngồi trên lòng anh, tư thế này có chút ngượng ngùng.

“Dậy sớm thế?”.

Nghiêu Cảnh Hiền hôn lên trán cô, cười khẽ. Anh vốn định làm xong đồ ăn sáng sẽ lên gọi cô, ai ngờ liếc mắt đã nhìn thấy Đoan Uất Liễm đứng ngơ ngẩn trên cầu thang, ánh mắt cũng hướng về phía anh.

“Ừ”.

“Tối qua có lẽ em không mệt thế nên hôm nay mới dậy sớm như vậy. Tối nay có lẽ phải tăng cường một chút”.

Đoan Uất Liễm phải mất mấy giây mới có thể nghe hiểu, gương mặt cô đỏ bừng, đưa tay đánh nhẹ Nghiêu Cảnh Hiền một cái, khẽ quát.

“Vô si”.

Nghiêu Cảnh Hiền bắt lấy bàn tay cô, đem mười đầu ngón tay của mình đan thật chặt vào bàn tay ấy.

“ Có sức đánh người, hay chúng ta lên phòng ‘đánh’ một hiệp “.

Anh vừa nói vừa bế Đoan Uất Liễm đứng dậy định toan đi lên phòng khiến Đoan Uất Liễm lo sợ đến mức sức mặt nhợt nhạt, cô túm lấy áo anh, lắc nhẹ.

“ Đừng. Em vẫn đau ”.

Nghiêu Cảnh Hiền nghe cô nói thì cười lớn một tiếng vui vẻ, rồi lại ngồi xuống.

“ Ăn sáng ”.

“ Ăn thế nào? ”.

Cô hiện tại vẫn ngồi trên đùi Nghiêu Cảnh Hiền, nếu như với tư thế này mà ăn chắc chắn sẽ chạm đến vật kia, mà một khi chạm đến mạng cô chắc không cần giữ nữa.

“ Anh dứt em ăn ”.

“ ... ”.

Ăn sáng xong, Đoan Uất Liễm tranh phần rửa bát, Nghiêu Cảnh Hiền cũng không có ý ngăn cản. Cô dọn dẹp bát đĩa, anh đứng phía sau nhìn cô. Cuộc sống như vậy thật tốt biết mấy.

Nghiêu Cảnh Hiền đột nhiên vòng tay từ phía sau ôm thật chặt lấy Đoan Uất Liễm, đầu tựa lên vai cô, thủ thi.

“ Chiều nay anh có hẹn với khách hàng. Sẽ về muộn một chút. Thức ăn anh đã chuẩn bị sẵn, nếu em đói có thể hâm nóng lại, hoặc không thích anh sẽ đặt chỗ cho em ra ngoài ăn ”.

“ Không cần, em đợi anh về rồi hai chúng ta cùng nhau ăn tối ”.

“ Được ”.

[...]

Vốn định về cùng ăn tối với Đoan Uất Liễm nhưng cuộc gặp mặt này lại kéo dài thời gian, kéo đến tận mười giờ đêm.

Anh đặt chân vào Nghiêu gia liền nhìn thấy Đoan Uất Liễm nằm trên ghế sofa trong phòng khách, có lẽ là chờ anh quá lâu nên đã ngủ thiếp đi.

Nghiêu Cảnh Hiền định bế cô lên phòng ngủ, ai ngờ Đoan Uất Liễm đã tỉnh. Cô ngồi dậy, tựa lưng ra phía sau, giọng nói có phần oán trách.

“ Anh về muộn quá ”.

“ Xin lỗi. Em đã ăn chưa? ”.

“ Chưa ăn ”.

“ Liễm Nhi, em phạt anh đi ”.

Nghiêu Cảnh Hiền nghe cô nói lòng vừa đau lại vừa vui vẻ, anh nắm lấy tay cô, nói rất chân thành.

“ Phạt gì? ”.

“ Phạt anh mười lần hôn em, mỗi một lần hôn đều phải nói anh yêu em ”.

Đoan Uất Liễm còn chưa kịp phản ứng, Nghiêu Cảnh Hiền đã cúi xuống ngậm lấy môi cô. Khoang miệng anh có mùi rượu nhẹ hoà cùng với mùi hương thanh mát của Đoan Uất Liễm.

“ Anh yêu em ”.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Đoan Uất Liễm còn chưa kịp nói gì Nghiêu Cảnh Hiên đã nhanh như chớp, ngậm lấy cánh môi cô, hôn liên tiếp đúng như lời anh nói, mười lần, mỗi lần đều có một câu anh yêu em. Nhưng Đoan Uất Liễm căn bản nghe không rõ câu nói ấy, cô bị anh hôn đến thần trí trở nên mờ ảo, không rõ ràng. Đến khi định thần lại, người đã đưa Nghiêu Cảnh Hiên bế lên phòng ngủ, đặt lên giường lớn.

“Nghiêu Cảnh Hiên, anh muốn làm gì? ”.

Đoan Uất Liễm hoảng hốt nhìn người đàn ông đang nằm trên người mình. Ngày hôm qua cô thực sự bị anh ‘hành hạ’ đến không ngóc nổi đầu lên, hiện tại... cực kỳ phản kháng.

“Anh không giữ lời hứa với em là sai, thế nên anh nguyện dùng thân thể này để chuộc lỗi ”.

Nghiêu Cảnh Hiên nương theo ánh đèn màu vàng nhạt nhìn Đoan Uất Liễm. Anh đưa tay vuốt ve gương mặt cô, cười rạng rỡ. Đoan Uất Liễm là của anh, là của một mình anh!

“Không... Không cần. Em tha thứ cho anh rồi, em không giận ”.

Đoan Uất Liễm vội vàng từ chối, cái ý tốt này cô nhận không nổi. Bản thân Đoan Uất Liễm cô còn muốn sáng mai có thể xuống giường!

“Phải nhận, đây là tấm lòng của anh ”.

Nghiêu Cảnh Hiên không có liêm sỉ cười một tiếng, ngay trước mặt Đoan Uất Liễm đem chiếc áo sơ mi màu trắng quăng xuống đất, lồng ngực vững chắc cũng nhanh chóng lộ ra ngoài.

“Liễm Nhi, anh nhất định sẽ đổi tôi với em ”.

Đoan Uất Liễm mặt đỏ bừng, chẳng biết nên nói gì để đáp lại anh. Dục vọng của người đàn ông này quá lớn rồi, điên cuồng ham muốn.

...

“Nghiêu Cảnh Hiên, anh nhẹ một chút không được à? Đau chết em rồi ”.

“Được... Được... Nhẹ một chút ”.

[...]

Bệnh viện.

Mới sáng sớm vị bác sĩ từng trị liệu chứng tâm thần phân liệt của Đoan Uất Liễm đã gọi điện cho anh, nói anh đến gặp ông ta một chút, ông ta có chuyện cần nói, là chuyện liên quan đến bệnh tình của cô.

“Bác sĩ có điều muốn nói với tôi? ”.

“Tôi nghe nói Đoan tiểu thư đã khôi phục toàn bộ ký ức ”.

Vị bác sĩ kia nhìn Nghiêu Cảnh Hiên chậm chậm nói. Mà lời kia vừa thốt ra Nghiêu Cảnh Hiên lập tức có phản ứng, anh nhìn bác sĩ cảnh giác nói.

“Sao ông biết? ”.

Chuyện cô nhớ lại anh chưa từng nói qua cho bác sĩ nghe.

Vị bác sĩ kia không hề thay đổi nét mặt, lại nhớ đến người phụ nữ đem chuyện của Đoan tiểu thư kể một lượt cho ông ta nghe đã dằn không được tiết lộ danh tính.

“Chuyện vì sao tôi biết anh cũng không nên quan tâm ”.

Nghiêu Cảnh Hiên không hỏi nữa. Anh biết một khi đã cố gắng giấu giếm dù có cố chấp hỏi đến đâu cũng không moi nổi tin tức. Nếu đã vậy đương nhiên không cần lãng phí công sức.

“Trước đó, Đoan tiểu thư mất chứng tâm thần phân liệt, để chữa trị anh lựa chọn xóa đi đoạn ký ức khiến cô ấy tổn thương. Nhưng hiện tại cô ấy đã nhớ lại rồi, mối nguy hiểm lại xuất hiện ”.

Sắc mặt Nghiêu Cảnh Hiên trở nên nghiêm túc, trong lòng bồn chồn lo lắng không yên. Ý bác sĩ nói cô vẫn có khả năng một lần nữa mắc chứng tâm thần phân liệt ư?

“Ông nói rõ ra ”.

Nghiều Cảnh Hiền cuồng quýt, quát lớn.

“Đoan tiểu thư nhớ lại đoạn ký ức mà bản thân bị tổn thương nhiều nhất. Nếu cô ấy nghĩ thông suốt, mọi chuyện sẽ không sao hết. Còn nếu như cô ấy không nghĩ thông suốt, nhân cách thứ hai có thể xuất hiện, hoặc là nhân cách ấy một thời gian sau mới trở lại hoặc là đã trở lại. Tôi muốn nhắc nhở anh cẩn thận. Nếu bệnh tình tái phát lần nữa sẽ không đơn giản đâu, bởi vì lần này cô ấy đã học được cách che giấu nhân cách mới”

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Nghiều Cảnh Hiền trở về Đoan Uất Liễm vẫn còn đang ngủ, có lẽ đêm hôm qua anh thật sự đã làm cô mệt.

Đoan Uất Liễm ngủ rất say, say đến mức khi anh bước vào phòng, tiếng động rất lớn cũng chẳng làm ảnh hưởng tới cô. Nghiều Cảnh Hiền không dám ngồi lên giường đánh kéo ghế từ bàn trang điểm tới, kê sát giường rồi ngồi xuống, yên lặng ngắm nhìn Đoan Uất Liễm.

Anh hiểu những lời bác sĩ nói, cũng đã tìm hiểu qua về việc căn bệnh này có thể tái phát hay không, nhưng kết quả nhận lại là có thể, hơn nữa tỉ lệ không phải là ở mức độ thấp.

Chứng tâm thần phân liệt này không đơn giản, một khi nhân cách thứ hai xuất hiện mà không kịp thời khống chế các nhân cách tiếp theo, thứ ba, thứ tư,... cũng sẽ lần lượt xuất hiện. Nhưng lần này bác sĩ lại nói, tình trạng tái phát so với việc bị lần đầu còn nguy hiểm gấp trăm lần bởi mới bị lần đầu nhân cách mới xuất hiện có thể nhìn thấy rõ ràng, còn khi bệnh tái phát trở lại, nhân cách mới sẽ được nhân cách chính thống ngự trang giấu đi.

Nghiều Cảnh Hiền lo lắng đến mức gương mặt trắng bệch, cả người không còn thấy một chút sức sống. Cái anh sợ nhất hiện giờ chính là cô không nghĩ thông suốt...

Đoan Uất Liễm đã trải qua quá nhiều chuyện bi thương, vốn mọi ký ức đau khổ ấy đã được anh và Cốt Tư Nặc xóa đi nhưng chỉ đáng tiếc ông trời không đồng ý. Một lần nữa muốn cô phải tự dày vò chính mình.

Nghiều Cảnh Hiền chẳng biết từ khi nào một giọt nước mắt nóng hổi đã rơi xuống, lăn dài trên má trái của anh.

Dù lần này bệnh của cô thật sự tái phát, anh vẫn sẽ ở bên cạnh cô. Bởi anh từng hứa với chính mình một đời sau này sẽ không bỏ Đoan Uất Liễm, sống để bảo vệ cô, để khiến cô hạnh phúc, chết sẽ làm ma đi theo cô.

Nghiều Cảnh Hiền vốn muốn xuống nhà chuẩn bị đồ ăn sáng, điện thoại liền có tin nhắn. Anh nhú mày, xem xong liền viết một lá thư thông báo mình ra ngoài cho Đoan Uất Liễm để cô bớt lo lắng.

[...]

Quán cà phê X.

“Anh đến rồi”.

Bạch Diễm Hoa nhìn thấy Nghiều Cảnh Hiền đến, cười rạng rỡ một tiếng. Chỉ vài ngày không gặp, cô ta trông tiều tụy vô cùng, tựa như một cái xác chết không hồn.

Nghiều Cảnh Hiền không nói gì, ngồi xuống đối diện cô ta.

“Anh muốn uống gì để em gọi?”.

Vừa nói Bạch Diễm Hoa liền đẩy menu đến trước mặt Nghiều Cảnh Hiền, nhưng anh lại từ chối, còn nói không muốn gọi đồ.

“Em gọi anh ra đây có việc gì?”.

“Chắc anh cũng đã gặp qua bác sĩ rồi, anh gọi anh ra đây là muốn anh rời khỏi Đoan Uất Liễm. Anh ở bên cạnh cô ta quá nguy hiểm rồi”.

“Tình trạng của Liễm Nhi là em nói?”.

“Phải”.

Nhận được câu trả lời Nghiều Cảnh Hiền chỉ cười một tiếng. Anh quả nhiên đoán không sai người đứng sau chuyện này là Bạch Diễm Hoa. Vốn còn định sai người đi điều tra cho chắc chắn, nếu là phải anh sẽ đi gặp trực tiếp cô ta nói rõ mọi chuyện ai ngờ chưa cần anh ra tay cô ta đã tự mình tìm đến.

“ Chuyện của anh và Liễm Nhi em đừng quan tâm. Bạch Diễm Hoà, đây là lời cảnh cáo ”.

“ Nhưng anh ở cạnh cô ta sẽ gặp nguy hiểm ”.

Bạch Diễm Hoà kích động vô cùng, cô ta đập mạnh tay xuống bàn, quát lớn.

Hiên của cô ta thay đổi rồi... Thật sự thay đổi. Chỉ vì một con đàn bà mắc chứng tâm thần phân liệt mà năm lần bảy lượt cảnh cáo cô ta. Vì sao? Vì sao chứ? Cô ta chỉ là muốn tốt cho anh!

“ Có nguy hiểm hay không là chuyện của anh. Bạch Diễm Hoà, em nghe cho rõ anh và em là chuyện không thể nào. Nếu như có chết anh vẫn lựa chọn ở bên cạnh cô ấy. Em đừng có vì thế mà động đến Đoan Uất Liễm... Đừng động đến giới hạn của anh ”.

Dứt lời Nghiêu Cảnh Hiên chẳng hề nể nang rời đi để Bạch Diễm Hoà một mình ngồi ở đó ôm nỗi uất hận.

[...]

Đoan Uất Liễm vừa tỉnh dậy liền cố gắng lết tấm thân đau gĩa rời vào nhà vệ sinh làm vệ sinh cá nhân. Cô nhìn mình trong gương, rõ ràng nơi đáy mắt kia một giây trước vẫn còn vẻ ngái ngủ, thế nhưng một giây sau, thứ hiện rõ ở đáy mắt ấy lại là sự tức giận, là hận thù.

Đoan Uất Liễm cuộn chặt tay, dấm mạnh lên mặt gương khiến gương nứt ra, từng mảnh thủy tinh rơi xuống nền đất. Mu bàn tay cũng vì thế mà rớm máu.

“ Nghiêu Cảnh Hiên! Anh nên đi chết đi ”.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Màn đêm phủ xuống, ngay ở giữa trung tâm thành phố diễn ra khung cảnh cực kỳ nhộn nhịp. Vì hiện giờ là cuối tuần nên có rất nhiều chương trình ca nhạc được tổ chức.

Đây là lần đầu tiên Nghiêu Cảnh Hiên đến một nơi đông người như thế này, hoà vào dòng người cùng với Đoan Uất Liễm, người phụ nữ anh yêu. Cô đi bên cạnh anh, nắm chặt lấy cánh tay anh vì chỉ cần buông lỏng một chút hai người sẽ lạc mất nhau.

“ Cảnh Hiên, anh có thấy người đàn ông đang ngồi ôm ghi - ta và hát không? Đẹp trai nhỉ? ”.

Đoan Uất Liễm chỉ tay về hướng trước mặt, nơi người đàn ông lạ mặt kia đang bắt đầu cất những tiếng hát đầu tiên. Nghiêu Cảnh Hiên cũng nhìn theo, rồi lại nhìn nét mặt cô, nét mặt có biết bao ngưỡng mộ, cảm thán.

Anh kéo cô đi xuyên qua đám người, đến trước mặt người ấy hỏi có thể mượn cây đàn ghi - ta kia một lúc không, người kia có lẽ nhìn thấy Đoan Uất Liễm đứng phía sau anh nên hiểu ý liền gật đầu, nhường chỗ.

Nghiêu Cảnh Hiên ngồi xuống, ôm lấy cây đàn, bắt đầu hát. Kỳ thực anh vì Đoan Uất Liễm, vì hình ảnh của ngày hôm nay đã bỏ chút thời gian để tập cái thứ này.

Nghiêu Cảnh Hiên vừa hát tiếng hát đầu tiên, đã thu hút không biết bao nhiêu người đến xem. Giọng anh trầm thấp, lại ấm áp khiến lòng Đoan Uất Liễm chẳng mấy chốc đã tan chảy.

“ Lời hứa với người đầu đã thực hiện được

Nào sợ núi sông cách trở

Không tính là xa xôi

Sẽ đến bên cạnh người

Ở bên kia đại dương

Có hoa nở hoa tàn như vậy chẳng

Muốn đưa người đi ngắm hình ảnh ấy

Nếu như mọi lời hứa hẹn đều có thể thực hiện

Có thể nào voi bớt nhớ thương

Để tôi

Gần người thêm chút nữa

Ánh sao trên mặt biển

Cũng có thể thấp sáng đem đen

Muốn đưa người đi ngắm hình ảnh ấy

Sự cố chấp của tôi dành cho người đều hóa thành đôi cánh

Bay qua mùa hạ nóng rực

Và mùa đông giá lạnh

Tôi một khi đã nói yêu rồi, thì sẽ không buông tay

Có kiên cường chống chọi

Cũng có thể điên cuồng

Cho dù thế giới này như thế nào

Tôi muốn cho người đôi cánh của mình”. (*)

“ Thế nào có phải cũng rất đẹp trai không? ”.

Nghiêu Cảnh Hiên nhìn cô, nụ cười rạng rỡ đọng lại nơi khoé môi. Thấy cô vui là được rồi.

“ Phải ”.

Đoan Uất Liễm cũng cười. Kỳ thực khi thấy Nghiêu Cảnh Hiên vừa đàn lại vừa hát cô có chút kinh ngạc. Một người đàn ông thường ngày bận rộn như anh không ngờ cũng có thời gian để học mấy thứ này.

“ Cảnh Hiên, anh thật giỏi ”.

Nghiêu Cảnh Hiên hoàn trả lại cây đàn cho người kia, cũng cúi đầu nói một tiếng cảm ơn. Rồi anh lại nhìn Đoan Uất Liễm, đem bàn tay nhỏ nhắn của cô đặt vào trong bàn tay to lớn của chính mình.

“ Liễm Nhi, chỉ cần là thứ em thích, anh đều biết, đều sẽ làm cho em ”.

Dù cho chứng tâm thần phân liệt kia có thật sự tái phát, anh cũng sẽ ở bên cạnh cô. Dù cho hiện tại nhân cách thứ hai đã xuất hiện, anh vẫn lựa chọn cùng cô đối mặt.

Nghiêu Cảnh Hiên và Đoan Uất Liễm rời đi trong sự ngỡ ngàng của biết bao nhiêu người. Vừa thoát khỏi đám đông, ánh mắt Đoan Uất Liễm loé lên một tia hận ý, cô lấy con dao gấp đã được để sẵn trong túi xách, một nhát đâm thẳng vào người Nghiêu Cảnh Hiên.

Anh sững sờ, cúi đầu nhìn vùng bụng đã bắt đầu chảy máu, lại ngẩng đầu lên nhìn Đoan Uất Liễm. Cô của bây giờ thật khác!

“ Anh nên chết đi ”.

Đoan Uất Liễm hét lên, ánh mắt nhìn anh đầy căm hận. Toàn bộ những người có mặt tại trung tâm thành phố đều bị hành động của hai người làm cho sững sờ.

“ Liễm Nhi ”.

Nghiêu Cảnh Hiên đưa tay bịt chặn miệng vết thương ngăn cho máu chảy, anh nín đau gọi tên cô.

Một giây kế tiếp, Đoan Uất Liễm đột nhiên ôm lấy đầu, ngồi thụp xuống, hét lên.

“ Cảnh Hiên, chạy đi. Nghiêu Cảnh Hiên, anh chạy đi ”.

“ Mày cút, cút đi! Mày không phải là tao, mày không được làm hại anh ấy ”.

“Cảnh Hiền, không phải... Em không có làm hại anh”.

Nghiêu Cảnh Hiền đau lòng nhìn cô, Đoan Uất Liễm hiện tại đang phải tự mình đấu tranh với nhân cách thứ hai. Lời bác sĩ nói không sai, bệnh tái phát lại còn nghiêm trọng hơn so với lần đầu. Nhân cách thứ hai này có lẽ đã ẩn giấu trong người cô rất lâu.

Nghiêu Cảnh Hiền không quản nhiều thứ, chẳng quan tâm đến vết thương vẫn chảy máu ròng ròng, anh muốn ôm lấy cô nhưng lại bị Đoan Uất Liễm dùng lực đẩy ra.

Cô vẫn ngồi xồm xuống, tay ôm lấy đầu mình, nỗ lực khống chế.

“Chạy đi. Chạy đi”.

“Mày bị ngu sao? Nghiêu Cảnh Hiền đã khiến mày tổn thương, đã khiến mày thân bại danh liệt. Mày không được bảo vệ bản thân”.

“Đừng, đừng làm hại anh ấy”.

“Cảnh Hiền, mau chạy đi, em sắp không khống chế nổi nữa...”.

(*) Bài hát « Ở bên cạnh người » - Hồ Sa Sa

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Đoan Uất Liễm cứ hét lớn, điên cuồng mà hét lớn. Chính bản thân cô cũng không hiểu tại sao lại xuất hiện như cách thứ hai. Cô chưa từng nghĩ đến việc sẽ khiến Nghiêu Cảnh Hiền bị thương, chứ đừng nói đến việc muốn giết chết anh. Nhưng nhân cách thứ hai, thứ cô không ngờ tới lại luôn làm điều trái ngược cô.

Nghiêu Cảnh Hiền bị cô dùng lực đẩy ra xa, cả người va chạm mạnh với nền đất, lại đụng trúng vết thương nên đau đớn vô cùng. Anh hít một ngụm khí lạnh, gồng mình đi đến chỗ Đoan Uất Liễm, đánh thật mạnh vào gáy cô.

Đoan Uất Liễm ngất đi, tầm mắt Nghiêu Cảnh Hiền cũng trở nên mờ dần, chỉ thoáng chốc trước mắt đã là một mảng đen vô tận.

[...]

“Liễm Nhi.. Liễm Nhi”.

Nghiêu Cảnh Hiền vốn đang nằm trên giường lớn, đột nhiên hét tên của Đoan Uất Liễm, chất giọng đau đớn, lại kèm theo lo lắng.

Anh bật dậy, xung quanh rất quen thuộc. Đây không phải là phòng ngủ chính của Nghiêu gia sao?

“Nghiêu tổng, anh tỉnh lại rồi”.

Nghiêu Cảnh Hiền vẫn còn đang cố gắng khiến bản thân tỉnh táo, Bối Kiệt đã tới trước mặt anh, đưa cho anh một cốc nước vẫn còn bốc khói nghi ngút.

Anh nhận lấy, nhưng không uống ngay mà để sưỡi ấm đôi bàn tay lạnh giá.

“Cô ấy đâu?”.

Chuyện xảy ra ở trung tâm thành phố ngày hôm nay quả thực đã dọa chết anh. Anh không trách cô làm anh bị thương, nhưng anh chỉ sợ cô tự trách chính mình. Lỗi không phải do cô, người khiến cô nghĩ không thông suốt từ đầu đến cuối là anh.

Bối Kiệt đáp.

“Đoan tiểu thư nằm ở giường bên cạnh. Bác sĩ đã tiêm cho Đoan tiểu thư một liều thuốc an thần để duy trì giấc ngủ, hơn nữa bác sĩ còn đang đợi anh tỉnh lại để thảo luận vấn đề trị bệnh”.

Nghiêu Cảnh Hiền gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

“Chuyện bên phía trung tâm thành phố, xử lý sao rồi?”.

“Toàn bộ tin tức đã được phong toả, phía bên truyền thông tôi đã cho người xử lý”.

Với bệnh tình hiện tại của Đoàn Uất Liễm nếu bị dư luận công kích, chắc chắn sẽ trở nên nặng hơn. Thế nên, anh phải bảo vệ cô thật chu toàn.

“Cậu ra ngoài được rồi, gọi bác sĩ vào đây. Kể từ sau đổi cách xưng hô thành ‘thiếu phu nhân’ ”.

“Vâng”.

Bối Kiệt ra ngoài rồi, Nghiêu Cảnh Hiền quay đầu nhìn Đoàn Uất Liễm đang nằm đối diện anh, trái tim tựa như bị treo trên không trung, lơ lửng không yên. Chẳng biết từ khi nào giường trong phòng ngủ đã được đổi thành hai giường đơn.

Mấy giây sau, vị bác sĩ kia liền bước vào phòng bệnh, ông ta nói.

“Với tình trạng của thiếu phu nhân hiện giờ phải chữa trị gấp. Nhân cách thứ hai đã bộc phát mạnh mẽ, nếu còn chần chừ không trị liệu, nhân cách thứ nhất hay còn là nhân cách chính thống sẽ biến mất và khi ấy nhân cách thứ hai sẽ là nhân cách chủ đạo”.

Nghiêu Cảnh Hiền trầm ngâm, kỳ thực chuyện này anh đã tìm hiểu qua. Có những người đã bị nhân cách thứ hai khống chế, nhân cách đầu tiên biến mất hoàn toàn. Anh không muốn Liễm Nhi của anh như thế!

“Vậy phương pháp trị liệu là gì?”.

“Đưa cô ấy tới bệnh viện tâm thần”.

“Tôi cần suy nghĩ”.

Bệnh viện tâm thần là nơi như thế nào? Là nơi dành cho người sống sao? Anh không dám, thật sự không dám đưa cô tới đó. Liễm Nhi của anh đến nơi đó chắc chắn sẽ phải chịu khổ, anh không nhẫn tâm.

Nghiêu Cảnh Hiền vừa dứt lời, cửa phòng liền bị đẩy ra. Bạch Diễm Hoà bước vào, quát lên.

“Anh còn chần chừ cái gì? Chần chừ đến khi cô ta giết anh giống như cái cách cô ta giết chính bố đẻ của mình - Đoàn Thiệu Niên ư?”.

“Hiên, em nói anh biết anh lập tức làm theo lời bác sĩ nói đưa cô ta vào bệnh viện tâm thần, nếu không một ngày nào đó anh cũng giống ông già họ Đoàn trên ngay dưới đầu xe”.

Bạch Diễm Hoà vừa dứt lời, Đoàn Uất Liễm chậm rãi mở mắt, một giọt nước mắt nóng hổi khê khàng rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tim Lại Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

“Đủ rồi”.

Nghiêu Cảnh Hiền hét lớn, anh không cho phép người khác ngay trước mặt anh công kích Đoàn Uất Liễm. Phải, cô là người gây ra tai nạn, là người sai. Nếu đã sai vậy anh giúp cô sửa lại được rồi, người khác có quyền gì nói?

“Hiên...”.

Bạch Diễm Hoà uất ức vô cùng. Kể từ khi Đoàn Uất Liễm trở về lần nào Nghiêu Cảnh Hiền nói chuyện với cô ta cũng là dùng ngữ khí phẫn nộ, tức giận. Cô ta sai sao? Cô ta nói anh đưa Đoàn Uất Liễm vào bệnh viện tâm thần là sai ư? Không hề!

“Bối Kiệt, dẫn người ra ngoài, bắt đầu từ bây giờ cấm bước vào cửa Nghiêu gia”.

Nghiêu Cảnh Hiền vừa dứt lời, Bối Kiệt và hai người đàn ông đã xuất hiện. Hai người kia mỗi người túm lấy một cánh tay của Bạch Diễm Hoà, không thương hoa tiếc ngọc kéo cô ta ra ngoài.

Bạch Diễm Hoà đi rồi, Bối Kiệt khi hoàn thành nhiệm vụ cũng chẳng còn lý do gì để lưu lại, hiện tại trong phòng chỉ còn lại Nghiêu Cảnh Hiền và Đoàn Uất Liễm.

Anh đi tới chỗ cô, nắm lấy đôi bàn tay của cô, dường như cô mơ thấy ác mộng mà cả người cứ run rẩy, nhưng anh không biết cô vốn dĩ đã tỉnh, đoạn hội thoại kia cô cũng đã nghe thấy, run rẩy là vì khóc, vì đau.

“Liễm Nhi, sẽ ổn thôi. Có anh đây, mọi chuyện đều sẽ ổn thôi”.

Lời kia lọt vào tai Đoàn Uất Liễm cô thiếu chút nữa không cảm cự mà ôm lấy anh. Người đàn ông này vì cô mà phụ trách nhiều thứ như thế, người đàn ông này một lòng yêu cô.

Nghiêu Cảnh Hiền chỉnh lại chăn cho cô, đứng dậy rời khỏi Nghiêu gia ngay trong đêm, ngay khi vết thương vẫn còn chưa lành.

[...]

Cốt gia.

“Nghiêu tổng nửa đêm nửa hôm chạy tới Cốt gia là có chuyện gì? Cãi nhau với cô ấy rồi?”.

Cốt Tư Nặc giọng cười một tiếng. Trên người hắn bây giờ chỉ khoác một chiếc áo tắm mỏng tanh, bên trong để trần.

“Cô ấy xảy ra chuyện rồi”.

Bàn tay đang rót rượu của Cốt Tư Nặc khẽ khựng lại. Hắn lựa chọn buông tay Đoàn Uất Liễm, lựa chọn trở về bên cạnh Bạc Sơ và Cốt Uất Bảo là cho cô một cơ hội được ở cạnh Nghiêu Cảnh Hiền.

Nhưng đến thực tại là hắn sai sao?

Nghiêu Cảnh Hiền tiếp tục nói tiếp.

“Chúng ta tâm thần phân liệt lại tái phát. Hiện giờ nhân cách thứ hai rất nguy hiểm, nó càng ngày càng trở nên mạnh mẽ nếu không kịp thời chữa trị ắt sẽ thay thế nhân cách chính thống”.

“Anh muốn tôi làm gì?”.

“Cùng tôi đi tìm bác sĩ giỏi để chữa cho cô ấy. Họ nói phải đưa cô ấy đến bệnh viện tâm thần nhưng tôi không muốn”.

Cốt Tư Nặc gật đầu, tỏ ý đã hiểu. Hắn và Nghiêu Cảnh Hiền không khác gì nhau đều không mong sẽ phải tận tay đưa cô vào bệnh viện tâm thần, cái nơi ấy căn bản đâu phải là nơi dành cho người sống, cái nơi ấy có biết bao nhiêu người vì điên cuồng mà chết đi.

“Được. Nhưng tôi có một câu hỏi”.

“Anh nói”.

“Đoạn Thiệu Niên là do anh hay do cô ấy?”.

Biết rằng lời của Bạch Diễm Hoa không hoàn toàn đáng tin nhưng trong lòng Cốt Tư Nặc vẫn luôn ngập tràn thắc mắc. Nếu thật sự là Nghiêu Cảnh Hiền giết chết, Bạch Diễm Hoa cũng không vì thế mà quá oán hận Đoàn Uất Liễm. Nhưng nếu là Đoàn Uất Liễm làm, Nghiêu Cảnh Hiền giúp Đoàn Uất Liễm che giấu thì lại là chuyện khác.

“Cô ấy”.

Lần này Nghiêu Cảnh Hiền không che giấu nữa, trả lời thẳng thắn. Anh hiện tại muốn nhờ thế lực của Cốt Tư Nặc thế nên cũng phải biểu đạt chút thành ý, hơn nữa Cốt Tư Nặc yêu cô như vậy sẽ không dùng chuyện này để tổn hại cô.

[...]

Sáng sớm, Đoàn Uất Liễm đã rời khỏi Nghiêu gia, đi tới nghĩa trang, nơi chôn cất ba ruột của cô, Đoạn Thiệu Niên.

Cô đứng trước mộ của ông, nước mắt rơi lã chã.

Khi cô hỏi cô đã đâm phải ai, Nghiêu Cảnh Hiền lại luống cuống, tìm mọi cách để lấp liếm cho qua hoá ra là vì cô đâm chính ba ruột của mình.

Khi ba mất, cô còn oán trách người gây ra tai nạn, nhưng thực tế thì sao hung thủ thật sự lại là cô.

Bản thân cô biết rõ Nghiêu Cảnh Hiền giấu cô chuyện này là muốn tốt cho cô, nhưng anh lấy đầu tư cách để làm thế? Cô có quyền biết, có quyền tự trách bản thân, có quyền hận chính mình.

Năm cô mười tuổi đã mất mẹ, trong nhà chỉ còn lại hai cha con. Là ba cô một mình nuôi lớn cô nên người. Nhưng nực cười thay chính cô lại là người tiễn đưa ông về với đất mẹ.

Đoàn Uất Liễm quỳ rạp xuống đất, dập đầu không biết bao nhiêu cái, đến khi máu chảy xuống vẫn không ngừng.

“Ba, con gái ngu xuẩn, con gái bất hiếu!”.

[...]

Nghiêu gia.

Nghiêu Cảnh Hiên trở về Đoàn Uất đã đứng trước cửa đợi anh. Khắp nơi đều nồng nặc mùi dầu, anh sừng sốt, trong lòng bất an.

“Cảnh Hiên, đừng bước nữa, nếu anh bước một bước em sẽ châm lửa thật đấy”.

Nghiêu Cảnh Hiên đứng bất động. Anh cảm thấy tâm trạng của cô có chút bất ổn.

“Đừng nói gì cả, hãy nghe em nói”.

“Cảnh Hiên, em yêu anh, yêu anh. Muốn một đời này ở bên cạnh anh nhưng không thể nữa rồi. Em phải chuộc lỗi, chuộc lỗi với người ba nơi tuổi vàng”.

“Đợi anh tại nơi này là muốn nói lời chào tạm biệt anh. Em muốn đứng tại đây chuộc lỗi một phần muốn đem ký ức đẹp đẽ nhất tại ngôi biệt thự này được chung sống cùng anh đem theo. Cảnh Hiên, yêu anh!”.

Dứt lời, Đoàn Uất Liễm liền châm lửa.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Lại Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Phía bên ngoài đã bắt đầu bốc cháy nghi ngút, lửa nhanh chóng lan toả vào bên trong, nhưng Đoàn Uất Liễm dường như không có đáng sợ hãi, cô chậm rãi tiến sâu vào Nghiêu gia mặc kệ ngọn lửa như con thú khổng lồ đang khát khao muốn nuốt chửng cả ngôi biệt thự.

Đáng lẽ cô nên làm thế này sớm hơn, nên tự thiêu chính mình để chuộc lỗi với người ba nơi chín suối. Cô không đáng làm con của ông, không đáng làm con của người đàn ông tên Đoàn Thiệu Niên người người tung hô. Ba cô giỏi như vậy, một tay nuôi dạy cô, một tay gây dựng Đoàn thị phát triển lớn mạnh. Nhưng hiện tại Đoàn thị chẳng còn là Đoàn thị nữa, ba cô mất, Đoàn thị đối diện với nguy cơ phá sản, tồn thất lên tới gần trăm tỷ đồng, nếu không phải Nghiêu Cảnh Hiên đưa tay giúp, cuộc sống của cô cũng không dễ dàng gì.

Cả cuộc đời của Đoàn Uất Liễm cô nợ hai người đàn ông, một là người sinh ra cô, nuôi nấng cô, một là người cô yêu thương nhất.

Lửa ngày một lớn, nhiệt độ trong biệt thự cũng đã trở nên nóng hơn, khói đen nghi ngút, Đoàn Uất Liễm bắt đầu cảm thấy hít thở khó khăn. Luồng khói đen kia nuốt trọn lấy không khí.

Nền đá cẩm thạch nóng ran, Đoàn Uất Liễm bước một bước, đôi bàn chân nóng tựa bị thiêu đốt, nhưng cô vẫn mặc kệ bình tĩnh bước lên phòng ngủ chính.

Kỳ thực, căn phòng này vẫn treo tấm ảnh cưới bảy năm trước của cô và Nghiêu Cảnh Hiên, nhưng hiện tại cô mới để ý. Thoáng chốc, thời gian giống như có cánh mà bay, nhanh như vậy đã được bảy năm rồi. Bảy năm lúc chia ly lúc tái hợp nhưng trái tim cô chưa từng quên anh, trong trái tim ấy Nghiêu Cảnh Hiên vẫn là thứ trụ vững chắc nhất.

Đoàn Uất Liễm đưa tay vuốt ve gương mặt của anh trên tấm ảnh. Cô không khóc bởi vì cảm thấy bản thân không xứng đáng.

Cô từng oán, từng hận Nghiêu Cảnh Hiên vì sao đối xử với cô nhẫn tâm, vì sao lại đem lòng yêu Bạch Diễm Hoà. Hoá ra người nhẫn tâm từ trước đến nay lại là cô. Nếu cô không gây ra tai nạn, anh cũng không bị bức đến đường cùng.

"Cảnh Hiên, em yêu anh, yêu anh thật đấy".

Nếu ông trời cho phép cô ngược về quá khứ cô nhất định sẽ bám riết anh, mặc kệ anh chán ghét hay không cô vẫn sẽ nói một câu em yêu anh. Giờ muộn rồi, hối hận cũng không có ích.

Nghiêu Cảnh Hiên bị hành động của cô làm cho bất ngờ, thất thần một lúc lâu. Trong đầu như có quả bom phát nổ, bùng một tiếng. Anh chỉ biết, chuyện của ba cô giấu không nổi nữa. Thế nên Liễm Nhi của anh mới thế này, vì muốn chuộc lỗi mà tự thiêu sống chính mình.

Bối Kiệt cũng kịp thời chạy đến, Nghiêu Cảnh Hiên bảo anh ta gọi cứu hoả, còn mình thì vòng ra sau biệt thự, vào từ cửa sau, cũng may lửa vẫn chưa cháy đến chỗ này.

Nghiêu Cảnh Hiên bước vào, khói đen che mất tầm nhìn, anh không nhìn thấy phía trước chỉ có thể dùng sự quen thuộc đối với biệt thự để đi tìm Đoàn

Uất Liễm

" Liễm Nhi! Liễm Nhi "

Nghiêu Cảnh Hiền hét lên, nhưng không có một tiếng đáp lại. Anh không biết cô nghe thấy không, không biết cô có phải cố tình không trả lời lại anh.

Nghiêu Cảnh Hiền tìm quanh đại sảnh nhưng không thấy. Lửa càng lúc càng cháy dữ dội, nhiệt độ trong phòng cũng tăng cao, không khí ngột ngạt vô cùng. Anh men theo lan can cầu thang, chạy lên phòng ngủ chính.

" Liễm Nhi, Liễm Nhi, em có nghe thấy không? Liễm Nhi, xin em hãy trả lời anh "

Nghiêu Cảnh Hiền lo lắng vô cùng, anh điên cuồng hét tên cô. Có lẽ ban nãy hành động quá mạnh khiến miệng vết thương bị hở, huyết đồ chảy ra. Anh nén đau, một lần nữa gọi tên cô.

" Liễm Nhi, Liễm Nhi. Đ oan Uất Liễm, Đ oan Uất Liễm "

" A... "

Nghiêu Cảnh Hiền bất chợt hét một tiếng thảm thiết. Đ oan Uất Liễm đứng phía sau lưng anh, đâm trực diện vào người anh một nhát dao. Cô cười, cười thật lớn.

" Haha. Nghiêu Cảnh Hiền, anh phải chết, phải chết đi! "

Chưa đầy một phút sau anh lại nghe thấy tiếng của cô.

" Đừng, dừng lại đi, xin cô đừng làm hại anh ấy "

Khói đen dày đặc khiến hô hấp của Nghiêu Cảnh Hiền cực kỳ khó khăn, lại thêm việc trên người anh có vết thương nghiêm trọng nên thần trí dần dần trở nên mơ hồ. Nghiêu Cảnh Hiền cố gắng khiến bản thân trở nên tỉnh táo, vì Đ oan Uất Liễm, anh không thể gục ngã.

" Liễm Nhi "

Nghiêu Cảnh Hiền yếu ớt gọi tên cô.

" A... "

Đ oan Uất Liễm tiếp tục phát điên, nhân cách thứ hai có lẽ chịu đủ sự kích thích bắt đầu bùng phát mạnh mẽ. Trên tay cô cầm chắc con dao, lại một lần nữa đâm trực diện vào người Nghiêu Cảnh Hiền.

" Không. Không! Đừng làm tổn thương anh ấy "

Một tay Đ oan Uất Liễm giữ chặt lấy cổ tay đang cầm lấy con dao nhuộm đầy máu tươi kia, một tay đang cố gắng vùng vẫy.

Không phải cô, kỳ thực không phải cô.

" Liễm Nhi, tỉnh táo, tỉnh táo "

Nghiêu Cảnh cũng giữ chặt lấy hai tay Đ oan Uất Liễm. Vì đau đớn, vì trụ không nổi nữa mà quỵ rạp xuống nền đất. Hai đầu gối cũng vì thế mà bồng rắt.

Anh nghe thấy tiếng xe cứu hỏa từ xa vọng tới, có một chút nữa thôi anh và cô đều bình an.

Nhưng Nghiêu Cảnh Hiền đã coi thường sức lực của nhân cách thứ hai, cô ta vùng lên, đẩy mạnh Nghiêu Cảnh Hiền ra xa khiến người anh đụng mạnh vào thành giường. Ngay lúc ấy, Đ oan Uất Liễm lại tiếp tục bỏ nhào về phía anh, từng nhát dao cứ thế đâm vào người Nghiêu Cảnh Hiền.

" Ai bảo anh giấu tôi? Anh có tư cách gì giấu tôi? Anh biến tôi thành người xấu vì thế anh phải chết, phải chết "

Đ oan Uất Liễm cực kỳ điên cuồng. Nơi đáy mắt cô hằn rõ tia phần nộ cùng oán hận. Nhân cách thứ hai đã hoàn toàn thay thế triệt để nhân cách chính thống.

Ngay lúc nhát dao cuối cùng chuẩn bị kết liễu mạng sống còn thoi thót của Nghiêu Cảnh Hiền, Cốt Tư Nặc đột nhiên xuất hiện, hấn dùng lực đập mạnh vào gáy khiến cô ngất đi.

Nghiêu Cảnh Hiền ngã xuống, vẫn còn chút tỉnh táo, gắng hết sức nói. Mà lời vừa dứt anh cũng vì kiệt sức mà ngất đi.

" Cứu... Cứu cô ấy! "

[...]

Năm năm sau.

Nghiêu Cảnh Hiên chậm rãi mở mắt ra, xung quanh bốn bức tường đều là một mảng trắng xoá. Anh vừa động dậy một chút, liền nghe thấy tiếng động, là chất giọng vui mừng của Nghiêu phu nhân.

" Tiểu Hiên, tỉnh rồi! Tỉnh là tốt rồi! "

Bà dừng lại hành động cắm hoa, vội chạy tới xem Nghiêu Cảnh Hiên. Người con trai bà sinh hôn mê năm năm, cuối cùng cũng đã tỉnh lại.

" Mẹ! "

Nghiêu Cảnh Hiên khẽ cười, thấy bộ dạng vui vẻ của bà giống như một đứa trẻ năm tuổi vui vẻ khi được nhận phiếu bé ngoan mà lác đầu.

" Liễm Nhi đâu? "

Nghiêu phu nhân khựng lại, quả nhiên không sai vừa tỉnh dậy đã hỏi tới con bé Tiểu Liễm.

" Không sao rồi! "

" Tiểu Hiên, con hôn mê những năm năm đấy! "

Nghiêu Cảnh Hiên giật mình, hôn mê tận năm năm? Anh đã nằm trên giường bệnh trong một khoảng thời gian dài như thế, còn Đoàn Uất Liễm, Liễm Nhi của anh thì sao? Vì sao cô lại không ở bệnh viện đợi anh tỉnh lại?

" Mẹ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? "

" Vụ hoả hoạn năm năm trước, Tiểu Liễm được Cốt Tư Nặc cứu nên không sao. Còn bản thân con mãi mới được cứu ra, hít nhiều khói độc, lại cộng thêm trên người toàn là vết thương nghiêm trọng, mất máu quá nhiều tuy không tổn hại đến tính mạng nhưng có khả năng sẽ trở thành người thực vật. Cũng may trời phù hộ con cuối cùng cũng tỉnh lại! "

Nghiêu phu nhân cảm thán hết chỗ nói. Những ngày con trai bà nằm bệnh viện, bà một mình quản giáo từ trên xuống dưới Nghiêu thị lại phải đến bệnh viện chăm sóc Nghiêu Cảnh Hiên, bận đến tối mày tối mũi.

" Liễm Nhi vì sao không đến thăm con? "

" Tiểu Liễm sau khi được cứu ra, vài ngày sau liền tỉnh lại. Hôn nữa vừa mới tỉnh là nó tự mình đề nghị Cốt Tư Nặc đưa nó vào bệnh viện tâm thần. Chữa trị hai năm ở đó, cũng đã khỏi hẳn. Sau khi con bé xuất viện, mẹ có cho người đi nghe tin tức, nhưng thứ nhận lại chỉ là con số không! "

Nghiêu Cảnh Hiên nghe xong, cả người tựa như chết lặng, nơi đáy mắt nhuốm một màu thất vọng. Năm năm anh nằm trên giường bệnh, cô cũng mất tích đã ba năm...

[...]

Nghiêu Cảnh Hiên sau khi tỉnh lại bị Nghiêu phu nhân cưỡng chế tĩnh dưỡng một tuần trong bệnh viện. Một tuần tiếp đó đã nhanh chóng tiếp quản toàn bộ những vấn đề liên quan đến tập đoàn Nghiêu thị. Sau khi xuất viện, Nghiêu Cảnh Hiên cũng đã cho người đi kiểm tung tích của Đoàn Uất Liễm.

Sắp tới cuộc họp cổ đông, thời gian chỉ còn lại vốn vẹn đúng một tiếng đồng hồ nữa Cốt Tư Nặc gửi tin nhắn cho anh, nội dung tin nhắn: Tôi và Bạc Sơ, quyết định đưa Tiểu Bảo ra nước ngoài sinh sống. Dù gì tôi cũng giúp anh cứu cô ấy, đến tiền tôi một đoạn coi như trả ơn.

Nghiêu Cảnh Hiên khẽ cười, lệnh cho Bối Kiệt dời lịch họp cổ đông sang ngày khác. Cốt Tư Nặc, nói gì thì nói cũng là hần đã giúp anh, phần ân nghĩa này không thể không trả.

Sân bay.

Nghiêu Cảnh Hiên đến sân bay liền nhìn thấy một nhà ba người Cốt Tư Nặc đã ngồi trên ghế chờ, hạnh phúc vô cùng. Cốt Tư Nặc có lẽ đã buông bỏ được đoạn tình cảm hằn ghiền cho Đoàn Uất Liễm, và cũng toàn tâm toàn ý hướng về phía Bạc Sơ và cậu nhóc Cốt Uất Bảo.

Khoảng khắc nhìn thấy gia đình nhỏ bé kia anh đã nghĩ, nếu như mọi chuyện không chuyển biến phức tạp anh và Đoàn Uất Liễm có phải sẽ giống như bọn họ, có gia đình của riêng mình hay không?

Nghiêu Cảnh Hiên thu lại dòng suy nghĩ, anh vừa bước một bước liền nhìn thấy Đoàn Uất Liễm chạy tới chào tạm biệt gia đình của Cốt Tư Nặc. Một khắc ấy, anh sững sờ, chân tựa như chôn tại chỗ.

Ngược xuôi tìm kiếm cô cuối cùng cũng đã có kết quả.

" Nghiêu Cảnh Hiên! "

Cốt Tư Nặc gọi lớn tên anh.

Nghiêu Cảnh Hiên liền theo phản xạ xoay người lại, khi ấy ánh mắt anh và cô giao nhau, cô khác xa với suy nghĩ của anh, cô chẳng hề né tránh, cứ thế trực tiếp đối diện với anh.

"Đi đây".

Lời vừa dứt, gia đình Cốt Tư Nặc liền tiến vào bên trong làm thủ tục, chỉ còn lại mình anh và Đoàn Uất Liễm đứng đó.

Cô nhìn anh, ánh mắt trong trẻo kia dịu dàng vô cùng. Trong năm năm, hai năm chữa bệnh, ba năm còn lại cô một mình đi khắp các nước tự suy nghĩ về cuộc đời, về chính bản thân mình.

Từng đọc qua một cuốn sách, có nói: Những chuyện đã qua đừng ôm chấp niệm quá sâu. Cứ giữ quá khứ khư khư bên cạnh mình thứ nhận lại đâu phải hạnh phúc mà chỉ có khổ đau. Buông bỏ quá khứ, tập trung vào hiện tại và tương lai mới là việc làm tốt nhất với chính bản thân và những người xung quanh.

Ba cô có lẽ không muốn cô sống dở chết dở, càng không muốn cô vì cái chết của ông mà hủy đi mạng sống của chính mình.

Anh cũng vậy, chỉ mong cô hạnh phúc.

Đoàn Uất Liễm chạy tới ôm thật chặt lấy Nghiêu Cảnh Hiên, khẽ nói.

"Cảnh Hiên, em về rồi".

HOÀN CHÍHH VẤN.

Bạn đang đọc truyện *Tim Lại Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.